AFACEREA KARINA

O încărcătură periculoasă. Manevre israeliene împotriva palestinienilor

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

Gérard de Villiers

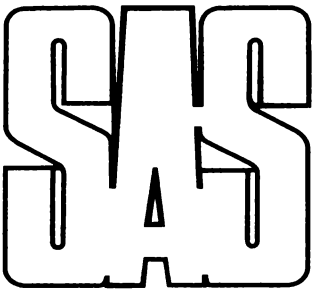

AFACEREA *KARIN A*

Traducere din limba franceză
de Eugen Damian

METEOR PRESS

PROLOG

Soarele strălucea deasupra portului militar din Eilat, cel mai sudic oraş israelian, aflat faţă în faţă cu geamănul său iordanian, Aqaba, situat la extremitatea golfului Aqaba. Braţul mării se întinde aici ca un deget, pornind de la Marea Roşie şi desfăşurându-se între nordul Arabiei Saudite şi deşertul egiptean Sinai. O luminozitate neobişnuită pentru luna ianuarie făcea ca armele aliniate într-o ordine impecabilă în faţa cheiului, ocupând mai mult de un hectar, să aibă un aer aproape vesel. Aceasta era încărcătura vasului *Karin A*, filmată cu aviditate de camerele de televiziune din lumea întreagă.

Cu trei zile înainte, în 3 ianuarie dimineaţa, o „task-force" israeliană, compusă din elicoptere şi nave de război, inspectase *Karin A*, un cargou de 2 876 de tone sub pavilionul insulelor Tonga, aflat la cinci sute de kilometri mai la sud, în apele internaţionale din Marea Roşie, în apropiere de latitudinea portului Sudan. Lui *Karin A*, care mergea doar cu opt noduri pe oră, îi trebuiseră două zile ca să ajungă la Eilat, apoi încă o zi pentru

descărcare, însă 6 ianuarie 2002 era o zi de triumf pentru israelieni.

Jeff O'Reilly, şeful staţiei CIA din Tel-Aviv, se uita în jur. Toţi ataşaţii Apărării din diferite ţări străine, aflaţi la post în Tel-Aviv, plus un anumit număr de agenţi de informaţii, fuseseră „invitaţi" de FAI[1] să admire această captură excepţională: cincizeci de tone de arme ofensive destinate, potrivit israelienilor, Autorităţii Palestiniene a lui Yasser Arafat.

Asemenea celorlalţi invitaţi, Jeff O'Reilly primise lista detaliată a armelor ieşite din cala vasului *Karin A* şi putea constata acum *de visu* realitatea acestora. Un arsenal impresionant, aranjat pe categorii:

- 62 rachete Grad de 122 mm, de fabricaţie rusească;
- 283 rachete tip 63, de 107 mm;
- 10 mortiere de 120 mm, de fabricaţie iraniană, şi 700 de obuze;
- 19 mortiere de 81 mm şi 686 obuze;
- 10 mortiere de 60 mm şi 159 obuze;
- 6 lansatoare de rachete antitanc Sagger cu 10 rachete;
- 119 rachete RPG 7 antitanc;
- 209 RPG 7 de fabricaţie iraniană;
- 346 RPG 18, rachete antitanc de fabricaţie rusească;

[1] Forţele de Apărare Israeliene.

- 211 mine antitanc YM III de fabricaţie iraniană;
- 311 mine antipersonal YM I de fabricaţie iraniană;
- 2 200 kilograme de explozibil militar C4;
- 30 puşti cu lunetă Dragunov;
- 18 pistoale-mitralieră Borko ruseşti;
- 212 AK 47 Kalaşnikov;
- 700 000 cartuşe de 7,62 mm;
- 735 grenade de mână.

În plus faţă de acest arsenal, israelienii găsiseră la bordul lui *Karin A* două Zodiacuri dotate cu motoare de 25 de cai putere, precum şi echipament de scufundare pentru trei persoane.

Alături de lista armelor, armata israeliană distribuise şi rezumatul poveştii lui *Karin A*. Potrivit acestuia, cargoul fusese cumpărat de un irakian în contul unui înalt responsabil al Autorităţii Palestiniene, Fouad Shoubaki, însărcinat de obicei cu achiziţionarea armelor pentru Yasser Arafat. Alţi doi apropiaţi ai lui Arafat contribuiseră şi ei la încheierea afacerii: Adel Mugrabi şi Fathi Razem, numărul 2 în fantomatica marină palestiniană.

La momentul inspecţiei, *Karin A* era comandată de căpitanul Omar Akkawi, un vechi cadru al armatei palestiniene, iar la bordul său se afla un echipaj format din trei palestinieni, şapte egipteni şi un iordanian. În stare de arest, Omar Akkawi declarase că încărcase armele în strâmtoarea

Ormuz, în largul insulei Kish, nu departe de coasta iraniană şi de portul Bandar Abbas. Nu cunoştea destinaţia exactă a celor 84 de containere sigilate, însă era de părere că urmau să fie predate Autorităţii Palestiniene. Potrivit spuselor sale, *Karin A* trebuia să traverseze Canalul Suez, îndreptându-se apoi spre Alexandria. În faţa portului egiptean, armele trebuiau transbordate în trei nave mai mici, care urmau să le ducă în largul Fâşiei Gaza. Acolo, containerele sigilate trebuiau lăsate la apă pentru a fi recuperate ulterior de bărcile de pescuit din Gaza. Tot potrivit documentului israelian, încărcătura de la bordul navei *Karin A* era compusă din arme *ofensive* care le-ar fi putut permite palestinienilor atacuri sângeroase îndreptate împotriva oraşelor israeliene.

Plimbându-se prin această expoziţie, ataşaţii Apărării filmau şi fotografiau conştiincios arsenalul etalat în faţa lor. Escortat de un grup de ofiţeri israelieni, trimisul special în Israel al preşedintelui George W. Bush, generalul în retragere Antony Zinni, se plimba pe alei, cu chipul său sumbru şi cărarea impecabil trasată pe o parte, luând notiţe de zor. Sosit la Tel-Aviv cu trei zile în urmă, pe 3 ianuarie, sarcina sa consta în stimularea negocierilor pentru stoparea violenţelor dintre Israel şi Autoritatea Palestiniană condusă de Yasser Arafat. Acesta din urmă, care, pe 16 decembrie 2001, proclamase un armistiţiu unilateral cu scopul, spunea el, de a facilita misiu-

nea generalului Zinni, era asediat de atunci, la Ramallah, de armata israeliană. Or, sosirea emisarului american coincisese cu anunţul făcut de autorităţile israeliene cu privire la inspectarea vasului *Karin A*, încărcat cu arme. Circumstanţele agravante constau în faptul că arsenalul provenea din Iran, unul dintre „statele turbulente" stigmatizate de Casa Albă.

Misiunea generalului Antony Zinni părea dintr-odată, dacă nu sortită eşecului, cel puţin *foarte* prost începută. În realitate, fiind avertizat de israelieni şi de generalul Zinni în legătură cu afacerea *Karin A*, preşedintele George W. Bush rostise imediat cuvinte dure la adresa lui Yasser Arafat, declarându-se „decepţionat" de preşedintele Autorităţii Palestiniene, care, pretinzând că negociază, se pregătea să-i atace pe israelieni...

Aceştia nu ezitau să ofere cât mai multe detalii legate de captura care, după cum afirmau ei, demonstra reaua credinţă a lui Arafat. În ochii lor, nu încăpea nicio îndoială: această încărcătură, evaluată la 15 milioane de dolari, sumă a cărei plată nu putea fi deblocată decât de Yasser Arafat, era destinată Autorităţii Palestiniene. În faţa acestei dovezi copleşitoare legate de jocul dublu practicat de Arafat, prim-ministrul Ariel Sharon acuzase imediat Autoritatea Palestiniană de terorism şi afirmase că trebuia distrusă. La nevoie, reocupând oraşele aflate sub control palestinian. Această acţiune începuse deja cu Ramallah.

*

* *

Jeff O'Reilly se apropie de tribuna improvizată de unde Ariel Sharon, sosit special de la Ierusalim, demasca în ebraică trădarea vechiului său duşman, Yasser Arafat. Acesta rămânea consemnat la reşedinţa sa din Ramallah atâta timp cât nu-i preda pe autorii acestui import clandestin de arme ofensive, preciză şeful guvernului israelian. Fără îndoială că era o zi minunată pentru Israel.

Drapelele alb-albastre fâlfâiau în vântul aproape călduţ, khamsinul care sufla dinspre sud. Impresionaţi, ataşaţii Apărării se pregăteau să se întoarcă la Tel-Aviv pentru a-şi informa guvernele în legătură cu această nouă evoluţie a situaţiei şi cu eşecul probabil al misiunii generalului Zinni. Colonelul israelian Olivier Rafowitz, purtătorul de cuvânt al Tsahalului, împărţea doritorilor casete video conţinând interogatoriul căpitanului palestinian al navei *Karin A*, Omar Akkawi. Acesta, un mustăcios cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor cu lentile fumurii, explica amabil, în faţa camerei de luat vederi, că el era salariatul Autorităţii Palestiniene şi că i se părea firesc ca palestinienii să-şi procure arme de la cei care doreau să le vândă. Fiind un vechi ofiţer al unei marine palestiniene lipsite de flotă (de la începutul Intifadei, israelienii scufundaseră cele câteva nave pe care le posedase la

un moment dat), el plecase de paisprezece luni din Gaza.

Jeff O'Reilly îl văzu îndreptându-se spre el pe şeful Mossadului, Ephraim Halevy, tot numai un zâmbet. Israelianul îi şopti la ureche:

– Este 100% o operaţiune „alb-albastră".

Adică o operaţiune organizată exclusiv de israelieni. Ataşatul britanic al Apărării se apropie de cei doi cu surâsul pe buze.

– *Kol Hakawod*[2], spuse el în ebraică.

Ephraim Halevy îşi plecă ochii cu modestie, umflându-se tăcut în pene. Jeff O'Reilly nu făcu nicio remarcă admirativă, gândindu-se că, în realitate, fusese cam prea bine jucat. Mai multe aspecte îl tulburau pe şeful staţiei agenţiei americane de informaţii. Mai întâi, descoperise operaţiunea „Arca lui Noe" – numele israelian – prin intermediul radioului, în timp ce se afla într-un contact cvasicotidian cu omologii săi din Shin Beth şi din Mossad. Întrebaţi, aceştia explicaseră că ei nu jucaseră în această afacere decât un rol minor şi că, oricum, flota israeliană le ceruse să păstreze tăcerea.

Cu toate acestea, marina statului evreu nu descoperise de una singură existenţa vasului *Karin A*, iar inspectarea acestuia în apele internaţionale nu putea fi decât rezultatul unei îndelungate urmăriri clandestine în care Mossadul şi

[2] Bine jucat.

Shin Beth jucaseră în mod obligatoriu un anumit rol. De obicei însă, omologii îl ţineau la curent pe Jeff O'Reilly în legătură cu acest tip de operaţiuni. Mai existau şi alte elemente care-l preocupau. Potrivit israelienilor, *Karin A* trebuia să traverseze Canalul Suez, trecând pe sub nasul autorităţilor egiptene. Fiind deja de notorietate publică faptul că şeful Moukhabaratului egiptean, Omar Slimane, lucra mână în mână cu Mossadul, era greu de presupus că egiptenii ar fi închis ochii, chiar dacă vameşii lor erau corupţi dincolo de orice închipuire.

Având în vedere că israelienii cunoşteau poziţia exactă a vasului *Karin A*, de ce nu aşteptaseră ca el să treacă prin Canalul Suez pentru a-l inspecta în momentul când se pregătea să descarce în faţa Fâşiei Gaza? În felul acesta, îi puteau prinde pe palestinieni asupra faptului. Însă altceva îl intriga pe Jeff O'Reilly. Bineînţeles că examinase cu atenţie materialele etalate pe chei. Anumite arme puteau fi utilizate de palestinieni, însă cele mai multe nu păreau potrivite pentru lupta „miliţiilor" acestora împotriva Tsahalului. De fapt, dacă palestinienii începeau să bombardeze cu mortiere sau cu rachete oraşele israeliene i-ar fi oferit lui Ariel Sharon pretextul ideal pentru a reocupa teritoriile autonome şi Gaza după reducerea la tăcere, sub un potop de foc, a oricăror forme de rezistenţă, ceea ce ar fi îngropat definitiv procesul de pace,

precum şi câteva mii de cetăţeni. Or, lui Yasser Arafat i se putea aduce orice fel de acuzaţie, mai puţin aceea de a fi un imbecil cu tendinţe suicidare. Autoritatea Palestiniană dispunea de arme ofensive intrate în mod clandestin în Gaza prin tunelele săpate pe sub frontiera egipteană sau furnizate de Siria, dar se ferea să le folosească pentru a nu declanşa represalii din partea israelienilor.

În sfârşit, iată şi cireaşa de pe tort: *Karin A* fusese inspectat în dimineaţa zilei de 3 ianuarie, cu două ore înainte de sosirea pe aeroportul din Tel-Aviv a generalului Zinni, trimisul special al preşedintelui Bush, care venise să încerce relansarea tratativelor de pace.

Pentru Ariel Sharon, asta reprezenta oroarea supremă!

O coincidenţă de-a dreptul miraculoasă: sechestrarea vasului *Karin A* submina deocamdată speranţa într-o reconciliere israeliano-palestiniană.

Îndreptându-se spre avionul care urma să-i ducă la Tel-Aviv, Jeff O'Reilly îşi spuse în gând că, în meseria sa, nu existau nici coincidenţe, nici hazard.

În schimb, se făceau o mulţime de manevre.

Abraham Dichter, şeful agenţiei Shin Beth, stătea de vorbă cu un ofiţer turc lângă pasarela avionului militar cu destinaţia Tel-Aviv. Schimbară o privire scurtă şi un zâmbet. După expresia

de pe chipul lui Jeff O'Reilly, israelianul întrevăzu o posibilă problemă. Faptul că CIA nu participase la operaţiunea „Arca lui Noe" fusese o eroare tactică. Dar israelienii nu aveau de ales. Pe viitor, va trebui să le ofere indicii.

CAPITOLUL I

Elias Karam fu trezit din somn pe la şapte şi jumătate de clopotele bisericii Mar Takla, cel mai important aşezământ de cult din cartierul creştin Hazmiyeh, situat în sud-estul Beirutului. Acesta era o enclavă maronită în care vilele elegante alternau cu mici imobile rezidenţiale construite în timpul războiului civil pe colinele altădată pustii ce dominau centrul oraşului. Libanezul, gol puşcă, culcat pe spate, îşi întinse muşchii puternici. În timpul somnului nu purta decât un lanţ greu de aur, de care atârna o cruce groasă din acelaşi metal. Lângă el, femeia care dormea se întoarse pentru a se întinde pe burtă, etalându-şi fesele nemaipomenite, chipul fiindu-i ascuns de părul blond. Perla Halawi, o libaneză de origine italiană, devenită de curând noua soţie a lui Elias Karam, îşi purta cu mândrie cei treizeci şi opt de ani: un piept încă ferm, un pântec plat, muşchi întreţinuţi printr-un program de exerciţii feroce şi o viaţă sexuală intensă.

Şoldurile ei, afişate la fiecare serată mondenă şi puse întotdeauna în valoare de rochiile mulate pe care le purta, ar fi putut condamna un arhimandrit la damnarea eternă. Divorţată de un

maronit emigrat în Franţa în timpul războiului civil libanez, nu ezitase să devină soţia lui Elias Karam, omul cel mai detestat din Liban, însă putred de bogat şi un afemeiat înrăit. De altfel, sexul fusese cel care-i apropiase. După ce o cunoscuse în timpul unui dineu organizat de familia Mawad, Elias Karam îşi jurase că va fi a lui.

La fel de încăpăţânată ca el, Perla îi rezistase. Până la nuntă. De atunci, Elias nu încetase să-şi amortizeze investiţia...

Trezit de-a binelea de dangătul clopotelor, o contempla pe Perla, care continua să doarmă lângă el, simţind cum pântecul i se aprinde din nou. Fusta taiorului, pe care femeia ţinuse s-o poarte în timpul actului sexual, era încă rulată în jurul taliei, semănând cu o centură groasă şi albastră şi descoperindu-i portjartierul şi ciorapii negri cumpăraţi de la Paris. Stângul se desprinsese şi rămăsese rulat pe coapsă. Doborâtă de sex, de haşiş şi de şampanie, adormise buştean la începutul serii, cu sexul lui Elias înfipt încă în pântecul ei.

Libanezul se ridică din pat, cuprins de o nevoie presantă, şi se îndreptă spre baie. Un miros puţin greţos, un amestec de haşiş, parfum şi sex, plutea prin încăpere. O sticlă goală de Taittinger Comtes de Champagne se rostogolise pe mochetă. Trecând pe lângă marea oglindă care ocupa peretele din faţa patului, Elias zări imaginea unui atlet cu umeri largi, cu bustul păros, cu părul grizonat tuns scurt, cu un nas puternic şi o gură cu

buze groase. La patruzeci şi patru de ani, era încă un bărbat *foarte* frumos, cel puţin după criteriile libaneze. Asta îl ajuta să-şi potolească permanenta foame sexuală care-l mistuia. Aproape toate maronitele frumoase din Beirut trecuseră prin patul său. Sau prin alte locuri, căci avea obiceiul să dea curs impulsurilor acolo unde îl apucau: în maşină, în baie, chiar şi pe un culoar. Odată, practic o violase pe stăpâna casei în timpul unei recepţii petrecute la Ashrafieh. Totul avusese loc într-o baie, la câţiva metri de soţul femeii şi de invitaţii care se înghesuiau în salon. Stând în echilibru deasupra unei chiuvete, această reprezentantă a marii burghezii din Beirut ţipase atât de tare din cauza asalturilor violente ale lui Elias Karam, încât strigătele ei acoperiseră zgomotul de fond al conversaţiilor. Cu hainele încă în neorânduială, o abandonase, lăsând-o fără suflare, prăbuşită în cuva de porţelan, şi înfruntase sigur de sine privirile complice şi ironice ale invitaţilor şi ale soţului. Acesta nu suflase un cuvânt, însă ceruse apoi divorţul. Nimeni nu îndrăznea să-l înfrunte pe Elias Karam, cel mai temut ucigaş din Beirut, oraşul în care vocaţia de asasin înflorise în ultimii şaptesprezece ani. Întotdeauna înarmat – la serate, se mulţumea cu un pistol Beretta de calibrul 32 vârât într-o teacă fixată de gleznă şi ascunsă de pantalon –, ucidea la fel de uşor cum respira, încă de la vârsta de optsprezece ani. Crescut la Ashrafieh, un cartier creştin din Beirut, însă originar dintr-un sătuc aflat în regiunea muntoasă

Meth, moştenise ferocitatea naturală a locuitorilor acelei zone. Înrolat în Falangele Creştine ale lui Pierre Gemayel, Kaateb[1], se remarcase imediat, conducând pe 16 decembrie 1975 – chiar la începutul războiului civil – masacrul din Sâmbăta Neagră şi devenind instantaneu ucigaşul cu sânge rece care făcuse ravagii în Liban timp de aproape douăzeci de ani. Uşurinţa cu care se folosea de pistolul-mitralieră, de pumnal sau, pur şi simplu, de mâinile goale atrăsese preţuirea admirativă a bătrânului „şeic" Pierre Gemayel, figura centrală a maroniţilor.

Acesta îl trimisese să-şi desăvârşească formaţia de ucigaş în Israel, aliatul firesc al creştinilor maroniţi. Apoi, cariera sa nu fusese altceva decât un lung şir de asasinate. Arma lui preferată era pistolul-mitralieră Heckler & Koch, faimosul MP5, de unde şi porecla de H.K. Însă, în 1979, iniţiase o campanie a terorii prin intermediul maşinilor-capcană, lucru care îi întărise reputaţia. În timpul unei operaţiuni contra şiiţilor, se amuzase aliniind prizonierii pentru a vedea câţi putea ucide cu un singur glonţ tras din arma sa favorită. Apoi organizase masacrul din Sabra şi Chatila şi se distrase aruncând în aer copii palestinieni pentru a-i străpunge după aceea cu pumnalul.

La fel de lipsit de sensibilitate ca o şopârlă, devenise asasinul numărul unu al Libanului, unde,

[1] Partid libanez de dreapta. (n.red.)

în acest domeniu, concurenţa era acerbă. Eclectismul său era şi el admirabil. După ce masacrase palestinieni, şiiţi, sunniţi şi sirieni, sfârşise prin a executa maroniţi de-ai lui. Asta se întâmpla după ce ajunsese cu o fracţiune a maroniţilor în tabăra sirienilor şi avusese astfel ocazia să-i asasineze pe reprezentanţii celor mai importante familii creştine: Tony Frangié, Dany Chamoun sau Marwan Hamadeh.

Lichidase în trecere patru diplomaţi iranieni, le trimisese o maşină-capcană şeicului Fadlalah, un demnitar şiit, şi lui Walid Joumblat, şeful druzilor, sau trăsese o rachetă asupra elicopterului în care se găsea rivalul său, Samir Geagea.

Sirienii, care erau experţi în asasinate, n-au putut face nimic altceva decât să remarce un personaj atât de strălucit. Asta l-a legat de „Maktab-el-Ightiyalat"[2], condus de generalul Ghazi Kanaan, în care făcuse minuni până la sfârşitul războiului civil, marcat de *Pax Siriana* în 1991. În orice altă ţară *normală*, Elias Karam ar fi fost spânzurat, împuşcat sau şi una, şi alta. În Liban, a fost numit ministru! Din ordinul sirienilor. Şi chiar de mai multe ori la rând.

Profitase de pe urma acestei situaţii şi adunase, cu ajutorul unor planuri ingenioase, o avere bazată pe extorcare, crimă, răpiri şi alte fleacuri de acest gen. Retras din politică, bogat, temut,

[2] Biroul Asasinatelor Politice.

omul cel mai detestat din Liban ducea o viaţă liniştită, consacrându-şi timpul lucrului care-i plăcea cel mai mult, în afară de a ucide, bineînţeles: femeile.

*

* *

Reuşi să-şi golească vezica şi se întoarse în cameră. Perla încă dormea. Se opri lângă pat, masturbându-se maşinal în timp ce fixa cu privirea fesele femeii. Aruncă un ochi la ceasul Breitling din aur masiv şi îşi dădu seama că era prea târziu ca să se mai culce la loc. Avea o întâlnire la ora nouă în biroul său din Sinn-el-Fil, în centrul Beirutului, situat la etajul patru al unei clădiri lipsite de eleganţă. În schimb, biroul era o oază de lux: nimic altceva decât fotolii şi canapele din piele neagră fabricate la comandă în atelierele decoratorului parizian Claude Dalle, pe care răsturnase un număr incalculabil de vizitatoare. Acestea ştiau la ce trebuiau să se aştepte atunci când veneau să-i ceară o favoare pentru un părinte sau un soţ. Unele dintre ele, pentru a-şi demonstra bunăvoinţa, nici măcar nu purtau chiloţi, ceea ce avea darul să-l exaspereze pe Elias Karam. În primul rând, nu-i plăcea să i se dea ceva mură-n gură, iar pe urmă, nimic nu-l excita mai mult decât să sfâşie un triunghi de nailon înainte de a-şi vârî degetele sale groase într-un sex umed.

Se mai mângâie singur câteva clipe, fixând cu privirea marea fereastră. Deşi nu era decât 24 ianuarie, vremea se dovedea minunată: soarele strălucea pe cerul albastru. Simţindu-se suficient de excitat, se întinse pe pat şi, cu mâna liberă, începu să mângâie fesele arcuite ale femeii, strecurând uneori un deget curios printre ele. Perla se mulţumi să se mişte şi să se aşeze pe o parte, întorcându-i spatele. Dintr-odată, Elias se lipi de ea şi îşi vârî membrul la fel de tare ca o coadă de lopată între cele două sfere călduţe. Începu să se mişte încet înainte şi înapoi, dar nici măcar asta n-o trezi! Se gândea s-o posede din această poziţie, dar se răzgândi, enervat.

Aruncându-se pe spate, apucă părul blond cu mâna, îl înfăşură în jurul pumnului şi îi trase brusc capul spre el, lipindu-i faţa de sexul său ridicat.

Perla se trezi tresărind, scoase un mormăit furios şi întredeschise ochii împăienjeniţi de somn. Membrul lui Elias Karam se afla exact între ochii ei, făcând-o să se uite cruciş. Câteva clipe, bărbatul crezu că Perla va adormi din nou! Vexat, trase de părul răsucit şi îi lipi gura de membrul cald şi rigid. Privirea femeii deveni mai vie. Sânii săi goi erau striviţi de corpul lui Elias. Acesta prinse unul în mâna sa mare şi îi ciupi sfârcul, ca şi cum i-ar fi dat un ordin mut.

Suspinând, Perla deschise gura şi făcu în sfârşit ceea ce se aşteptase de la ea: înghiţi sexul

lung cu o lentoare exasperantă, ca un şarpe boa care devorează un iepure prea mare pentru el... Apoi, cu membrul înfipt în gâtlej, reînchise ochii. Câteva clipe, rămase nemişcată, ca şi cum ar fi adormit din nou. Însă Elias simţi cum limba femeii începea să prindă viaţă. Perla se porni să-şi mişte capul foarte încet, doar câţiva milimetri, ca o broască ţestoasă. Asta fu de-ajuns pentru ca bărbatul să scoată un geamăt de plăcere. Era, într-adevăr, o târfă pe cinste. Simţea cum corpul femeii se trezea, încolăcindu-se în jurul lui. Puţin câte puţin, mişcările capului câştigară în amplitudine şi Perla începu să-i aplice o felaţie la fel de minunată ca aceea cu care-l răsplătise în biroul din Sinn-el-Fil la prima lor întâlnire. Atunci, se îmbrăcase cu pantaloni de piele extrem de mulaţi, a căror centură era prevăzută cu un lacăt... Venise hotărâtă să-l excite. Flirtaseră, iar pentru a-i pedepsi reţinerea, o obligase să-l sugă stând în genunchi pe mocheta groasă, iar el se cufundase în unul dintre fotoliile de piele neagră. Apoi ejaculase pe faţa ei.

Ca s-o umilească.

Dar, după ce au devenit mai intimi, ea i-a mărturisit că fusese cea mai excitantă senzaţie încercată până atunci. Femeile au de câştigat după ce le cunoşti mai bine.

Din nou în paradis, Elias, cu capul cufundat în pernele de mătase mov, se abandonă senzaţiei produse de acea teacă moale, umedă şi caldă. Perla se întinsese, sprijinindu-se pe pi-

ciorul stâng, şi îşi freca discret clitorisul de tibia lui, recurgând la mici mişcări ondulatorii ale bazinului. Deschise ochii şi-i adresă un surâs elocvent, retrăgându-şi aproape în întregime gura, apoi înghiţindu-l cu şi mai mare lăcomie. Urma să-i ofere din nou plăcere, chiar dacă făcuseră sex de trei ori în seara precedentă. Haşişul îl trezi de tot. Brusc, simţi că nu se mai putea reţine multă vreme.

– Vreau să facem sex, mormăi el.

Docilă, Perla se retrase şi se răsuci, aşezându-se în poziţia care-i plăcea cel mai mult: în genunchi, cu fesele ridicate, umerii lipiţi de cearşaf, iar mâinile întinse spre spate.

În momentul în care Elias se pregătea s-o penetreze, tresări la auzul unui claxon care venea de afară, de la baza imobilului.

Nader Mahfouz, şeful gărzilor sale de corp, supranumit „Pitonul" din cauza Coltului Python 357 Magnum de care nu se despărţea niciodată, îi trimitea în fiecare dimineaţă o maşină cu şofer şi două gărzi de corp pentru a-l aduce la birou. Elias Karam păstrase în serviciul său douăzeci de astfel de *shebabi*[3], plătiţi cu patru sute de dolari pe lună, care-i asigurau o miniarmată personală. Deşi libanezii nu se mai omorau între ei la Beirut, oraşul aflându-se sub mâna de fier a sirienilor, nu

[3] Miliţieni.

erai niciodată ferit de acţiunile vreunui răufăcător izolat. Elias Karam ştia că, în fiecare seară, o mulţime de oameni se culcau rugându-se la Dumnezeu ca el să moară în cel mai dezagreabil mod posibil.

Şi pe urmă, gărzile de corp făceau parte din statutul său social. Aceşti tineri asasini, însetaţi de sânge proaspăt, erau gata să moară pentru el, un lucru extrem de folositor. Asta pentru că Beirutul nu era decât în aparenţă un oraş sigur. Oficial, sirienii dezarmaseră miliţiile existente în toate comunităţile. În realitate, numai armele grele fuseseră predate sau revândute, însă în toate casele din Beirut exista cel puţin o armă individuală, uneori chiar şi un RPG7. Pe de altă parte, sirienii, cărora Elias Karam le făcuse multe servicii, îi tolerau mica gardă pretoriană.

Deodată, claxonul îi dădu o idee. Dintr-un salt, sări din pat. Surprinsă, Perla aruncă o privire mirată sexului său încă ridicat. De ce nu-i făcea nimic? Bărbatul o prinse de mână.

– Vino, *ayete*[4].

Perla făcu ochii mari.

– Unde?

Fără să-i răspundă, Elias o prinse din nou de păr şi o forţă să se ridice. În ciuda protestelor ei, o târî spre uşa care dădea în balconul de deasupra parcării. Cu o singură mână, o deschise şi o îm-

[4] Draga mea.

pinse pe Perla în balcon, rezemând-o de balustradă. Aruncând o privire, zări jos Range Roverul negru, cu geamuri fumurii, iar lângă el îl văzu pe „Ammo Joseph" Akem, una dintre gărzile sale de corp, care se pregătea să fumeze o ţigară. Range Roverul alb blindat rămăsese în pană în ajun şi, câteva zile, trebuia folosit celălalt. Perla scoase o exclamaţie de furie simţind bara de aluminiu rece care-i tăia stomacul.

– Ce vrei? protestă ea. Mi-e frig!

– Vreau să te am. *Aici*, făcu Elias Karam.

Perla scoase un ţipăt furibund.

– *Zaaran*[5]!

Elias se aşeză în spatele ei, depărtându-i picioarele cu o lovitură de genunchi, apoi se lăsă puţin mai jos şi o pătrunse brutal.

Perla scoase un alt strigăt. De surpriză, dar şi de plăcere. Era atât de sălbatic, de animalic! Lipit de ea, Elias Karam o prinse de şolduri şi-i pătrunse sexul şi mai adânc. Aplecat peste umărul ei, îl zări pe Tony Boutros, a doua sa gardă de corp, care ridică privirea la strigătul femeii. Era imposibil ca bărbaţii de jos să n-o fi văzut pe Perla, care nu avea pe ea decât portjartierul şi un ciorap, celălalt alunecându-i până la gleznă, şi care urma să fie posedată de *Zaim*[6].

---

[5] Ticălosule.

[6] Şef.

Elias Karam îşi lipi gura de urechea Perlei.

– Vreau să-ţi placă! Să-mi faci cinste. Ei se uită!

Oamenii săi îl admirau atât pentru talentul de ucigaş, cât şi pentru cuceririle feminine, iar Perla era una dintre cele mai frumoase femei din Beirut.

– *Khara aleik*[7], mormăi ea.

Umilită şi înnebunită de furie, refuză să se supună capriciilor lui Elias, rezistându-i din toate puterile. Însă acesta, cunoscând-o, schimbă ritmul şi începu s-o pătrundă adânc, cu mişcări lente şi circulare, ca şi cum ar fi vrut să-i depărteze pereţii vaginului. Încet-încet, Perla se simţi trădată de propriul corp. Valul de plăcere îi anihilă complet voinţa. Începu să geamă, scoţând strigăte scurte şi înăbuşite, bazinul mişcându-i-se singur. Elias schimbă imediat ritmul, împingându-şi sexul ca pe un piston de locomotivă. Asta adora Perla cel mai mult. Fu sfâşiată de un orgasm violent, care o cutremură din cap până-n picioare, ca o descărcare electrică. Nu-şi putu reţine ţipătul şi se frânse în două peste balustrada balconului. Jos, „Ammo Joseph" Akem şi Tony Boutros urmăreau scena, muţi de admiraţie şi de respect.

Elias Karam era într-adevăr regele Beirutului.

[7] Du-te-n mă-ta.

Se retrase încet din pântecul Perlei, se îndepărtă de ea şi se aplecă spre exterior pentru ca oamenii de jos să-i poată admira erecţia.

– *Mehraba*[8]. Cobor imediat! zise el.

Intră în baie şi se aruncă sub duş, simţindu-se în formă. Iată o poveste care va face înconjurul Beirutului şi-i va aduce şi alte cuceriri.

*

* *

Zece minute mai târziu, era gata îmbrăcat. Lungită pe pat, Perla îi aruncă o privire furibundă. Plăcerea îi scotea în evidenţă ochii. Se debarasase de portjartier şi de ciorapi şi îşi aprinsese o ţigară cu bricheta Zippo Zwazawski, încrustată cu diamante. Perla cheltuia peste 50 000 de dolari pe lună în magazinele de lux din Beirut. Numai mobilierul din camera sa, cumpărat de la Roméo, în Paris, costase de două ori mai mult.

– Ticălosule! zise ea. *Shebabii* tăi au văzut totul!

– Şi ce dacă? făcu Elias Karam. Ţi-e ruşine să te culci cu mine?... Eşti soţia mea.

Femeia clătină din cap şi trase din ţigară. Binedispus, Elias se apropie de ea, dar Perla se retrase, ca să n-o poată săruta.

– Nu ţi-a plăcut? întrebă el, prefăcându-se îngrijorat. Totuşi, ai ţipat. În seara asta, te duc la Vendôme, Toussounii organizează o mare serată.

---

[8] Bună ziua.

Îşi strecură în toc pistolul Beretta de 9 mm, situat cam la nivelul rinichilor, apoi trase peste el tricoul negru. Îmbrăcă vesta de piele, îşi puse ochelarii cu lentile negre şi îi trimise Perlei un sărut din vârful degetelor.

– Ciao, *ayete*! Te sun mai târziu.

După ce ieşi din clădire, Amin, şoferul, poreclit „Pompidou" dintr-un motiv misterios, coborî din Range Rover, îl salută respectuos şi îi deschise portiera. Aflat într-o stare de spirit excelentă, Elias Karam sări în maşina de teren.

– *Yallah*[9]! îi porunci el lui Amin, care se urcase la volan.

„Ammo Joseph" Akem şi Tony Boutros se instalaseră în spate. Amin scoase maşina din parcarea imobilului Manhattan şi o luă pe Strada 17, care cobora colina până la şoseaua rapidă ce se îndrepta spre nord, de-a lungul rivierei Beirutului.

Elias Karam privea distrat vilele înstărite şi micile imobile care mărgineau această stradă liniştită şi sinuoasă. Înainte de un viraj, Amin încetini în faţa unei clădiri cu patru etaje. Elias Karam întoarse involuntar capul şi zări mai multe maşini parcate în faţa imobilului. Printre ele, şi un Mercedes alb. Fu ultimul lucru pe care-l văzu.

Brusc, lumea se transformă într-o sferă de foc şi într-un zgomot apocaliptic.

[9] Dă-i drumul!

*

* *

Perla se ridică şi se îndreptă spre baie. În acel moment, auzi explozia. Îi îngheţă sângele în vine şi rămase stană de piatră! Auzise destule maşini-capcană explodând la Beirut ca să recunoască zgomotul. Dar, din 1994, când americanii aruncaseră în aer maşina fratelui lui Imad Mugnieh, nu se mai întâmplase aşa ceva.

Unda de şoc zgâlţâi imobilul şi geamurile. Încărcătura fusese puternică, iar explozia avusese loc în apropiere. La început, femeia rămase într-o stare de amorţeală, apoi se năpusti la telefon şi formă febril numărul soţului ei. Pur şi simplu din instinct.

Se auzi mesageria, aşa că încercă şi telefonul lui Tony Boutros. Acelaşi rezultat.

Ca o nebună, îmbrăcă un halat, se încălţă cu nişte sandale şi coborî în fugă scările. Ajunse în stradă şi nu avu de ce să ezite: o coloană de fum negru se înălța cu trei sute de metri mai jos. Perla începu să alerge ca o bezmetică. Oamenii ieşeau de peste tot. O maşină se oprise de-a latul Străzii 17. Cu respiraţia întretăiată şi inima gata să-i sară din piept, Perla Karam văzu imaginea de care se temea.

Range Roverul negru al soţului ei se răsturnase pe partea dreaptă a drumului, în faţa unui şantier, şi ardea scoţând un nor de fum negru. Nici urmă de pasagerii maşinii. Auzi un ţipăt care

venea dinspre clădirea aflată în faţa ei şi ridică privirea. O femeie isterizată arăta spre un cadavru ciopârţit, agăţat de balconul de la etajul trei... Răniţii din interiorul clădirii urlau de moarte. Cadavre zăceau peste tot. Perla se forţă să le examineze şi sfârşi prin a descoperi, cam la douăzeci de metri distanţă, o formă neagră. Se apropie şi îi veni să vomite.

Elias Karam, proiectat în afara Range Roverului, zăcea în mijlocul străzii. Chipul său era intact, doar puţin ars, şi încă mai avea pe el tricoul negru. Suflul exploziei îl dezbrăcase de la talie în jos, smulgându-i slipul şi pantalonii. Sexul care o pătrunsese cu cincisprezece minute mai devreme nu mai era decât un apendice maroniu şi încreţit. Coapsa stângă părea retezată cu lama de la nivelul regiunii inghinale. Perla nu încercă să caute unde se afla piciorul secţionat. Cei patru ocupanţi ai Range Roverului fuseseră ucişi pe loc. Ca un zombi, femeia parcurse drumul înapoi, spre apartamentul ei, încercând să nu se gândească la ceea ce văzuse, fiind convinsă că îi va rămâne gravat pentru totdeauna în memorie. O ambulanţă urca pe Strada 17, cu sirena pornită. Perla se mai întoarse o ultimă dată. Tot felul de gură-cască se adunaseră în jurul rămăşiţelor lui Elias Karam, iar Range Roverul continua să ardă. În timp ce se depărta, Perla Karam nu se putu împiedica să-şi pună întrebarea care o va obseda multă vreme de aici înainte.

Cine?

Elias Karam avea atâţia duşmani, încât răspunsul nu era deloc evident. Ucisese oameni din toate comunităţile, începând cu propriii săi concetăţeni. Îşi trădase vechiul prieten maronit, pe Samir Geagea, care, de atunci, graţie lui Elias Karam, zăcea într-o celulă din subsolul Ministerului Apărării, la Yarzeh. Karam fusese principalul executant al masacrului de la Sabra şi Chatila, atrăgându-şi ura veşnică a palestinienilor. De asemenea, la începutul războiului, masacrase destui şiiţi, ca să nu mai vorbim de creştini...

Pe scurt, în afară de druzi, nu avea decât duşmani înverşunaţi. Perla ajunse la clădirea în care locuia. Auzi voci care o întrebau ceva, dar nu răspunse. Apăsă pe butonul ascensorului. Până la etajul patru, tot nu găsise un răspuns la întrebările care o frământau.

Cine îl ucisese pe Elias Karam şi de ce?

CAPITOLUL II

Jeff O'Reilly, şeful staţiei CIA din Tel-Aviv, îi strânse îndelung mâna lui Malko. Un puşcaş marin îl adusese pe acesta în biroul aflat la ultimul etaj al ambasadei americane. Soarele se reflecta în geamurile groase, antiglonţ, iar din cauza climatizării în încăpere era aproape frig. Totuşi, acest început de martie era mai curând însorit. În decurs de un an, ambasada semăna şi mai mult cu o cazemată. Numeroase detectoare electronice, destinate reperării oricărei încercări de pătrundere în clădire, supravegheau toate intrările şi ieşirile. Cu toate acestea, diplomaţii şi angajaţii erau nervoşi. În Israel, situaţia nu era deloc clară. Toată lumea se aştepta ca, într-o zi, un kamikaze al Hamasului să încerce să arunce în aer ambasada, aşa cum se întâmplase cândva, în 1983, cu cea de la Beirut, unde CIA îşi pierduse cei mai buni oameni. Era o rană care nu se vindecase niciodată.

– Ai avut vreo problemă la Ben-Gourion? îl întrebă americanul pe Malko, schiţând o jumătate de zâmb t.

– Niciuna. Asta nu înseamnă însă că n-o să am la un moment dat.

De la ultima sa vizită, israelienii nu-l prea mai aveau la inimă. Le dejucase planul unui atentat extrem de sofisticat împotriva lui Yasser Arafat, urzit de cabinetul secret al lui Ariel Sharon. Avusese parte şi de două tentative de asasinat, la Ramallah şi în Gaza. Acoperite de guvern, serviciile israeliene duceau o campanie sistematică de eliminare fizică a adversarilor, cărora era suficient să li se lipească eticheta de „terorişti"...

– Nu mi-au vorbit *oficial* de atentatul pe care l-ai dejucat anul trecut, preciză şeful staţiei, însă la reuniunea de luni, anumite persoane mi-au mărturisit că au fost cât pe-aci să facă o mare porcărie. Nu se mai pun de acord între ei.

– Ce se întâmplă acum? întrebă Malko. Am primit ordin să vin aici, însă şeful staţiei din Viena nu mi-a spus şi de ce...

– O să-ţi explic la masă, îi propuse Jeff O'Reilly.

Geamurile sălii de mese din vecinătatea biroului şefului staţiei erau blindate, asemenea celor de la ferestre, însă prin ele Mediterana sclipea de parcă ar fi fost o carte poştală. Doi puşcaşi marini în uniformă, muţi ca nişte peşti şi drepţi ca parul, asigurau serviciul acestui prânz luat între patru ochi. Mai curând s-ar fi lăsat tăiaţi în bucăţi decât să dezvăluie *chiar* şi meniul. De multă vreme, membrii CIA luau masa în oraş numai dacă era

absolut necesar. Aveau loc prea multe atentate. Şi nu se mai deplasau decât cu maşini 4x4 blindate, însoţiţi de o escortă.

Jeff O'Reilly şi Malko se aşezară de o parte şi de alta a mesei acoperite, după moda orientală, de o mulţime de feluri de mâncare: fructe de mare, creveţi enormi, tabouleh, peşte, humus, kefta, frigărui, iar în mijloc un superb platou de argint încărcat cu barbuni, din care fuseseră scoase oasele... Un puşcaş marin îi turnă lui Malko puţin vin alb. Un Bordeaux din 1976.

– Plin de bun gust, ca întotdeauna, remarcă Malko după ce sorbi din vin. Ţi-am spus că ţi-ai ratat cariera. Ar fi trebuit să te faci enolog...

Jeff O'Reilly îşi plecă privirea cu modestie.

– Oh, în ţara asta nu prea există distracţii, iar restaurantele... unul mai prost decât altul. Prin urmare, încerc să supravieţuiesc.

Şeful staţiei nu se încadra în stereotipurile agenţiei americane de informaţii. De formaţie analist, îşi păstrase înfăţişarea de universitar: o superbă barbă tăiată cu grijă, veste de tweed întotdeauna uşor uzate şi o privire vioaie, de intelectual, întrezărită în spatele ochelarilor cu rame delicate. Părul rar, faţa prelungă şi fină, atitudinea sa în general destinsă, aproape nonşalantă, ascundeau o inteligenţă ascuţită şi o cunoaştere enciclopedică a Orientului Mijlociu. Deşi nu vorbea nici ebraica, nici araba, îşi îndeplinea excepţional misiunea. De asemenea, spre deosebire de

predecesorul său, un veritabil „likudnik"[1], era total obiectiv.

Evident că acest comportament atrăgea dușmănia israelienilor care făceau parte din dreapta religioasă, incapabili să accepte că un om ar putea fi de altă părere decât ei. În ochii lor, situația era de o simplitate biblică: Palestina fusese dată evreilor de Dumnezeu, iar palestinienii erau doar niște ocupanți ilegali. În marea lor bunătate, israelienii consimțeau să păstreze câțiva, cu condiția ca aceștia să treacă neobservați și să nu li se recunoască niciun fel de drepturi.

– Ai auzit vorbindu-se de afacerea *Karin A*? întrebă Jeff O'Reilly după ce-și înmuiase buzele în paharul cu vin.

Înainte de a răspunde, Malko înghiți un crevete.

– Da, desigur. Acesta e motivul vizitei mele aici?

– Poate, făcu enigmatic americanul. La prima vedere, versiunea omologilor mei din Mossad nu lasă loc de îndoială. Este vorba de o operațiune iraniano-palestiniană organizată de Yasser Arafat și de Autoritatea Palestiniană, având ca scop procurarea de arme ofensive destinate războiului cu Israelul. Un lucru extrem de grav, evident.

[1] Partizan al dreptei israeliene.

– Există ceva care să le susţină teoria?

– Destul de multe. În primul rând, povestea căpitanului navei, un ofiţer din marina palestiniană, pe nume Omar Akkawi, recrutat de un alt palestinian, numărul doi în sărmana lor marină, Fathi Razem, un apropiat al lui Arafat. Tot conform israelienilor, el a intrat în posesia vaporului în Portul Sudan, la începutul lui septembrie. Echipajul era format din egipteni, iordanieni şi palestinieni. De acolo, a plecat spre Dubai, înainte de a încărca 84 de containere cu arme în largul insulei iraniene Kish.

– Care era provenienţa armelor?

– Un „mix" de fabricaţie sovietică şi iraniană. Nimic performant. Fără Stringeri sau alte trucuri de genul ăsta.

Mort de foame, Malko devora peştele în timp ce-l asculta povestind pe Jeff O'Reilly. Liniştea era totală. Ambasada americană, blindată şi izolată fonic, semăna cu un portavion extrem de securizat, ancorat în faţa Tel-Avivului, izolat de lume şi de pericole. Aici, viaţa se desfăşura ca la Washington, cu condiţia să nu ieşi din acest perimetru. Riscul de producere a unor atentate era redus. Ambasada se întindea între Hayarkon Street şi promenada Herber-Samuel, la nivelul inferior. Văzută dinspre mare, semăna cu un templu maya. Nişte stâlpi enormi de ciment interziceau staţionarea pe cele două sensuri ale şoselei. Bizar situată în mijlocul cartierului turistic din Tel-Aviv,

înconjurat de mari hoteluri, ambasada aducea cu o clădire dintr-un film SF, rătăcită pe acele meleaguri. Turiştii de pe plajă, care se găseau la mai puţin de trei sute de metri în linie dreaptă, păreau că se află pe o altă planetă.

– Ce a declarat căpitanul lui *Karin A*? se interesă Malko.

Ca mai toată lumea, auzise povestea cargoului, dar nu reţinuse toate detaliile.

– Că a încărcat arme în Iran pentru a le duce în Gaza. Trebuia să treacă prin Canalul Suez, apoi să transfere încărcătura, lângă Alexandria, aproape de coasta egipteană, în trei nave mai mici, care urmau să ancoreze în largul Fâşiei Gaza, de unde palestinienii aveau să recupereze containerele ce pluteau între cele două ape. De asemenea, a declarat că nu ştia dacă Yasser Arafat era la curent cu acest lucru, însă omul care organizase operaţiunea, Fouad Shoubaki, era un intim al preşedintelui Autorităţii Palestiniene.

– Cum au aflat israelienii de existenţa operaţiunii?

– Sunt foarte discreţi, spuse zâmbind americanul. Dar pretind că supravegheau de multă vreme cargoul *Karin A* şi că aşteptaseră ca acesta să se afle la cinci sute de kilometri de intrarea în golful Aqaba, în mijlocul Mării Roşii, pentru a-l inspecta în apele internaţionale.

– Este o operaţiune piraterească, remarcă Malko, servindu-se din nou cu barbuni.

– Tehnic vorbind, aşa e, recunoscu Jeff O'Reilly. Însă şi noi procedăm la fel pentru a-i căuta pe cei din Al-Qaida.

– Dar de ce să cauţi arme în Iran? întrebă Malko. De vreme ce sunt peste tot în Europa de Est.

– Potrivit israelienilor, se pare că iranienii vor să se apropie de palestinieni. Până acum, n-au avut nicio legătură cu Autoritatea Palestiniană. Apoi, sunt şiiţi, în vreme ce palestinienii sunt sunniţi, susţinuţi mai curând de statele Golfului şi de Arabia Saudită.

Malko puse o întrebare care i se părea evidentă:

– Din moment ce israelienii au supravegheat cargobotul, de ce nu au aşteptat să descarce armele în Gaza pentru a acţiona? I-ar fi prins pe palestinieni cu mâţa-n sac.

Jeff O'Reilly îşi mângâie barba îngrijită, zâmbind cu înţeles.

– E o întrebare bună. O întrebare *foarte* bună. Şi nu e singura...

Observându-i îndoiala, Malko nu se putu abţine să nu întrebe:

– Crezi că e vorba de o tentativă a lui Yasser Arafat de a-şi procura arme? O operaţiune „penetrată" de Mossad, care i-a pus beţe în roate? Sau altceva e la mijloc?

– Întrebarea asta mi-o pun şi eu, recunoscu americanul. Agenţia a întreprins o anchetă şi deja

ştim ceva în plus. *Karin A* s-a numit iniţial *Rim K* şi a aparţinut unui mic armator din Beirut, Diana K Shipping Company. Un vapor defect, construit în Spania, în 1979, cu materiale proaste, care rămânea mereu în pană. La începutul anului 2001, proprietarul l-a scos la vânzare pentru 400 000 de dolari.

– Nu e prea scump...

– Nu, însă *Karin A* trebuia să suporte, la începutul anului 2002, o „reparaţie capitală", al cărei cost era echivalent cu această sumă. Astfel, cumpărarea devenea neinteresantă. Totuşi, s-a găsit un amator.

– Cine l-a cumpărat?

– La început, s-a crezut că era vorba de un irakian. Persoana în cauză avea într-adevăr un paşaport irakian – nr. N 173170 –, dar, în realitate, cumpărătorul era un palestinian domiciliat în Irak. Era fiul unei cunoştinţe vechi: Abul Abbas, omul care, cu doisprezece ani în urmă, deturnase vasul de croazieră italian *Achille Lauro*. În cursul acestei operaţiuni, un pasager american invalid, Leon Klinghoffer, a fost asasinat şi aruncat peste bord. Ceea ce mă uimeşte este faptul că israelienii, care sunt întotdeauna gata să-i pone-grească pe palestinieni, nu au menţionat acest fapt în comunicările lor. De ce?

– De ce? repetă Malko.

Americanul ridică din umeri, culegând un pic de humus cu o bucată de pâine.

– Habar n-am! mărturisi el. E bizar. Şi asta nu e singura ciudăţenie. În primul rând, israelienii cu care mă întâlnesc tot timpul n-au suflat un cuvânt despre povestea asta. Eu am auzit-o la radio. Însă, de atunci, am descoperit în cursul anchetei că marina israeliană a cerut ajutorul Statelor Unite pentru a da de urma lui *Karin A*. Începând cu 14 decembrie, cargoul a fost urmărit de un distrugător de-al nostru, *USS John-Young*. Numai că Marina Militară nu ne-a comunicat nimic.

– Atunci, de vreme ce israelienii au cerut ajutorul americanilor, de ce nu v-au ţinut la curent?

– E mai uşor să abureşti nişte militari decât pe noi...

– Ce vrei să spui?

Americanul lăsă furculiţa din mână şi, aplecându-se peste masă, spuse cu o voce gravă:

– Afacerea *Karin A* e prea plină de lucruri neverosimile şi de coincidenţe fericite pentru a fi „cuşer". Sau Dumnezeu este *într-adevăr* de partea lor. Graţie sateliţilor noştri, am putut reconstitui parcursul cargoului. După ce a plecat din Portul Sudan în septembrie, unde a descărcat îngrăşăminte în contul vechiului proprietar, s-a îndreptat spre Dubai, unde a rămas multă vreme, în parte din cauza reparaţiilor. Apoi a încărcat armele în faţa insulei Kish, a ieşit din nou în Golful Persic, a traversat Marea Oman şi a mers de-a lungul coastei Arabiei Saudite, târându-se cu opt

noduri pe oră, trecând ulterior prin strâmtoarea Bab-el-Mandeb şi revenind în Marea Roşie. Prima bizarerie.

– De ce?

– După 11 septembrie şi după atacul împotriva Afganistanului, este cea mai urmărită rută din lume! Toţi sunt acolo: noi, francezii, germanii. Ca să nu mai vorbim de sateliţi şi de submarine. Este chiar *ultimul* loc prin care să tranzitezi o încărcătură clandestină de arme de război!

– Sateliţii v-au furnizat toate detaliile astea?

– Nu numai sateliţii! La începutul lui decembrie, când marina israeliană i-a cerut Marinei Militare americane să supravegheze cargoul *Karin A*, ne-au transmis poziţia aproximativă a navei, care se afla undeva în Golful Persic. Pentru mai multă siguranţă, Marina Militară a trimis de pe insula Diego Garcia un avion de escortă Orion care l-a reperat pe *Karin A* şi l-a „pasat" distrugătorului *USS John-Young*. Acesta nu l-a mai părăsit până la inspecţie. Atunci când israelienii au pretins că era vorba de o operaţiune „alb-albastră", au minţit. Dar Agenţia a fost ţinută la distanţă. Însă asta nu e tot, continuă el. O altă ciudăţenie: ajungând în Marea Roşie, în loc să se îndrepte spre nord, *Karin A* s-a oprit mai multe zile în micul port yemenit Hodeida. Fără nicio explicaţie. O altă modalitate de a se face reperat! Apoi, căpitanul Akkawi a declarat că trebuia să treacă prin Canalul Suez! Or, serviciile

egiptene sunt foarte vigilente, iar şeful lor, Omar Slimane, colaborează îndeaproape cu Mossadul. Cum să-ţi imaginezi că Moukhabaratul egiptean o să închidă ochii? În sfârşit, am descoperit o ultimă bizarerie studiind fotografiile luate din satelit. După ce a plecat din Hodeida, *Karin A* s-a întors din nou în Marea Roşie şi s-a îndreptat spre nord. Însă cargoul a fost inspectat pe 3 ianuarie de marina israeliană, la cinci sute de kilometri de intrarea în Canalul Suez.

– Şi?

– Şi, făcu triumfător Jeff O'Reilly, pe 3 ianuarie, la o viteză medie de opt noduri pe oră, *Karin A* ar fi trebuit să fi trecut deja prin Canalul Suez şi să se afle în Marea Mediterană!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

– Fotografiile luate din satelit ne arată, fără urmă de îndoială: *Karin A* şi-a întrerupt itinerarul şi s-a învârtit pe loc timp de trei zile! Exact în zona în care israelienii l-au inspectat. De la început, s-a comportat precum Tom Degeţel, care lăsa în urma lui pietricele albe, iar odată ajuns acolo, parcă ar fi *aşteptat* marina israeliană!

– Ce spun israelienii despre această anomalie?

– N-au suflat o vorbă. Fără observaţiile făcute de sateliţi, nu s-ar fi ştiut nimic.

Trecu un înger, mascat, cu stele în şase colţuri pe aripi. Toate astea aduc a manevră vicleană.

– Şi asta nu e tot, reluă şeful staţiei CIA. Potrivit căpitanului Akkawi, încărcătura trebuia lăsată la apă în largul Fâşiei Gaza, pentru a fi recuperată de bărcile de pescuit palestiniene. Dar ăsta e un basm de adormit copiii! Marina israeliană patrulează coasta Fâşiei Gaza cu nave, elicoptere şi submarine, supraveghind totul cu sonare şi cu radare. Este adevărat că nu numără şi peştii prinşi de pescari. Însă, pe cale maritimă, în Gaza nu poate intra clandestin nici măcar o cutie de chibrituri.

– Evident, recunoscu Malko, versiunea asta pare destul de neverosimilă.

– Pentru că, aşa cum ai spus, adăugă Jeff O'Reilly, în cazul în care *Karin A* transporta arme cu destinaţia Gaza şi era urmărit, normal era să se aştepte ca vasul să ajungă *în faţa* Fâşiei Gaza pentru a-l demasca pe Arafat...

– Ce concluzie tragi de aici? întrebă Malko.

– Cred că vasul nu se îndrepta spre Gaza.

– În cazul ăsta, unde se ducea?

– La Eilat! După ce a părăsit Golful Persic, singurul său scop a fost acela de a fi inspectat! După părerea mea, este vorba de o superbă operaţiune a israelienilor. Fie au asamblat ei toate elementele, fie s-au infiltrat. Mai rămâne să dovedim acest lucru. Va fi extrem de dificil...

– De ce? În ce scop să-şi fi bătut capul atâta?

Americanul rămase tăcut câteva clipe, apoi răspunse pronunţând răspicat cuvintele:

– *Karin A* a fost inspectat pe 3 ianuarie, în zori, cu două ore înainte de sosirea la Tel-Aviv a generalului Antony Zinni, trimisul special al preşedintelui George W. Bush, însărcinat cu relansarea negocierilor de pace între Yasser Arafat şi Ariel Sharon. Arafat decretase un armistiţiu pe 16 decembrie. Totul părea să ducă la o dezamorsare a conflictului... Evident că, din momentul în care a fost pus la curent cu afacerea *Karin A*, Zinni s-a înfuriat la culme, iar Casa Albă a pus şi ea paie pe foc. Imediat, preşedintele Bush a declarat că era extrem de dezamăgit de jocul dublu practicat de Arafat şi că, în mod sigur, palestinienii se vor sprijini pe Iran, una dintre sperietorile sale. Patru zile mai târziu, Antony Zinni pleca din nou cu mâinile goale, iar preşedintele Bush îl acuza pe Arafat de trădare, lăsându-i teren liber lui Ariel Sharon. La început, nu s-a îndoit de versiunea israeliană despre afacerea *Karin A*. Apoi, oamenii au reflectat şi şi-au spus că totul era prea frumos. Eu însumi, după ce m-am dus la Eilat, pe 6 ianuarie, pentru a inspecta încărcătura lui *Karin A*, am avut unele îndoieli. Era prea orchestrat, prea bine pus la punct.

– Ce spun palestinienii? întrebă Malko.

– La început, au luat-o razna, mărturisi Jeff O'Reilly, pentru că mai mulţi membri ai Autorităţii sunt implicaţi cu adevărat în această afacere. Shoubaki îl cunoaşte pe Arafat de peste treizeci de ani, Fathi Razem este singurul om care-l poate

trezi din somn pe „Rais"[2]. Am vorbit cu omologii mei palestinieni. Jură că Arafat şi Autoritatea nu sunt amestecaţi în niciun fel în navlosirea lui *Karin A*. Pentru ei, este vorba de un trafic de arme organizat de membrii Autorităţii Palestiniene, însă exclusiv în folosul propriu. Este doar o afacere. E adevărat că fac un trafic imprudent. Fouad Shoubaki este cunoscut pentru combinaţiile sale. Iar israelienii, puşi la curent, s-au infiltrat în operaţiune, deturnând-o de la obiectivul ei iniţial pentru a face o manevră destinată discreditării lui Yasser Arafat.

– Este un lucru foarte grav, remarcă Malko.

– Aşa e, recunoscu şeful staţiei CIA. Dacă ne lăsăm „aburiţi" de israelieni, este foarte grav. Şi foarte nedrept pentru palestinieni. Mi-a fost greu să fac în aşa fel ca acest punct de vedere să prevaleze la Langley. Sunt îmbrobodiţi de fanfaronada consilierilor lui Bush, Richard Perle şi Paul Wolfowitz, care-i detestă pe palestinieni şi care nu se gândesc decât la Irak. În primul rând, nu m-au ascultat. Apoi, când ţi-am rostit numele, atmosfera s-a destins. Ai o bună reputaţie la Casa Albă. *Foarte* bună. Nu ştiu exact de ce, n-au vrut să-mi spună.

În schimb, Malko ştia: era rezultatul ultimei sale anchete legate de reţeaua Bin Laden din Statele Unite şi de implicarea unui vechi membru al

[2] Rais Arafat (Preşedintele Arafat). (n. red.)

CIA. Însă foarte puţine lucruri ieşiseră la iveală în urma ultimei sale misiuni. Doar strictul necesar, fiind implicaţi membri Al-Qaida străini de Statele Unite. Restul rămânea, mulţi ani de acum înainte, în arhivele secrete ale Casei Albe.

– În fine, concluzionă Jeff O'Reilly, Frank Capistrano, unul dintre consilierii însărcinaţi cu securitatea lui George W. Bush, a dat undă verde redeschiderii anchetei.

Malko nu se miră. Frank Capistrano îi destăinuise deja mai multe afaceri ultrasensibile privitoare la atentatele de pe 11 septembrie.

– Ce aşteptaţi de la mine? întrebă Malko.

– Să descoperi adevărul, răspunse simplu Jeff O'Reilly.

– N-o să fie uşor. Dacă ai dreptate, israelienii au fost nevoiţi să-şi mascheze afacerea.

– Este adevărat, recunoscu americanul, însă palestinienii te vor ajuta. *În orice caz*, este vorba de o manipulare israeliană. Shin Beth şi Mossadul s-au infiltrat în această operaţiune, dacă nu cumva au pus cap la cap toate amănuntele. Iar palestinienii sunt umiliţi: au fost traşi pe sfoară încă o dată. Nu le vine deloc uşor să recunoască. Cred că îţi aminteşti că negociatorul palestinian din cadrul acordului de la Oslo a fost trimis înapoi de către israelieni. Şi nu uita ce ai descoperit anul trecut.

Trecu un înger. Este adevărat că israelienii erau consideraţi nişte maeştri în arta de a-i cum-

păra sau de a-i manipula pe palestinieni prin şantaj.

– Unde se află cei trei vinovaţi? întrebă Malko.

– Fouad Shoubaki este în închisoarea din Ramallah, Adel Mugrabi şi Fathi Razem au dispărut, iar căpitanul Omar Akkawi stă la căldurică într-o închisoare israeliană...

– Bine, concluzionă Malko, o să încep prin a-l vizita pe generalul El-Husseini, în Gaza.

Jeff O'Reilly îi aruncă o privire insistentă.

– Trebuie să reuşeşti. Nu uita că această manevră are consecinţe incalculabile. Graţie neutralităţii binevoitoare a preşedintelui Bush, Ariel Sharon a început să îndeplinească planul pus la punct în 2000: distrugerea sistematică a infrastructurii Autorităţii Palestiniene, a tot ceea ce ar putea însemna într-o zi fundamentul unui stat. El vrea să-i reducă pe palestinieni la o sursă de mână de lucru pentru Israel, fără niciun fel de structură politică. A început deja la Ramallah şi în Gaza. Însăşi ideea de stat palestinian îl îmbolnăveşte. Din cauza afacerii *Karin A*, Casa Albă este convinsă că Arafat nu doreşte pacea. Dacă vom putea dovedi vreodată că a fost vorba de o manipulare, că *israelienii* şi nu palestinienii şi-au bătut joc de el, cred că preşedintele Bush va fi furios pe bună dreptate şi că atitudinea lui faţă de Ariel Sharon se va schimba. Deoarece, implicându-l pe Yasser Arafat, a vorbit în calitate de preşedinte, a angajat

America în acest proces. Tot din acest motiv nu am fost încurajat să redeschid ancheta. Vor exista piedici la tot pasul.

– Nu numai pe plan politic, sublinie Malko. Dacă israelienii descoperă că jocul lor dublu riscă să fie demascat, vor face totul pentru a evita acest lucru.

Jeff O'Reilly zâmbi ironic.

– Totul şi încă ceva pe deasupra... Anul trecut, au încercat să te lichideze *fizic*. Nu vor ezita s-o ia de la capăt. Face parte din cultura lor.

Malko rămase tăcut, amintindu-şi cum, cu un an în urmă, aflându-se în Gaza, se pregătea să sară din maşină cu câteva clipe înainte ca aceasta să fie pulverizată de o rachetă trasă dintr-un elicopter israelian.

Exista riscul ca toate astea să se repete.

CAPITOLUL III

– *The F.16 are coming!*

Adjunctul generalului Atef El-Husseini, Samir Ghazaleh, ieşi alergând ca un nebun din clădirea Soudanya, sediul Moukhabaratului palestinian, unde Malko avea întâlnire cu şeful lui, zona fiind situată în nordul taberei de refugiaţi din Al-Shati. Era o construcţie piramidală ultramodernă, ridicată pe o colină ce domina o interminabilă plajă pustie pe care se zăreau stâlpii metalici ai unui ipotetic hotel Marriot. Construcţia acestuia fusese oprită din cauza Intifadei.

În acest decor sinistru, în ciuda soarelui strălucitor, Soudanya se ridica precum o sfidare la adresa atmosferei apăsătoare, a fricii difuze care copleşea atât Gaza, cât şi Israelul. Cartierul general al lui El-Husseini se număra printre puţinele clădiri ale Autorităţii Palestiniene care nu fuseseră transformate în praf şi pulbere. Sistematic, elicopterele şi avioanele F.16 israeliene distrugeau cartierele generale, posturile de poliţie şi localurile administrative ale Autorităţii Palestiniene. Uneori, cu mici devieri de la ţintă, în pofida preciziei remarcabile a tirului.

Tancurile interveneau pentru a „curăţa" taberele palestiniene de activiştii Hamasului, Jihadului sau ai Brigăzilor Martirilor Al-Aqsa[1]. Viaţa era marcată de înmormântările la care participau întotdeauna mulţimi de oameni, care alimentau ranchiuna şi ura, într-un cerc infernal.

De cealaltă parte, în Israel, nu era deloc mai bine. Malko fusese surprins de neliniştea difuză care-i măcina pe toţi israelienii. Era frica de kamikaze, care, cu centurile lor de explozibili, se aruncau singuri în aer în cele mai neaşteptate locuri, ucigând la întâmplare soldaţi, femei, copii şi chiar arabi israelieni. Această oroare modificase profund obiceiurile cetăţenilor de rând. Ieşeau cât mai puţin din casă, evitând locurile publice, tresăreau la cel mai mic zgomot suspect şi, mai ales, erau dominaţi de o furie neputincioasă, de teroare şi de ură.

Rezultatul era că se aruncau în braţele lui Ariel Sharon, care nu avea de oferit altceva decât un pic de sânge şi de lacrimi în plus, în locul păcii la care aspirau cei mai mulţi. În mijlocul acestui ocean de ură şi de teroare, israelienii şi palestinienii care nu se mai puteau întâlni îşi spuneau, graţie telefoanelor mobile, că mai erau încă prieteni, păstrând vie mica flacără a speranţei. Cel

[1] Grupare apropiată de mişcarea Fatah a preşedintelui palestinian Yasser Arafat, care a împrumutat numele celei mai mari moscheei din Ierusalim, Al-Aqsa. (n. red.)

mai tragic era faptul că toată lumea ştia că, într-o bună zi, pacea se va instala, într-un fel sau altul.

Însă, între timp, aveau parte de război. Unul orb, perfid, mortal. Atentatelor kamikaze atroce le răspundeau obuzele tancurilor şi bombele aruncate din F.16, nenumăratele intimidări şi mizerii ale armatei israeliene, care era depăşită, debusolată, trebuind să facă un lucru ce nu-i era propriu.

Malko fu smuls brusc din reverie de ordinul dat şoferului de Samir Ghazaleh. Acesta sări în maşina de teren, iar şoferul dădu repede înapoi, ieşi din curtea clădirii Soudanya, pornind în trombă către drumul asfaltat ce mărginea malul mării. În aparenţă, nimic nu justifica această panică. Malko se întreba dacă Samir Ghazaleh nu era cumva paranoic, însă distinse deasupra mării două puncte negre care se apropiau cu toată viteza. Erau bombardierele de vânătoare F.16 israeliene. Mugetul motoarelor cu reacţie se transformă într-un zgomot asurzitor. Zburau foarte jos, îndreptându-se în direcţia lor.

Malko simţi că îi îngheaţă sângele în vine. Nu se mai confruntase niciodată cu o senzaţie atât de terifiantă. Nu se mai simţise niciodată atât de neputincios, capul i se golise de gânduri, pulsul sărise la 150, iar muşchii i se încordară.

În acele clipe, văzu moartea cu ochii.

Avioanele F.16 trecură practic pe deasupra capetelor lor, iar Malko avu timp să zărească

rachetele şi bombele agăţate sub aripi. În clipa următoare, o serie de explozii zguduiră maşina de teren.

– E în regulă, nu erau pentru noi! suspină Samir Ghazaleh.

Un kilometru mai la est, o trâmbă de fum negru începu să se ridice către cerul albastru, în timp ce avioanele virară încet, întorcându-se spre mare. De-abia dispărură din raza lor vizuală, că un zgomot surd se auzi de data asta din nord. Apărură două elicoptere de asalt de tip Apache, oprindu-se deasupra ţintei lovite de bombardiere. Două rachete terminară treaba, iar elicopterele se îndepărtară.

– Ce au lovit? întrebă Malko, încă şocat.

– Un post de poliţie din Dahlan, abandonat de multă vreme, îi răspunse adjunctul lui El-Husseini. Ne demolează în mod sistematic toate infrastructurile. Astea sunt ordinele lui Sharon. Vor să ne îngenuncheze.

Puse mâna pe telefonul mobil, care suna, şi ascultă zâmbind ce i se comunica.

– E-n ordine, s-a terminat! Atunci când bombardează, telefoanele mobile nu funcţionează, ca să nu putem avertiza obiectivele. Nu-şi asumă niciun risc. Cred că generalul El-Husseini n-o să întârzie. Urcăm şi-l aşteptăm în birou.

Brusc, un zgomot surd, scos parcă de o viespe uriaşă, îl făcu pe Malko să ridice capul. Nu văzu decât cerul albastru...

– Este o dronă, explică palestinianul. Un mic avion teleghidat, fără pilot. Se învârteşte tot timpul şi vede tot.

Maşina 4x4 parcă din nou în curtea piramidei ce părea abandonată: culoarele erau pustii, iar birourile goale.

– Doar 3% din efectiv se află aici, preciză Samir Ghazaleh, ceilalţi oameni sunt împrăştiaţi cam peste tot din cauza riscului de bombardament. Am mutat arhiva aici. Acum două zile, blindatele israeliene au devastat tabăra din Al-Shati, aflată la un kilometru de locul în care ne găsim. Nouăsprezece palestinieni au murit. Ar fi putut veni până aici dacă ar fi primit un astfel de ordin, aşa că suntem prudenţi. Urcăm pe scări, pentru că am întrerupt alimentarea cu electricitate.

La etajul patru, era linişte. Malko intră în imensul birou lambrisat al generalului palestinian, decorat cu portretele lui Arafat şi ale predecesorilor acestuia, Abu Yad şi Abu Jihad, asasinaţi amândoi de oamenii Mossadului. Apăru şi ceaiul, iar Samir Ghazaleh se scuză zâmbind.

– Generalul trebuie să sosească. Nu rămân prea mulţi oameni aici, e periculos.

Evident că ferestrele care dădeau spre mare, deşi blindate, constituiau o ţintă minunată. Malko îşi înmuie buzele în ceai. În urmă cu un an, se afla în acelaşi birou, încercând să descurce un proiect de atentat împotriva lui Yasser Arafat. Astăzi, situaţia era şi mai gravă. Asta se simţea începând

cu trecerea prin Erez, în nordul Fâşiei Gaza. Soldaţii israelieni, temându-se de lunetiştii palestinieni, rămâneau ascunşi în cazematele lor şi trăgeau la cea mai mică mişcare suspectă. Luau la ţintă *la fel de* sistematic ambulanţele sau le împiedicau să se apropie, pretinzând că erau nişte posibile capcane.

Fâşia Gaza era împărţită în trei de barajele israeliene care le interziceau locuitorilor orice fel de deplasări. Chiar şi plaja era închisă. Peste tot se zăreau ruine. Din Mountada, cartierul general al lui Arafat, unde acesta îl primise pe Clinton, nu mai rămăsese decât un morman de resturi. Oamenii, traumatizaţi, nu mai ieşeau din case.

Tensiunea era palpabilă. Se pare că, de puţină vreme, palestinienii îşi pierduseră teama superstiţioasă pe care o încercau faţă de soldaţii israelieni şi nu mai ezitau să-i atace.

Pentru israelieni, situaţia nu era deloc mai plăcută. Populaţia, neputincioasă, traumatizată de atentate, trăia cu urechea lipită de radio. Turismul dispăruse, hotelurile din Ierusalim erau goale şi, chiar şi în Tel-Aviv, atmosfera devenise crepusculară. Nimeni nu mai vedea capătul tunelului. În fiecare săptămână, după câte un atentat sângeros, Ariel Sharon promitea represalii, la fel de sângeroase.

Se ţinea de cuvânt, dar şi adversarii săi procedau la fel. Ca la un meci de fotbal sinistru, echipele marcau pe rând. Fiecare gol însemna morţi şi răniţi. În medie, trei israelieni la zece palestinieni.

Aceştia, trataţi mai rău decât negrii din Africa de Sud în timpul apartheidului, nu aveau nimic de pierdut. Kamikaze erau recrutaţi din afara partidelor de genul Hamasului sau Djihadului. Deseori, era vorba de simpli cetăţeni care-şi pierduseră casa, măslinii sau un părinte, distruse de Tsahal. Afacerea *Karin A* marcase la începutul anului înăsprirea atitudinii lui Sharon. Considerându-l pe Yasser Arafat definitiv compromis în ochii americanilor, prim-ministrul israelian îşi dezvăluia acum tactica: lovituri puternice aplicate palestinienilor astfel încât, pentru a opri potopul de fier şi de foc, aceştia să sfârşească prin a trata în termenii *săi* o pace provizorie, sperând ca aceasta să devină definitivă. Adică un „stat" palestinian de tip „piele de leopard", divizat de nenumărate colonii israeliene, lipsit de arme şi de unitate, a cărui supravieţuire să depindă exclusiv de Israel.

Tancurile israeliene începuseră să invadeze regulat oraşele din zona A, aflată teoretic sub control palestinian, pentru a captura cu o brutalitate nemaiîntâlnită bărbaţii cu vârste cuprinse între 15 şi 45 de ani. Deschideau porţile cu explozibil, demolând zidurile despărţitoare pentru a nu-şi asuma niciun risc, distrugând totul, terorizând femeile şi copiii. Chiar şi televiziunea israeliană fusese impresionată de aceste jafuri, filmând aruncarea în aer a porţii unei case palestiniene, în spatele căreia se afla o femeie. Aceasta, grav rănită de explozie, agonizase sub privirile

familiei, pentru că soldaţii Tsahalului nu permiseseră accesul unei ambulanţe...

Evident că toate aceste acţiuni au tulburat apele şi mai mult. Până şi în Israel s-au auzit numeroase voci care denunţau o astfel de sălbăticie. Dar, sigur pe forţa sa şi pe susţinerea din partea americanilor, Ariel Sharon a continuat „punerea la punct" a palestinienilor, căutând să obţină victoria cu orice preţ.

– *Guten Tag!*

Malko, pierdut în gânduri, ridică privirea: generalul Atef El-Husseini intră în încăpere, zâmbitor, însă şi puţin cam încordat. Părul său grizonat era tuns foarte scurt. Purta un costum albastru elegant şi cămaşă, fără cravată. Format pe vremuri în Germania de Est, vorbea curent limba acestei ţări, deşi avea rareori ocazia s-o facă. Malko se ridică şi îşi strânseră îndelung mâinile.

– *Guten Tag*, *Herr General*, răspunse Malko. *Wie gehts*[2]?

– *Nicht so gut*[3]! trânti generalul El-Husseini, aşezându-se într-un fotoliu din faţa lui Malko. Mă bucur să vă revăd. Ne-aţi făcut un mare serviciu anul trecut. Dacă Abu Ammar[4] ar fi fost asasinat, aşa cum era prevăzut, Palestina ar fi căzut pradă haosului. Evident că asta dorea Ariel Sharon. De

[2] Bună ziua, domnule general. Ce mai faceţi?
[3] Nu prea bine.
[4] Numele de război al lui Yasser Arafat.

data asta, ce vă aduce aici? Bănuiesc că n-aţi venit în Gaza ca turist...

Întrebarea se dorea o mostră de umor palestinian...

– Nu, preciză Malko, omologii dumneavoastră americani mi-au cerut să anchetez afacerea *Karin A*. Cum este vorba de un subiect foarte sensibil, preferă ca ancheta să fie condusă, din punct de vedere administrativ, din afara Agenţiei. Însă Jeff O'Reilly, pe care l-am întâlnit ieri la Tel-Aviv, îmi acordă tot sprijinul.

– Asta nu mă surprinde, comentă generalul palestinian. CIA a fost ţinută în afara acestei poveşti de către israelieni. Fără îndoială că le era frică să nu descopere ceva necurat.

– Ce părere aveţi despre acest subiect?

El-Husseini nu ezită niciun moment.

– Este cea mai frumoasă operaţiune a Mossadului din ultima vreme, zise el cu convingere.

Venind din partea lui, afirmaţia era un compliment nepreţuit...

– Explicaţi-mi, îi ceru Malko, simţind că-i lasă gura apă. În aparenţă, seamănă cu o operaţiune palestiniană destinată procurării de arme. Ţinând cont de situaţia dumneavoastră, este un lucru perfect justificabil.

– Nu este vorba de asta, îl corectă generalul El-Husseini. Nu mi-am terminat ancheta, însă pot să vă spun încă de pe-acum că, la început, a fost o tranzacţie *particulară*, pusă la punct de diverşi

membri ai Autorităţii Palestiniene, care acţionau în interes *propriu*. Afacerea a fost concepută de Fouad Shoubaki, un vechi camarad al lui Abu Ammar, dar care face trafic cam peste tot. În Europa, Libia, Africa... Are legături destul de strânse cu grupurile armate din Somalia. A fost contactat de acestea atunci când căutau arme pentru a se apăra de atacurile etiopienilor din Ogaden. În asta a constat tranzacţia iniţială.

– Unde trebuiau descărcate armele?

– La nord de Capul Hafoun, în faţa oraşului Baargaal, care nu are port. Acesta a fost motivul pentru care s-au folosit containere etanşe. Localitatea se află în Cornul Africii, într-o regiune necontrolată de nimeni.

– De ce au cumpărat armele din Iran?

– Mai întâi, este singurul loc din *această* regiune de unde poate fi procurat acest tip de armament. Apoi, distanţa dintre insula Kish şi Cornul Africii este relativ scurtă. În fine, Fouad Shoubaki şi asociatul său în această afacere, Adel Mugrabi, aveau anumite contacte în Iran, printre membrii Pasdaranului[5].

– Prin intermediul cărui canal?

Atef El-Husseini zâmbi discret.

– Odinioară, pe vremea când ne aflam în Liban, aveam destule contacte cu Hezbollahul. Anumiţi membri ai acestuia se găseau în Iran,

[5] Gardienii Revoluţiei Iraniene.

unde erau „reciclaţi" de Pasdaran. Pe această cale ocolită a reuşit Fouad Shoubaki să încheie afacerea.

– Iranienii ştiau cui îi erau destinate armele?

Atef El-Husseini ezită aproape imperceptibil.

– Încă nu ştiu. Fouad Shoubaki a fost arestat din ordinul lui Abu Ammar şi se află acum într-o închisoare din Mouqataia, cartierul general al lui Abu Ammar din Ramallah. Nu l-am putut interoga personal. Dacă ies acum din Gaza, îmi risc viaţa.

– Nu aveţi nicio opinie personală? insistă Malko.

Generalul palestinian nu se eschivă.

– Este posibil, presupuse el, ca Shoubaki, pentru a facilita tranzacţia, să le fi spus iranienilor că armele ne erau destinate nouă. De fapt, de o vreme, aceştia încearcă să se apropie de noi.

– Aţi fost la curent cu operaţiunea?

– Nu, răspunse El-Husseini fără să ezite. Totul s-a petrecut în exterior. Shoubaki i-a cerut lui Fathi Razem, numărul 2 în marina noastră, să-i ofere asistenţă pentru a cumpăra un vas de care avea nevoie pentru o operaţiune comercială. A găsit unul în Liban, *Rim K*. Pentru organizarea propriu-zisă a operaţiunii, s-a început din Cipru, iar Adel Mugrabi s-a ocupat de asta.

– Staţi puţin, spuse Malko, ceva nu se potriveşte în povestea asta. După ieşirea din Golful Persic, *Karin A* ar fi trebuit să se îndrepte către

sud-vest pentru a ajunge la Cornul Africii. Or, vasul a pornit către nord şi a fost inspectat în mijlocul Mării Roşii, cam la două mii de kilometri de presupusa sa destinaţie. Cum explicaţi acest lucru?

– N-am cum să-l explic, mărturisi generalul El-Husseini. Este principalul mister. Pentru că, în cazul în care *Karin A* ar fi rămas pe traseu, israelienii n-ar fi putut să-l inspecteze. Adel Mugrabi nu-şi explică nici el...

– Unde se află el acum?

– Aici, în Gaza, în siguranţă. Îl ferim de israelieni, care vor să pună mâna pe el. După părerea lui, *Karin A* trebuia ca, la ieşirea din Golful Persic, să meargă de-a lungul coastei Omanului, apoi să se îndrepte spre sud, traversând Golful Adenului. În schimb, cargoul şi-a continuat drumul de-a lungul coastei yemenite, trecând prin trecătoarea Bab-el-Mandeb şi intrând în Marea Roşie, pentru a o apuca apoi spre Canalul Suez.

– Adel Mugrabi i-a supravegheat ruta?

– Da, însă nu putea controla, *fizic*, poziţia vasului, pentru că acesta comunica prin e-mailuri.

– Cu cine?

– Cu un intermediar din Beirut, ales de Mugrabi. De acolo a fost controlată operaţiunea.

Malko rămase tăcut câteva clipe. Ceva îi scăpa. Şi se mai punea o întrebare.

– Cum au reperat israelienii cargoul *Karin A*? întrebă el.

Atef El-Husseini clătină încet din cap.

– Nu am nici cea mai mică idee, mărturisi el. Evident că au „penetrat" această operaţiune, dar nu ştiu cum.

– Aş putea să mă întâlnesc cu Adel Mugrabi?

– Trebuie să-i cer permisiunea lui Abu Ammar, însă cred că, în cazul dumneavoastră, o să fie de acord.

– Nu l-aţi interogat?

– Ba da, bineînţeles, dar nu ştie nimic în plus faţă de ceea ce v-am spus. A păstrat e-mailurile transmise din Beirut. Unul dintre ele vorbeşte despre o pană care a obligat cargoul *Karin A* să se oprească în portul yemenit Hodeida, lucru care explică faptul că a pornit apoi spre *nord*, intrând în Marea Roşie. Însă, după această pană, ar fi trebuit să plece către *sud*, de-a lungul coastei somaleze.

– Cine a plătit aceste arme?

– Aparent, zise stânjenit generalul El-Husseini, Fouad Shoubaki s-a servit de fonduri pe care le controla pentru alte achiziţii de arme în contul Autorităţii... fonduri pe care avea de gând să le ramburseze. Este foarte afectat, deoarece îşi dă seama că, atras de câştig, a provocat o criză de o gravitate excepţională.

Palestinianul clătină din cap, copleşit, apoi spuse:

– Dacă Abu Ammar n-ar fi fost atât de îngăduitor cu vechii săi tovarăşi, nu s-ar fi întâmplat

nimic din toate astea. Oamenii ăştia fac trafic cu absolut *orice*, cu toată lumea. Ca să-şi construiască vile şi ca să se distreze în Europa. E dezgustător.

Era pentru prima dată când Malko îl auzea pe El-Husseini criticându-l pe şeful Autorităţii Palestiniene. Ceva îl punea pe gânduri.

– Aţi vorbit despre achiziţii de arme, remarcă el. Credeam că Gaza şi Teritoriile Palestiniene sunt închise ermetic de israelieni. Cum procedaţi?

– Primim arme *prin intermediul* Siriei. Acestea se duc în Cisiordania. Dar mai există şi tunelurile săpate pe sub frontiera egipteană, la sud de Fâşia Gaza, în jurul Rafahului. Reuşim să trecem multe materiale pe acolo. Din cauza asta, este inutil să utilizăm marea. Am făcut-o în trecut, însă acum zona este mult prea supravegheată de marina israeliană.

– Dar israelienii nu detectează aceste tuneluri? se miră Malko.

– Ba da, bineînţeles, recunoscu generalul palestinian. Îşi petrec timpul astupându-le, însă, între timp, noi săpăm altele. Uneori, sunt lungi de un kilometru şi traversează frontiera la peste douăzeci de metri adâncime. Pentru a transporta mărfurile, utilizăm nişte căzi prevăzute cu roţi, care se deplasează pe şine, fiind trase cu ajutorul cablurilor. Există peste o sută. Din fericire. Trebuie să ne înarmăm combatanţii.

– Armele aduse de *Karin A* v-ar fi fost extrem de utile...

Palestinianul tresări.

– Asta se străduiesc israelienii să convingă pe toată lumea, dar nu este adevărat! Sigur că cele 700 000 de cartuşe de calibrul 7,62 ne-ar fi fost de folos, ca şi puştile cu lunetă Dragunov, dar ce să facem cu mortierele de 120 mm sau cu rachetele de 122 mm „Katiuşa"? Dacă am comite nebunia de a bombarda oraşele israeliene, asta i-ar oferi lui Ariel Sharon pretextul ideal pentru a ne reocupa definitiv toate teritoriile... De altfel, avem mortiere, dar nu le folosim. Este imposibil să te gândeşti la o confruntare directă cu Tsahalul.

– Pe *Karin A* erau şi arme antitanc.

Atef El-Husseini zâmbi.

– Da. RPG 7 şi RPG 18. Din păcate, nu au niciun efect asupra tancurilor Merkeva. Şi avem deja rachete RPG 7. Am distrus două tancuri Merkeva cu încărcături explozive şi am avariat alte două cu RPG 7.

Malko simţea că generalul dorea să-l convingă, dar, deocamdată, argumentele nu erau suficiente.

– Trebuie *neapărat* să mă întâlnesc cu Adel Mugrabi, repetă el, ca să-mi dea suficiente elemente pentru a începe ancheta. Dacă dumneavoastră nu vă puteţi duce la Beirut, mie îmi stă în putinţă acest lucru.

– O să fac tot posibilul, promise Atef El-Husseini.

Părea foarte afectat de întreaga poveste şi fuma întruna, jucându-se nervos cu bricheta

Zippo pe care i-o dăruise Jeff O'Reilly la sosirea la Tel-Aviv. Tăcerea din clădirea imensă era absolută. Din fericire, avioanele F.16 nu se întorseseră. Malko nu putea evita o întrebare stânjenitoare.

– Nu vă temeţi că Mossadul sau Shin Beth au „deturnat" vreun om amestecat în afacerea *Karin A*? întrebă el.

Generalul palestinian nu încercă s-o ia pe ocolite.

– N-ar fi prima oară când se infiltrează în rândurile noastre, suspină el. Vă amintiţi probabil de afacerea Yacine. Şi mai sunt şi altele care n-au ieşit la iveală... Adesea, când îl vizitez pe Abu Ammar, îmi spune, râzând: „Vorbesc cu lampa", arătând către tavan. Este convins că toate cuvintele îi sunt ascultate.

– E posibil ca Adel Mugrabi să fi fost „deturnat"?

– Poate că da, poate că nu. Fără să avem dovada, nu va mărturisi niciodată.

Trecu un înger. Probabil că interogatoriile nu erau încă foarte avansate... Generalul se uită la ceas.

– Trebuie să plec. Mi s-a spus că staţi la hotelul Al Deira.

Era unul dintre cele trei hoteluri construite pe Al-Rashid Street, în faţa mării, pe vremea când Gaza spera să devină un nou Tel-Aviv. De la izbucnirea Intifadei, rămăseseră goale, cu excepţia câtorva jurnalişti, membri ai ONG sau diplomaţi.

Generalul El-Husseini îl conduse pe Malko până la scară, apoi dispăru, încredinţându-l adjunctului său.

Douăzeci de minute mai târziu, Malko ajunse în camera sa de la Al Deira, cu vedere spre plaja acoperită de resturi şi la portul pescăresc cu vapoarele sale vopsite în galben, care nu aveau voie să se depărteze de coastă mai mult de trei mile, sub ameninţarea scufundării fără avertisment.

Malko îşi spuse că dacă palestinienii n-ar fi fost atât de lacomi şi de corupţi, ar fi rezistat manipulărilor puse la cale de Mossad şi de Shin Beth. Însă nu poţi schimba natura umană... Coborî în sala de mese, care se prelungea cu o terasă mare, pe care câţiva jurnalişti luau masa aşezaţi la soare. Comandă creveţi la grătar şi humus. Ar fi trebuit să ia cu el şi o femeie. Cunoscându-i pe palestinieni, aşteptarea risca să se prelungească. Yasser Arafat, retras la Ramallah – pe o altă planetă – , întârzia întotdeauna să ia decizii şi se temea de orice... Îşi aminti că anul trecut pe vremea asta se pregătea să sodomizeze cu mare fast o jurnalistă australiană care se dovedise a fi o agentă a Mossadului, dar ce bucăţică bună...

Oare ce se alesese de ea?

*

* *

Două zile se scurseră într-o inactivitate totală, exasperantă. De două ori, generalul El-Husseini îl înştiinţase că urma să-l primească şi tot de două ori anulase întâlnirea în ultimul moment.

Samir Ghazaleh îi explicase atunci lui Malko faptul că El-Husseini se afla pe lista neagră a israelienilor şi că trebuia să-şi ia anumite măsuri de precauţie. Nu se ştia niciodată unde se află... De când adjunctul său direct fusese asasinat cu trei luni în urmă, cu ajutorul unei maşini-capcană, lua foarte în serios ameninţările israeliene.

Soneria telefonului îl făcu să tresară... Cum nu avea vreun alt contact în Gaza în afară de generalul El-Husseini, nu putea fi decât el.

Ridică receptorul. Vocea lui Samir Ghazaleh îi şopti în ureche:

– Vă aştept jos.

Breitlingul lui Malko arăta zece fără zece. Coborî în grabă. Samir Ghazaleh îi suflă la ureche:

– Generalul vă aşteaptă în oraş. Trebuie să vă ducă la o întâlnire cu persoana pe care doriţi s-o vedeţi.

– Adel Mugrabi?

Palestinianul aprobă din cap. Se urcară în BMW-ul blindat şi porniră pe străzile pustii din Gaza City. Poate că, în sfârşit, Malko va putea lămuri misterul cargoului *Karin A*.

Foarte rapid, îşi dădu seama că nu se îndreptau spre nord, ci se afundau în Gaza City. O explozie surdă îl făcu să se întoarcă spre Samir Ghazaleh, care-l anunţă liniştit:

– Se dau lupte lângă Netzarim. Membrii Brigăzii Martirilor Al-Aqsa încearcă să-i împiedice pe israelieni să pătrundă în cartier, dar nu reuşesc.

Douăzeci de minute mai târziu, se opriră pe o străduţă cufundată într-o obscuritate totală. Malko se dădu jos din BMW şi zări silueta înaltă a generalului El-Husseini ieşind dintr-un al doilea vehicul.

– *Gute Nacht*! zise acesta. Abu Ammar m-a autorizat să vă înlesnesc întâlnirea cu Adel Mugrabi. Vă rog însă să nu dezvăluiţi nimănui locul în care se află. Vă va prezenta toate documentele pe care le posedă şi vă va comunica numele celor care vă pot ajuta în timpul anchetei.

Malko era incapabil să dezvăluie ceva cuiva, mai ales că nici el nu ştia unde se află! Îl urmă pe generalul palestinian, ghidat de o lanternă, până când ajunseră la o vilă înconjurată de un gard metalic. Îşi atinsese scopul.

CAPITOLUL IV

După ce trecu de grilaj, Malko zări nişte siluete în penumbră: oameni înarmaţi de jur-împrejurul vilei. Precedat de El-Husseini şi de adjunctul său, pătrunse într-un hol prost luminat. Interiorul era banal. Nu era însă o clădire penitenciară.

– Nu e o închisoare, remarcă el.

Atef El-Husseini schiţă un surâs ironic.

– Nu mai avem închisori, israelienii le-au distrus pe toate, sperând să-i ucidă pe cei care erau încarceraţi şi căutaţi de Shin Beth. Astfel, suntem obligaţi să ţinem oamenii cam peste tot, dar bine păziţi. Veniţi cu mine.

Merseră de-a lungul unui culoar mic, apoi coborâră câteva trepte şi intrară într-o încăpere joasă, a cărei uşă era păzită de un mustăcios cu o alură intimidantă. Un fel de parter cu grădină. Un bărbat corpolent, mic de stat, cu capul lipsit de păr, însă cu o mustaţă stufoasă, aşezat la un birou, numai în cămaşă, se ridică în grabă şi-i aruncă o privire întrebătoare generalului El-Husseini.

– Iată-l pe Adel Mugrabi, anunţă acesta în engleză. Puteţi să-l întrebaţi tot ce doriţi. De ase-

menea, posedă şi anumite documente şi vorbeşte engleza.

Schimbă câteva cuvinte în arabă cu Adel Mugrabi, care aprobă cu putere din cap şi se aşeză la locul lui. Malko se instală în faţa sa, într-un fotoliu vechi din piele roşie.

– Dumneavoastră aţi pus la cale afacerea *Karin A*? întrebă el.

– Nu, răspunse palestinianul. Fouad Shoubaki a făcut-o. Eu m-am ocupat doar de buna desfăşurare a operaţiunii.

– Care era obiectivul acestei cumpărări de arme?

– Era o afacere. Trebuia să câştigăm cel puţin două milioane de dolari după scăderea tuturor cheltuielilor.

– Care era destinaţia armelor?

– Trebuiau să ajungă în posesia unui grup implantat în Somalia, Al Ittihad Al Islamiya[1]. Din acest motiv le-am cumpărat din Iran. Abu Ammar nu era la curent, adăugă el prompt.

Iată-l recitându-şi lecţia. Privirea lui neliniştită se muta de la El-Husseini la Malko.

– De unde aţi început acţiunea? întrebă Malko.

– Cipru, răspunse fără să ezite Adel Mugrabi, cu toate tranzacţiile financiare. Însă operaţiunea era condusă de la Beirut.

[1] Unitatea Islamică.

– Adică?

– *Karin A* comunica prin e-mailuri cu intermediarul nostru instalat acolo, informându-l în legătură cu traseul. E-mailurile îmi erau retransmise în Cipru, la biroul meu.

– Când şi unde au fost încărcate armele?

– În largul insulei Kish, în apele iraniene, aproape de Dubai. Pe 11 decembrie. Apoi, vasul a urmat coasta iraniană, pe urmă pe cea a Omanului pentru a ieşi în Golful Persic. A mers de-a lungul Yemenului.

– Când aţi primit veşti?

– Căpitanul mi-a trimis un e-mail după ce a încărcat armele, pe 11 decembrie. Nu trebuia să mă mai contacteze până când nu ajungeau la Capul Hafoun, în faţa Somaliei.

– Ce s-a întâmplat?

Palestinianul îşi scotoci febril hârtiile.

– Pe 19 decembrie, am primit un e-mail în care mi se spunea că era obligat să facă o escală tehnică la Hodeida, un mic port yemenit aflat la nord de strâmtoarea Bab-el-Mandeb. *Karin A* nu avea decât un singur motor Diesel, care nu funcţiona prea bine.

Impasibil, Malko întrebă:

– Nu v-a mirat faptul că se afla mult mai la nord faţă de ruta pe care trebuia s-o urmeze?

Adel Mugrabi clătină din cap.

– Nu, pentru că m-am uitat pe hartă. În afară de Aden, intens supravegheat de americani, era singurul port la care avea un acces rapid.

Malko rămase tăcut câteva clipe. Adel Mugrabi ignora vizibil faptul că vasul *Karin A* era urmărit de distrugătorul *USS John-Young*, secondat de un avion de patrulare Orion. În momentul „luării în colimator", pe 14 decembrie, se afla efectiv în faţa Yemenului.

– Apoi?

Adel Mugrabi aruncă o privire pe hârtiile din faţa lui.

– Pe 29 decembrie, am primit un e-mail de la căpitanul Akkawi, în care-mi spunea că motorul fusese reparat şi că urma să plece din Hodeida. Totodată, i-am prevenit prin satelit pe cumpărători, care începuseră să se impacienteze. Am aşteptat un alt e-mail de la *Karin A*, pentru a-mi anunţa descărcarea armelor în faţa Capului Hafoun, pe 2 sau pe 3 ianuarie. În loc de asta, am aflat de inspectarea cargoului în Marea Roşie...

Palestinianul părea complet „distrus".

– Aveţi vreo explicaţie?

Adel Mugrabi căută cu privirea un sprijin din partea generalului El-Husseini.

– Nu, mărturisi el cu un aer vrednic de milă. Nu înţeleg nimic.

– Să vă fi minţit căpitanul Akkawi în legătură cu ruta aleasă?

– Nu, nu, nu văd de ce ar fi făcut asta, spuse grăbit Adel Mugrabi, clătinând energic din cap.

Urmară câteva momente de tăcere, întrerupte de bubuitul uşii deschise de un mustăcios. Acesta

spuse ceva în arabă, iar Atef El-Husseini sări în picioare.

– Repede, trebuie să plecăm! Vin spre noi nişte avioane F.16.

Malko se ridică şi el, urmat de Adel Mugrabi. Nu reuşiră să parcurgă mai mult de un metru. Vuietul unui avion cu reacţie cutremură pereţii, un şoc scurt zgâlţâi toată vila, plafonul păru să explodeze într-un nor de praf, geamurile se făcură ţăndări. Toată lumea îngheţase, în timp ce norul de tencuială se îndrepta spre podea. Nimeni nu înţelegea ce se întâmplase. Un obiect prelung şi argintiu străpunsese unul dintre pereţi, intrând cam un metru în încăpere. Un proiectil Hellfire!

Malko se uita la el năucit. Exclamaţia generalului palestinian îl smulse din starea de stupefacţie.

– Repede, afară!

Era uimitor că proiectilul nu explodase, făcându-i terci. Malko alerga pe culoar, în spatele lui El-Husseini. Adel Mugrabi vru să-i urmeze, însă paznicul mustăcios îl împinse înapoi şi închise uşa cu cheia. Cu inima gata să-i sară din piept, Malko traversă ca o săgeată grădina şi ajunse în stradă. Abandonând maşina, alergară mai departe în întuneric. Vuietul avionului F.16 se apropia din nou. Cu un gest de apărare derizoriu, una dintre gărzile de corp îşi duse la umăr Kalaşnikovul şi trase o rafală spre cer. Se iviră în aer trei urme luminoase.

Câteva secunde mai târziu, vila, transformată într-o sferă de foc, păru să se dezintegreze. Bucăţile desprinse zburau în toate părţile, apoi se făcu iarăşi tăcere, tulburată doar de ţipetele de durere ale gărzilor rănite, rămase în grădină. De data asta, proiectilele explodaseră de-a binelea. Malko nu-şi revenea, dându-şi seama cât de norocoşi fuseseră.

Era clar, mâna Providenţei îi salvase.

Flăcările înalte se ridicau deasupra vilei, redusă pur şi simplu la un morman de resturi incandescente. Oamenii alergau în întuneric, iar în depărtare se auzea sirena unei ambulanţe. Atef El-Husseini îl apucă pe Malko de braţ.

– Trebuie să plecăm de-aici, s-ar putea să revină.

– Şi Mugrabi?

– N-a supravieţuit nimeni, rosti cu o voce gâtuită palestinianul. Să mergem.

Se urcară în BMW-ul care se îndepărtă cu toată viteza şi cu farurile stinse. Malko se afla încă sub imperiul şocului. La fel ca acum un an, când un elicopter israelian trăsese mai multe rachete asupra maşinii în care se găsea. Nimeni nu rosti o vorbă în timp ce maşina străbătea străzile pustii din Gaza City. Se opri apoi în faţa unui imobil foarte nou, situat pe Tarak-ben-Ziad Street, în partea de est a oraşului. Malko mergea chiar în spatele generalului palestinian, care fu salutat de o mână de mustăcioşi înarmaţi până-n dinţi, care aşteptau în hol. Malko mai fusese aici

şi acum un an: era apartamentul lui Atef El-Husseini. Clădirea, pe vremea aceea încă în construcţie, era acum terminată şi nu mai exista nicio prelată verde în cabina liftului. Generalul apăsă pe ultimul buton, cel al etajului al unsprezecelea. Pe palier, alte gărzi stăteau în faţa uşii de lemn masiv, întărită de un blindaj. Apartamentul imens ocupa întregul etaj, însă nu conţinea decât câteva obiecte de mobilier, majoritatea protejate cu huse de plastic. Ferestrele erau acoperite de nişte perdele negre şi groase. Atef El-Husseini se lăsă să cadă pe o canapea şi zâmbi trist.

– Pur şi simplu n-am timp să vin aici, şi pe urmă, este o ţintă mult prea bună pentru avioanele F.16.

O femeie bătrână aduse o tavă cu mai multe sticle de băutură şi pahare. Generalul îi turnă lui Malko o porţie generoasă de coniac Otard XO şi îşi puse şi el un pahar de whisky Defender.

Bău o înghiţitură şi îşi scoase din buzunar telefonul mobil.

– Trebuie să-i povestesc lui Abu Ammar ce s-a întâmplat, spuse el simplu.

Conversaţia fu scurtă, iar după ce închise, generalul comentă:

– Nu s-a mirat...

– Cine a fost vizat? întrebă Malko.

Palestinianul făcu un gest evaziv.

– Dumneavoastră, eu sau Mugrabi.

– Mai curând Mugrabi, îl corectă Malko. Noi doi am fi putut fi atacaţi oriunde în altă parte.

Generalul aprobă din cap.

– Probabil că aveţi dreptate. Îmi pare rău că v-am dus acolo. L-am ascuns pe Adel Mugrabi pentru a-l proteja. Nimeni nu ştia unde se află, în afară de doi dintre adjuncţii mei. Nu cred că e o coincidenţă.

– Cum de au reuşit israelienii să-l urmărească?

Atef El-Husseini zâmbi. Trist.

– Aşa cum fac de obicei. Sunt foarte tari la electronică. Ei ştiu că sunteţi în Gaza. Vă supraveghează cu siguranţă, probabil într-un mod foarte simplu, cu ajutorul unui trădător care ne-a urmărit până aici. Ori poate că mi-au pus un microfon în maşină sau au folosit camere în infraroşu.

– Dar de ce să-l ucidă pe Adel Mugrabi? Ca să-l reducă la tăcere? Doar era arestat.

Palestinianul nu-i răspunse imediat. Îşi aprinse o ţigară cu bricheta Zippo şi suflă fumul.

– O să fiţi uimit, spuse el cu tristeţe, dar suntem de luni de zile sub presiune, dezorganizaţi, cu arhivele dispersate aproape peste tot, aşa că nu l-am interogat decât la un nivel superficial pe Mugrabi. Este adevărat, cu tot ce se întâmplă în jur, el nu era o prioritate, aveam alte lucruri de pus la punct. Ce aţi auzit astăzi îmi povestise deja în momentul arestării. Pentru a-l ţine în tensiune, i-am cerut un raport *scris, detaliat*, care ar fi putut servi ca bază pentru un interogatoriu mult mai amănunţit.

– Unde este acest raport?

– Era acolo. Probabil că n-a mai rămas mare lucru din el...

Trecu un înger. Nu se putea face nimic împotriva înlănţuirii circumstanţelor. Generalul El-Husseini adăugă imediat:

– Nu uitaţi că, pe deasupra, nu mă pot deplasa, că toate comunicaţiile noastre sunt ascultate de israelieni.

Unul dintre oamenii săi intră în încăpere şi-i şopti ceva la ureche.

– Vila a fost distrusă în întregime, îl anunţă El-Husseini. N-a rămas nimic din camera unde se afla Adel Mugrabi. Totul a ars. El însuşi a fost făcut bucăţi. Păcat, nu era un om rău.

Malko nu-i răspunse. Lichidarea lui Adel Mugrabi cu ajutorul unui F.16 israelian părea să susţină teoria manipulării. Dacă israelienii îl suprimaseră, asta însemna că palestinianul l-ar fi putut îndruma pe Malko, sau pe altcineva, pe o anumită pistă, deoarece însuşi generalul El-Husseini, omul cel mai bine informat din Palestina, nu ştia cum de reuşise Mossadul să se infiltreze în operaţiunea *Karin A*. Şi, ca de obicei, israelienii ţineau să-şi păstreze micile lor secrete... făcând o curăţenie feroce. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Atef El-Husseini spuse:

– Nu pot face mai mult pentru dumneavoastră. Eu însumi mă aflu într-un punct mort. Trebuie mers în Cipru.

– Dar el mi-a vorbit de Beirut...

– Nu ştiu cu cine trata acolo. Poate că veţi găsi ceva în Cipru.

– Aveţi vreun birou acolo?

– Da, bineînţeles. La Nicosia. Vă pot trimite să vă întâlniţi cu responsabilul, Aziz Abdullah, dar l-am interogat deja, nu ştie nimic. Deşi Adel Mugrabi se ducea deseori acolo. Dar nu este la curent cu afacerile private ale acestuia.

Sună telefonul mobil. Generalul răspunse scurt şi aruncă o privire asupra cronometrului său Breitling.

– Trebuie să vă părăsesc. Israelienii se pregătesc să atace Khan Younés. Deocamdată, nu pot face nimic în plus pentru dumneavoastră. O să fiţi condus înapoi, la hotel. Dacă doriţi să vă întâlniţi cu Abu Ammar la Ramallah, daţi-mi de ştire la acest număr de telefon.

Scrise un număr de mobil pe o carte de vizită.

Se ridicară şi îşi strânseră îndelung mâinile. Apartamentul, cu ferestrele acoperite de draperiile negre şi cu atmosfera sa crepusculară, era sinistru. Un pistol-mitralieră Borko, aruncat neglijent pe o canapea, amintea de faptul că şi Atef El-Husseini se afla în pericol de moarte. Malko se gândi la vila sub dărâmăturile căreia era îngropat Adel Mugrabi şi la exploziile provocate de proiectile. Dacă primul ar fi funcţionat, n-ar mai fi fost acum acolo... Două dintre gorilele lui El-Husseini luară liftul împreună cu el.

Era preocupat de o singură idee: să părăsească Gaza cât mai repede.

– Se poate trece noaptea prin Erez? îl întrebă el pe Samir Ghazaleh.

– E o nebunie! Israelienii trag în tot ce se apropie de ei. Trebuie să aşteptăm dimineaţa.

Zece minute mai târziu, îl lăsă în faţa hotelului Al Deira. Malko trebui să bată în uşă ca să i se deschidă. Gaza semăna cu un oraş fantomă. Era dezamăgit şi încerca un gust amar. Ancheta se dovedea mai dificilă decât prevăzuse. Exista un mare semn de întrebare: cum de au putut israelienii să manipuleze oameni atât de vicleni precum Fouad Shoubaki şi Adel Mugrabi? Întins pe pat, deschise televizorul şi dădu peste invariabilele dansuri orientale cu femei foarte frumoase. O dansatoare, mai zveltă decât media, se unduia lasciv în faţa unor bărbaţi extaziaţi, îmbrăcaţi în dişdaşa.

Senzualitatea exacerbată îl smulse din reverie. Ca de fiecare dată când depăşea un risc mortal, simţea acelaşi impuls sexual, greu de satisfăcut în Gaza... Formă mecanic numărul telefonului mobil al Alexandrei. Miraculos, aceasta îi răspunse.

– Eu sunt, spuse el. Mi-e dor de tine.

Alexandra îi înţelese greşit tonul. Cu un râs uşor, spuse imediat:

– Te-ai şi întors? Dacă vii repede până aici, n-o să am timp să adorm.

– Sunt în Gaza, preciză Malko.

– În Gaza! Credeam că eşti în camera de alături...

– Din păcate, nu! suspină Malko, care-şi pusese mâna pe sexul deja trezit.

Simplul fapt de a auzi vocea Alexandrei îl tulbura. Probabil că ea simţi asta, pentru că îl întrebă:

– Ce faci?

– Mă mângâi, zise Malko. Şi mă gândesc la tine.

Femeia nu se aşteptase la această mărturisire. După câteva secunde de tăcere, îi propuse cu o voce foarte mondenă:

– Vrei să-ţi ţin companie?

Ca şi cum s-ar fi aflat într-un salon de ceai şi îl îmbia să ia o prăjitură. Fără să aştepte răspuns, Alexandra spuse cu o voce şi mai joasă:

– E amuzant, tocmai mă pregăteam să citesc o carte pasionantă, *Elogiu nimfomaniei*, care nu mă lasă deloc indiferentă. Au loc câteva întâlniri pline de creativitate. Între erou, o jună berberă vicioasă şi fratele ei.

– Unde eşti?

– În camera albastră. Încă nu m-am dezbrăcat.

– Unde ai fost în seara asta?

– Am luat masa cu Siegfrid. Îl ştii, tânărul bancher de la Commerzbank.

– Cel care vrea să ţi-o tragă?

Alexandra râse.

– Nu ştiu asta, dar e foarte atent... M-a condus până aici cu Aston-Martinul lui şi voia neapărat să mai bea un pahar. I-am vorbit despre

bibliotecă... Apoi, am pretins că eşti aici şi s-a mulţumit cu un mic flirt inofensiv.

– Adică? întrebă Malko, cunoscând perversitatea naturală a logodnicei sale – probabil că avea un cromozom în plus, cel de târfă.

– O, nimic, *Putzi*! M-a sărutat şi l-am lăsat să se joace puţin cu sânii mei. Ştii doar că sunt întotdeauna flatată atunci când un bărbat îmi spune că sunt magnifici. Aşa că am vrut să-i ofer o mică recompensă...

Malko închise ochii. Membrul său putea rivaliza cu o coadă de lopată. Alexandra ştia să vorbească cu bărbaţii.

– Asta-i tot?

– Practic, da! afirmă Alexandra cu o voce ceva mai răguşită. Bineînţeles că, după ce şi-a dat seama că purtam ciorapi, şi-a pierdut un pic controlul. L-am oprit atunci când încerca să-mi smulgă chiloţii. A avut însă timp să mă atingă foarte, foarte uşor, ceea ce m-a făcut să-mi dau drumul. Apoi, l-am sărutat – fără limbă – şi am ieşit din maşină.

Malko îşi imagină în ce stare se găsea directorul de la Commerzbank... Evident că fidelitatea Alexandrei avea o geometrie oarecum variabilă. Aceasta continuă:

– Iată de ce nu m-am dezbrăcat imediat. Am găsit cartea asta şi am continuat ce începuse Siegfrid. Ai avut o idee bună să mă suni.

– Unde stai?

– În fotoliul de catifea. Lasă-mă să închid ochii, ca să-mi pot închipui că degetele *tale* mă mângâie. Şi că o să mă iubeşti aici, chiar şi fără să mă mai dezbrac. Simt că o să-mi dau drumul, adăugă ea cu o voce grăbită. Doamne, ce bine mă mângâi!

Tăcu, iar Malko nu mai auzi decât o respiraţie şuierătoare. Cu ochii închişi, îşi imagină picioarele desfăcute şi mâna care i se mişca pe pântec cu furie. Apoi, femeia scoase un horcăit şi gemu.

– Ah, mă faci să juisez!

Malko se freca sălbatic, respirând sacadat, nemaiştiind unde se află, după care scoase un strigăt în momentul în care sămânţa sa ţâşni. Ca un ecou, auzi respiraţia şuierătoare a logodnicei sale. Urmară câteva clipe de linişte. Alexandra rupse apoi tăcerea:

– Cred că o să dorm bine! Ai avut o idee bună să mă suni. *Gute Nacht, Putzi.*

Moleşit de plăcere, Malko se duse să facă un duş.

*

* *

Alexandra închise telefonul mobil şi se întoarse pe o parte. Atunci când o sunase Malko, era întinsă pe pat şi se pregătea să citească *Bunte Illustrierte*. În seara aceea, nu ieşise din casă. Cina luată împreună cu tânărul bancher avusese

loc în ajun. Iar ea cenzurase ultima parte a flirtului lor, din Aston-Martin. Mirosul scaunelor de piele din maşinile britanice avea asupra sa efectul exercitat de feromoni.

Când o sunase Malko, cunoscându-l bine, îşi pusese imediat în valoare micul magazin de fantasme. Nu-i plăcea ca o altă femeie să-i servească de înlocuitor amantului ei. Adormind, îşi spuse că telefonul mobil era fără îndoială liantul unui cuplu.

*

* *

Barajul de la Erez, chiar şi sub soarele strălucitor, evoca mai curând intrarea într-un lagăr de concentrare decât frontiera unei ţări normale. În jur, nici ţipenie de om. În această perioadă încordată, aproape că nu existau treceri. Lăsând în urmă taxiurile palestiniene, Malko mergea prin soare, cu rucsacul în mână, printre două şiruri de hangare goale, ciuruite de gloanţe, care ascundeau câţiva lunetişti israelieni. În faţa lui, se desenau posturile de observaţie high-tech, cu geamuri fumurii panoramice, care semănau cu nişte ferestre dintr-un film SF. O dronă invizibilă zumzăia dinspre cerul albastru. Un soldat strâns într-o vestă antiglonţ, cu cască pe cap şi degetul pe trăgaciul unei puşti Galil, ieşi dintr-o cazemată de beton şi aruncă o privire pe paşaportul lui Malko. Apoi, acesta trebui să se ducă la postul de control pentru a lua o carte galbenă pe care i-o

înmână o a doua santinelă. Se trezi după aceea într-o parcare uriaşă, aproape goală, în care staţionau maşinile cu plăcuţe de înmatriculare galbene.

Un bărbat coborî dintr-un Mercedes negru şi Malko îl recunoscu pe şoferul lui Jeff O'Reilly, care-şi anunţase sosirea prin telefon. Două minute mai târziu, se îndreptau spre nord.

– Domnul O'Reilly vă aşteaptă să luaţi masa împreună, îl anunţă şoferul.

După o oră şi jumătate, Mercedesul năvăli în parcarea subterană a ambasadei americane, grilajul de fier revenind la loc după trecerea lor. Şeful staţiei CIA îl primi în biroul său, afabil ca întotdeauna.

– Ce ţi-a spus El-Husseini? Lucrurile au decurs bine?

– Să zicem că Dumnezeu a fost de partea mea, răspunse Malko zâmbind cam crispat.

Distracţia virtuală cu Alexandra fusese singurul moment de relaxare dintr-un interval de patru zile. Îi povesti americanului tot ce se petrecuse, inclusiv atacul avionului F.16 asupra locului de detenţie a lui Adel Mugrabi. Americanul se întunecă la faţă.

– Se poate spune că ancheta ta îi deranjează pe prietenii noştri israelieni, remarcă el. Mai au ei şi alte ocazii de a-l „termina" pe El-Husseini. Ca şi pe tine, de altfel. Se pare că au utilizat metoda obişnuită în cazul oamenilor care-i stânjenesc, cei care pun bombe sau alţii.

– Dar cum au făcut?

– Nu ştiu exact, mărturisi Jeff O'Reilly. Combină mai multe elemente: spioni, electronică, observare cu ajutorul dronelor. Care e concluzia ta?

– Că le-a reuşit o formidabilă manipulare...

Jeff O'Reilly îşi aprinse o ţigară Marlboro cu bricheta Zippo „11 septembrie", care invadase toate staţiile CIA.

– Dacă i-am putea demasca, asta le va submina credibilitatea în faţa preşedintelui Bush. Ce vrei să faci acum?

Malko se servi cu puţină cafea.

– Fouad Shoubaki este încarcerat la Ramallah, spuse el. Nu prea am şanse să mă întâlnesc cu el. Fathi Razem a dispărut, iar căpitanul cargoului *Karin A* se află în mâinile israelienilor. După părerea lui Adel Mugrabi, operaţiunea a fost concepută în Cipru...

Şeful staţiei se strâmbă.

– Cipru este mai curând „domeniul" „Verilor[2]". Sunt câţiva oameni acolo, dar nu ştiu cât de performanţi.

– Am un prieten în Cipru, continuă Malko, care *ar putea* să mă ajute. Un anume Vladimir Sevcenko. Un băiat simpatic, deşi cam din topor...

– Cu ce se ocupă?

[2] Britanicii.

– Este negustor de morţi subite. Vinde arme din Blocul de Est.

Jeff O'Reilly ridică din sprâncene.

– Dar *Karin A* n-are nimic de-a face cu Europa de Est. Şi nici cu ruşii.

– Prietenul meu, Vladimir Sevcenko, nu e rus, ci ucrainean, preciză Malko. Ştie o mulţime de lucruri, pentru că Ciprul e mic. Ar fi de mirare să nu fi auzit vorbindu-se de Adel Mugrabi... Acesta n-a avut timp să-mi spună numele intermediarului care conducea operaţiunea de la Beirut. Poate că o să aflu mai multe în Cipru.

– Încearcă-ţi norocul, îl sfătui Jeff O'Reilly. În plus, nici nu e departe.

– Mă duc cu moartea-n suflet, îl asigură Malko. Era să-mi pierd viaţa de două ori acolo! Dar este singurul loc unde aş putea găsi ceva.

– Atunci, drum bun! concluzionă Jeff O'Reilly, o să anunţ staţia din Nicosia. Poate că-ţi va fi de folos... Ai grijă.

Malko îşi spuse că, dacă Vladimir Sevcenko nu-l va putea ajuta, nu-i rămânea altceva de făcut decât să se întoarcă la castelul său din Liezen pentru a-şi continua experienţa virtuală cu Alexandra printr-o acţiune mult mai concretă.

CAPITOLUL V

Malko mergea pe autostrada A1, care urmărea, de la est la vest, coasta cipriotă, între Larnaca şi Pafos, şerpuind printre dealurile golaşe, stâncoase, ce adăposteau doar turmele de capre. În mod excepţional, nu ploua. După ce debarcase la Larnaca, închiriase o maşină cu volanul pe dreapta şi se îndreptase spre vest. După vreo doisprezece kilometri, mergea de-a lungul zonei turistice din Limassol. Aici se aliniau în josul autostrăzii sute de hoteluri părăginite, birturi şi cluburi de noapte exasperant de triste. Mai multe ramificaţii deserveau plajele înguste pe care se băteau în duel câteva fire de nisip. Singurii clienţi: cei mai săraci europeni de vârsta a patra, care veneau să-şi bucure privirea cu această imitaţie de paradis.

De la încheierea războiului civil din Liban, Ciprul se uscase ca o fată bătrână. În timpul conflictului, partea sa grecească reprezentase refugiul libanezilor maroniţi. Aceştia construiseră hoteluri, apartamente, vile şi restaurante. După revenirea păcii, fuseseră înlocuiţi mai întâi de turiştii britanici de condiţie mai proastă, apoi, după 1992, de ruşi şi de cetăţeni ai fostelor repu-

blici sovietice. Însă nu din întâmplare: Ciprul era singura ţară europeană – dacă am putea numi ţară această insulă lipsită de farmec – care nu le cerea vize. În plus, sistemul bancar cipriot era de o supleţe care făcea să pălească de invidie orice alt paradis fiscal. Te puteai prezenta la orice bancă, cu mai multe valize pline cu bani, fără să fii supus unui interogatoriu umilitor. Acesta fusese înlocuit cu o declaraţie de onoare ce trebuia semnată de nişte indivizi care şi-o pierduseră de mult pe-a lor.

Vladimir Sevcenko, un mafiot ucrainean şi traficant de arme pe care Malko îl cunoscuse cu câţiva ani înainte la Istanbul, se instalase în Cipru, unde era mai aproape de principalii săi clienţi din Orientul Mijlociu. Cu patru ani în urmă, îl reîntâlnise. La vremea aceea, Sevcenko locuia în singurul hotel de lux de pe coastă, Four Seasons, aşteptând ca palatul pe care-l construia să fie gata. Malko încetini atunci când văzu un panou care indica ieşirea 24. Ar fi trebuit să ajungă la reşedinţa lui Vladimir Sevcenko. Zări într-o fracţiune de secundă, în josul autostrăzii, peste turlele unei biserici ortodoxe, o locuinţă enormă, formată din două corpuri de clădire legate printr-un patio. Un drapel ucrainean flutura vesel, undeva la înălţime. Aparent, tovarăşul Sevcenko îşi făcuse cuib în Cipru. Cinci minute mai târziu, Malko se opri în faţa unei porţi metalice de culoare neagră, încadrată de două turnuri pătrate. Apăsă pe butonul unei sonerii deasupra căreia se

afla o cameră video. Nu aşteptă prea mult: poarta alunecă într-o parte, dând la iveală silueta unui individ roşcat, cu o statură monstruoasă, păros ca o maimuţă, înfăşurat într-un bluzon de piele neagră. Patul unui pistol depăşea centura din piele de crocodil. Ochii săi mici de gorilă se îngustară mai întâi a neîncredere, apoi, cu un răget de bucurie, omul se năpusti spre Malko şi-l strânse la pieptul său imens.

– *Gospodin*[1] Malko!

Era Djokkar, una dintre gărzile de corp cecene ale lui Vladimir Ilici Sevcenko, supranumit odinioară de KGB, din motive rămase necunoscute, „Spălăcitul". Cecenul se întoarse şi strigă ceva. Copia sa, un brunet cu părul creţ, apăru imediat şi se repezi şi el la Malko, gudurându-se de bucurie ca un pitbull care-şi regăsise stăpânul! Abbi, cel de-al doilea cecen, îl iubea şi el pe Malko. Ţopăind de fericire, Djokkar scoase din buzunar o brichetă Zippo ornată cu o poză de femeie à la Vargas[2], pe care i-o făcuse cadou Chris Jones la Kiev. Apoi îl conduse spre casă şi traversară curtea interioară. Locuinţa era o combinaţie între castelul Versailles şi un cazinou din Las Vegas. Trecură printr-un salon Louis XV, încărcat de aur, apoi printr-unul mai mic. Ajunseră,

[1] Domnule.

[2] Alberto Vargas (1896-1982), un faimos desenator peruvian de fete frumoase, sumar îmbrăcate (pin-up girls). Multe dintre desenele lui s-au vândut cu mii de dolari. (n.red.)

în sfârşit, în biroul în care se afla o blondă tânără, cu pieptul ţuguiat, pe care se mula un pulover fin de caşmir negru. Femeia scria ceva la un computer. Ridică încet capul şi, din spatele ochelarilor, privirea sa se fixă asupra lui Malko.

– *Tovarasci* Malko!

Se ridică, îşi scoase ochelarii şi ocoli biroul. În picioare, arăta şi mai puţin a secretară, cu centura sa lată din piele de crocodil verde, cu fusta despicată, care se oprea la jumătatea coapselor, şi cu ciorapii de plasă pe care-i purta. Pe deasupra, pantofii cu toc o înălţau cu cel puţin cincisprezece centimetri.

– Mereu încântătoare, Tatiana! avu timp Malko să rostească în limba rusă înainte ca ea să-şi vâre limba în gura lui, aproape atingându-i amigdalele şi lipindu-se de el ca o ventuză, sub privirile umede de emoţie ale celor doi ceceni.

La prima lor întâlnire, Tatiana tocmai îl distra pe Vladimir Sevcenko cu o felaţie conştiincioasă în timpul şedinţei de gimnastică a acestuia. Rusoaica îşi desprinse buzele de gura lui Malko, apoi îl cercetă îndelung cu privirea, întrebându-se dacă să-l sugă imediat sau să mai aştepte puţin. Pentru a-i stopa excelentele sale intenţii, Malko se grăbi să întrebe:

– Vladimir Ilici este aici?

– *Da*!

Tatiana împinse uşa capitonată a unui birou imens, cu pereţii lambrisaţi şi luminat de două ferestre ce dădeau spre Marea Mediterană.

Un bărbat cu umeri masivi, cu chipul neted şi pomeţii ieşiţi în afară, cu ochii înguşti, îmbrăcat într-un costum sobru, în dungi, înveselit de o cravată Hermes şi de o cămaşă roz de bun gust, discuta cu un musafir pe care Malko nu-l vedea decât din spate. Blonda Tatiana îi spuse ceva în ruseşte, iar Vladimir Sevcenko se ridică brusc, cu un muget bucuros. Ocoli biroul şi-l sărută pe Malko pe gură.

Din fericire, fără să-şi folosească limba.

– *Tovarasci* Malko! răcni ucraineanul. Ce surpriză plăcută!

Musafirul, un individ filiform şi palid, privea surprins această scenă emoţionantă.

Biroul lui Vladimir Sevcenko, evident conceput de arhitectul Claude Dalle, l-ar fi făcut invidios chiar şi pe Regele Soare. Lemnăria din stejar sculptat servea de suport pentru un superb birou plat Louis XIV, pus în valoare de decoraţiunile din aur. Era atât de mare, încât Tatiana s-ar fi putut lungi pe el. Ucraineanul făcu prezentările. Musafirul său se numea Vassili Icarios şi era directorul Băncii Centrale cipriote. Acesta îşi luă repede rămas-bun, simţindu-se în plus. Malko îşi spuse că Vladimir Sevcenko semăna cu un gentleman, aşa îmbrăcat cum era, în costumul în dungi cu vestă şi cu pantofii săi lustruiţi, marca Church.

Cu toate acestea, nu era genul de relaţie cu care, altădată, s-ar fi mândrit oamenii „normali”.

Îşi câştigase averea şi puterea prin forţa pumnului sau, mai curând, cu ajutorul aruncătoarelor de flăcări. La Istanbul, nu ezitase să-i ardă de vii pe intermediarii, evident necinstiţi, ai unei tranzacţii cu arme. Era capabil să strângă de gât un câine lup cu o singură mână sau să bată o femeie ca pe un covor, iar în organizaţia sa, procedura de concediere se rezuma la o lovitură în cap. Însă, dacă lăsai deoparte aceste mici cusururi, nu era un individ în totalitate antipatic şi avea un anumit simţ al prieteniei. După ieşirea bancherului, îşi scoase vesta, îşi aruncă cravata pe podea şi îşi deschise cămaşa până la buric după ce se descălţă de frumoşii săi pantofi Church.

– Tatiana, zise el, adu şampania!

Nu era decât zece dimineaţa.

*

* *

Dând dovadă de abilitatea unui barman de meserie, blonda Tatiana se pregătea să scoată dopul unei sticle de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1995, pe care o scosese dintr-o frapieră de cristal de Boemia plină cu gheaţă. Paharele erau tot de cristal. Vladimir făcuse progrese considerabile de pe vremea când îşi sorbea borşul dintr-un vas de lemn... Dopul sări, iar ucraineanul urlă „Ura!". Începură printr-un toast pentru prietenie în general, apoi unul în cinstea lui Malko, care-i răspunse la fel ucraineanului. Urmă apoi toastul pentru prietenii

dispăruţi, smulşi prematur afecţiunii lor, şi încă unul pentru Tatiana, care-i făcu şi ea urări lui Malko, după care îşi înmuie buzele în şampanie, lăsând să i se zărească limba roz.

Erau la a doua sticlă.

Vladimir Sevcenko râgâi discret.

– Acum, zise el, e nevoie de toasturi *adevărate*, cu vodcă.

Tatiana se duse să aducă dintr-un bar cu oglinzi o sticlă de Stolichnaya „Cristal" şi umplu trei pahare pe care le ciocniră violent înainte de a le arunca, goale, pe mochetă.

La ora unsprezece, sticla de „Cristal" era goală, iar Vladimir Sevcenko, cu ochii uşor împăienjeniţi, întrebă cu o voce încă sigură:

– Ce te aduce în Cipru?

Tatiana îşi pusese din nou ochelarii şi, cu părul său blond, cu ochii mari de căprioară şi cu chipul ei dulce, aproape că semăna cu o secretară adevărată. Odinioară, Vladimir o angajase mai ales pentru calitatea deosebită a felaţiilor cu care îl răsplătea, cele mai bune la vest de Urali, cum obişnuia el să spună.

– O problemă, spuse Malko.

Vladimir Ilici Sevcenko izbucni în râs.

– Vladimir Ilici rezolvă *toate* problemele prietenilor lui. Povesteşte!

Afundat într-un fotoliu, îl observa pe Malko cu ochii săi mici şi răi. Luă de pe masă ceva ce semăna cu o telecomandă cromată, scoase din

cutia de trabucuri un enorm Coiba şi şi-l aprinse. „Telecomanda" se dovedi a fi o brichetă Zippo, model XL cu gaz, multifuncţională. După ce Malko îşi termină relatarea, ucraineanul trase cu sete din trabuc, apoi spuse cu voce gravă, străbătută de o undă de tristeţe:

– *Tovarasci* Malko, nu mă mai ocup de comerţul cu arme de doi ani! Am fost numit preşedinte al Camerei de Comerţ ruso-cipriote şi al CEI. Sunt un bancher, adăugă el cu mândrie. Administrez capitaluri considerabile, pe care le investesc în această insulă. Anul trecut, am primit cea mai înaltă decoraţie cipriotă... Singurele arme pe care le mai văd sunt cele ale lui Djokkar şi Abbi, dar mai mult din obişnuinţă. Ţara asta este binecuvântată. Poţi ieşi pe stradă fără să rişti să fii împuşcat cu un Kalaşnikov de către un răufăcător. Sunt un businessman respectat. *Totally legitimate*[3], adăugă el în engleză.

Malko îşi ascunse dezamăgirea în spatele unui zâmbet forţat.

– Bravo, Vladimir Ilici, îmi pare bine pentru succesul tău.

Precum o târfă ajunsă patroana unei *charity business*, Vladimir îşi atribuia singur o onestitate exagerată. Asta nu-l aranja deloc pe Malko.

– *Spasiba, spasiba balşoi*, mormăi ucraineanul scărpinându-se între picioare.

---

[3] Complet în legalitate.

– Prin urmare, nu mă poţi ajuta, concluzionă Malko.

– *Niet. Nicevo.*

Malko se ridică.

– Bine, mă bucur că te-am revăzut. Mă duc să mă cazez la hotel în Nicosia şi să caut un alt contact.

La auzul cuvântului „hotel", Vladimir Sevcenko se înroşi brusc la faţă şi lovi cu latul palmei în biroul Louis XIV proiectat de Claude Dalle, făcând paharele să zăngănească.

– *Boje moi*! Ai aici hotel. La noapte, dormi în casa asta.

– Am o mulţime de lucruri de făcut, argumentă Malko.

– Dormi aici, repetă ucraineanul. Şi *poate* că o să te ajut.

Lui Malko îi reveni speranţa.

– Cum?

– Îl cunosc foarte bine pe *tovarasci* general Boris Nikolaevici Kravcenko. În seara asta, cinăm aici. Boris Nikolaevici reprezintă Rosvorejenie[4]. Îi cunoaşte pe toţi cei care vând arme, din Bulgaria până în Yemen. El o să te ajute. Nimeni altcineva nu ar putea s-o facă.

Malko simţi cum i se lua o mare greutate de pe piept. Până la urmă, poate că nu venise degeaba în Cipru.

---

[4] Biroul rus de vânzări de armament.

– Cred că o să-ţi accept invitaţia, spuse el vesel.

– Ura! exclamă fostul negustor de arme. Djokkar o să te conducă în camera ta. Altfel, târfa asta de Tatiana o să te sugă până la măduvă şi va trebui să-ţi facem o transfuzie.

*

* *

Generalul Boris Kravcenko, de origine ucraineană, ca şi gazda sa, avea o siluetă pătrată, părul grizonat şi ondulat, maxilarul ieşit în afară şi o privire albastră pătrunzătoare. Soţia sa părea ieşită de-a dreptul din gulag: faţa turtită, o privire fixă, bărbia triplă... Osoasă, însă cu şolduri masive, înfăşurată într-o rochie de lână verde cumpărată parcă dintr-un Gum[5] rusesc, îţi inspira frică.

De când sosise, nu înceta să se fandosească, adresându-i-se lui Malko cu o voce răguşită, în timp ce soţul ei se uita pe ascuns la Tatiana. Aceasta, îmbrăcată într-o rochie neagră, cu un decolteu pătrat, purtându-şi părul blond strâns într-un coc, arăta aproape respectabil, în pofida privirii sale deopotrivă docilă şi dură, o trăsătură a adevăratelor târfe.

[5] Lanţ de magazine universale, existent în principalele oraşe ruseşti. (n. red.)

Vladimir Sevcenko se ridică şi ţinu primul toast cu paharul plin de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1995.

– În sănătatea Austriei!

– Şi a Rusiei eterne, replică Malko.

Prima sticlă ajunse exact pentru patru toasturi. La cea de-a treia, îşi epuizară imaginaţia şi se aşezară. Generalul, care părea să aibă o considerabilă capacitate de absorbţie, sorbea din ochi sânii Tatianei. Sufrageria lambrisată dădea spre parcul iluminat de reflectoare şi spre Mediterana presărată cu luminile petrolierelor ancorate.

Un maître d'hotel rubicond aduse o salatieră de cristal cuprinzând trei feluri de caviar: beluga auriu, osetra regal şi osetra. Probabil că avea cam un kilogram, iar alături se găseau cinci linguri, tot de cristal. Fără pâine prăjită sau simplă: doar erau nişte cunoscători. În faţa fiecărui invitat se afla o carafă învelită într-un bloc de gheaţă, plină cu vodcă Stolichnaya „Cristal".

O vreme, nu se auziră decât maxilarele care mestecau de zor. Natalia Kravcenko mânca de două ori mai repede decât ceilalţi, în timp ce Tatiana se descălţase şi, pe sub masă, îl tachina pe Malko, mângâindu-l între picioare. Vladimir Sevcenko abordă chestiunile serioase doar în momentul când se servi la masă *vatruşka*[6].

[6] Plăcintă cu brânză.

– Malko este un *prieten*, zise el, accentuând cuvântul. Are nevoie de o informaţie.

– Ce fel de informaţie? întrebă generalul Kravcenko, ştergând boabele de caviar care-i rămăseseră în jurul gurii.

– Cunoşti un anume Adel Mugrabi? Un palestinian.

Rusul nu se gândi mai mult de câteva secunde.

– *Da*.

– Faci afaceri cu el?

– Mici afaceri, spuse Kravcenko, strâmbându-se. Cumpără adesea muniţie. Cam 100 000, livrabile în Liban.

– Pentru OEP[7]?

Generalul anulă întrebarea cu un gest scurt.

– Nu întreb, zise el laconic. Plăteşte întotdeauna foarte corect.

– Nimic altceva?

– Ba da, a vrut un lot mult mai mare, dar era prea complicat. Proiectile şi mortiere, însă nu-mi putea furniza *end-userul*[8].

– Ştiţi unde poate fi găsit în Cipru? întrebă Malko.

Generalul clătină din cap.

– Nu, el îmi telefonează. De obicei, stă la hotelul Hilton, în Nicosia.

---

[7] Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei.

[8] Document care certifică destinaţia finală a armelor.

– Este acolo în momentul ăsta?

– Nu ştiu. Trebuie să sunaţi la Hilton.

– Aţi auzit vorbindu-se despre afacerea *Karin A*? întrebă Malko.

– Da.

Nu era prea vorbăreţ. Malko continuă:

– Adel Mugrabi este cel care a organizat cumpărarea armelor din Iran.

Generalul Kravcenko păru surprins.

– Are prieteni buni acolo. Iranienii nu le vând arme decât amicilor politici, dar niciodată în zona asta. Din cauza Canalului Suez.

– Nu-i lasă egiptenii să treacă?

– Ba da, dar cer prea mult, zise Boris Kravcenko, zâmbind ironic. Şi, pe urmă, de ce să te duci să cumperi arme atât de departe? Avem noi de toate, la preţuri competitive. Am un catalog nou. Iar în ceea ce priveşte *end-users*, se poate aranja...

Era clar că îl considera pe Malko un potenţial client. Acesta nu-l contrazise.

– Mugrabi mai lucrează şi cu altcineva în Cipru? întrebă el cu o voce neutră.

– Oh, cu aceleaşi persoane ca şi mine, răspunse vag Boris Kravcenko. Nu ştiu.

Se închise imediat ca o stridie. Terminară masa cu o şampanie Taittinger Comtes de Champagne Rosé Millésimé 1995. Malko îşi simţea capul greu. Vladimir Sevcenko începu să caşte.

– Mâine, am întâlnire cu banca la ora opt.

Generalul Kravcenko se ridică.

– Noi o să plecăm.

Vladimir Sevcenko scoase un suspin care semănă mai mult cu un muget.

– *Niet*. Vă culcaţi aici. În camera galbenă. Cea care dă spre patio.

Tonul său nu era cel al unei invitaţii. Malko văzu cum chipul generalului se crispează uşor şi înţelese că amicul său ucrainean îi venea în ajutor... Urmară câteva clipe de tăcere încordată, apoi Boris Kravcenko cedă cu un zâmbet forţat.

– *Haraşo*. Eşti un prieten adevărat.

Vladimir Sevcenko vociferă ceva în cecenă şi apăru imediat Djokkar, neliniştit ca un pitbull.

– Condu-i în camera lor, ordonă ucraineanul.

După ce ieşiră, îi adresă lui Malko un zâmbet larg.

– Dacă mâine nu-şi recapătă memoria, i-o dau pe grohăitoarea de nevastă-sa lui Djokkar, să se joace cu ea... Amărâtul ăsta îmi e dator pentru că i-am făcut un mare serviciu. Fără mine, ciprioţii l-ar fi supus la o mulţime de şicane. Dormi bine, mâine o să fie blând ca un mieluşel şi dispus să te ajute.

Tatiana dispăruse, dar Malko ştia drumul către camera care-i fusese rezervată. După ce intră, văzu că lumina era deja reglată astfel încât atmosfera să fie cât mai plăcută. O imensă oglindă ocupa lungimea unui pat extravagant, cu o tăblie în formă de semilună, acoperită de

mătase galbenă. Modelul se numea „Palm Beach" şi fusese conceput de Claude Dalle pentru un prinţ arab. Vladimir Sevcenko reuşise să-şi procure o copie. Însă patul nu era gol. Tatiana, aşezată în genunchi, strânsă într-un corset mov asortat cu ciorapii, îl aştepta cu ochii plecaţi. Îi lăsă timp să se dezbrace şi, în câteva minute, gura sa răspândea aburii de vodcă ce mai pluteau încă în capul lui Malko. Nu-şi ieşise din mână, dacă se poate spune aşa. Din când în când, verifica în oglindă rezultatul vizual al prestaţiei sale. Când i se păru că este momentul potrivit, se întinse pe burtă, cu fesele ridicate cu ajutorul unor perne. Creierul fiindu-i încă înceţoşat de alcool, Malko se aşeză în spatele ei. În momentul în care se pregătea s-o pătrundă, se auziră nişte ţipete de dincolo de peretele despărţitor: Natalia Kravcenko îi reproşa violent soţului ei că voise să se culce cu Tatiana. Legănat de scheunatul zgripţuroaicei, Malko se înfipse încet în pântecul care i se oferea, înfierbântat de atâta şampanie şi vodcă. Era hotărât să-şi satisfacă toate fanteziile care-i treceau prin cap. Prima îi veni foarte repede. Se retrase, se înălţă un pic şi, dintr-o singură opintire, violă dosul Tatianei.

Aceasta se cambră pentru a-l primi, iar Malko începu s-o sodomizeze încet. Însă această fantezie, care, de obicei, îi declanşa rapid plăcerea, nu-i procura acum decât o senzaţie delicioasă,

fără să-l conducă la orgasm. Deşi bombarda intens dosul primitor, nu se întâmplă nimic.

O jumătate de oră mai târziu, amândoi erau leoarcă de transpiraţie, dar Malko încă nu ejaculase.

– Lasă-mă pe mine! zise, în cele din urmă, Tatiana.

Malko se retrase, iar femeia se întoarse şi-i înghiţi mădularul care-i atinse glota. Felaţia sa fu atât de eficace, încât cinci minute mai târziu, Malko îşi simţi seva gata să ţâşnească. Tatiana, lipită de el ca un vampir, înghiţi şi ultima picătură. Apoi se ridică, zâmbind complice.

– Văd că te pasionează mai mult gura mea decât fesele!

Apoi dispăru ca o fantomă, iar Malko rămase singur, căzând imediat într-un somn greu.

*

* *

Soneria telefonului mobil îi sfredelea timpanul. Dibui după aparat şi reuşi să răspundă. Auzi o voce necunoscută, cu accent arab.

– Malko Linge?

– Da.

– Sunt Aziz Abdullah. Prietenul nostru comun mi-a zis să vă sun.

Era reprezentantul OEP la Nicosia.

– Ceva special?

– Trebuie să vorbim cât mai repede, spuse palestinianul. Este important. Mai ales pentru

dumneavoastră. Dacă puteţi veni la Nicosia, vă dau acum adresa.

Malko şi-o notă şi adormi la loc, tulburat. Dacă generalul El-Husseini dorea să-i transmită un mesaj urgent, nu era un semn bun.

CAPITOLUL VI

Într-un colţ al sufrageriei, generalul Kravcenko, numai în cămaşă, cu pungi sub ochi, devora nişte mezeluri şi câţiva heringi, totul udat cu ceai. Se uită chiorâş la Malko şi sfârşi prin a-i adresa un zâmbet cam crispat.

– *Dobrîi den*! Imediat după ce m-am trezit în dimineaţa asta, m-am ocupat de dumneavoastră.

– *Spasiba*, *spasiba balşoi*, îi mulţumi Malko. L-aţi găsit pe Adel Mugrabi?

– Nu, dar mi-am amintit cu cine făcea el afaceri aici, în Cipru. Cu unul dintre concurenţii mei.

Pulsul lui Malko începu să salte uşor. În sfârşit, avea un fir de care să tragă.

– Despre cine-i vorba?

– Pavel Zabotin. Pe vremuri, locuia la Moscova.

– E rus?

Generalul Kravcenko zâmbi.

– E născut în Rusia şi are un paşaport rusesc. Dar posedă şi un paşaport libanez şi unul britanic... E evreu, dar are câte ceva din toate naţionalităţile.

– Cu ce se ocupă?

– Este agent pentru numeroşi fabricanţi de materiale militare. Aici, reprezintă Rosvorejenie, dar şi Matra în Franţa, BAE în Marea Britanie, Bell, precum şi brazilieni, chilieni, croaţi... Are o organizaţie mare, cu birouri la Moscova, Londra, Bangkok, Singapore.

– Locuieşte aici?

– Parţial. Are un superb apartament la Moscova, unul la Monte Carlo şi altul la Londra. Aici, se află pe vaporul său, un iaht italian de 90 de picioare, ultramodern, ancorat în portul Larnaca. Se poate instala oriunde, pentru că afacerea sa se face prin telefon, telex sau e-mail.

– Face afaceri cu Mugrabi?

– Aşa cred.

– Cum aş putea să mă întâlnesc cu el?

Înainte de a primi un răspuns la întrebare, se deschise uşa şi intră Vladimir Sevcenko, înfăşurat într-un halat de casă din velur roşu, cu papuci asortaţi şi cu nişte embleme complet fanteziste. Se aşeză în spatele generalului Kravcenko şi-şi puse mâinile pe umerii acestuia, cu un gest aparent afectuos. Malko văzu cum degetele imense se înfipseră în muşchi, iar generalul făcu o grimasă de durere.

– E totul în ordine? întrebă Vladimir Sevcenko cu o voce bubuitoare.

– Perfect, îl asigură Malko, prietenul tău tocmai îmi spunea cum aş putea să mă întâlnesc cu un tip care-l cunoaşte pe Mugrabi.

– *Haraşo*! *Haraşo*! aprobă ucraineanul.

– E vorba de Pavel Zabotin, spuse fără vigoare generalul.

– A, Pavel! exclamă Vladimir Sevcenko. Îl cunosc. E cu o fată cu sâni enormi... Au venit aici la cină într-o seară, o masă pe care am organizat-o în onoarea prietenilor mei ciprioţi. Îl cunoşti bine, Boris?

Boris Kravcenko schiţă un zâmbet.

– Da.

– Bine, atunci faci tu în aşa fel ca Malko să se întâlnească cu el...

Generalul înghiţi un litru de salivă înainte de a răspunde cu regret:

– Trebuie să mă văd cu el în seara asta ca să-i dau noul meu catalog. Pot să-i vorbesc despre prietenul tău.

Vladimir Sevcenko îşi înfipse şi mai tare degetele în umerii lui Boris Kravcenko.

– Nu-i vorbeşti de el. Îl *iei* cu tine.

– Dar ce-o să-i spun? Nu-i plac oamenii pe care nu-i cunoaşte deloc.

– Că se ocupă cu afaceri în Europa de Nord.

– Şi pe urmă?

Vladimir Sevcenko făcu un gest vag.

– Pe urmă, se descurcă el. Dar o să aibă încredere, de vreme ce i-l prezinţi tu...

– Şi dacă după aceea...

Era vizibil stânjenit. Vladimir Sevcenko se aplecă la urechea lui.

– Mai vrei să-i vinzi guvernului cipriot acele proiectile Scud stricate? Fără mine, n-o să reuşeşti...

– Nu sunt stricate deloc! protestă generalul. Au fost revizuite în atelierele statului.

– *Tovarasci*! rânji Vladimir Sevcenko, tu crezi că trăieşti înainte de 1990! Că ar trebui să se vândă bine! Dar asta n-are importanţă, nu mai au nevoie de ele. Nu au alt scop decât acela de a băga frica în turci. Deci, la ce oră ai întâlnire şi unde?

– Pe *Capri*, în Larnaca, pe la patru.

– *Haraşo*. Plecaţi de aici împreună.

Puse astfel capăt discuţiei.

– Mai întâi, spuse Malko, trebuie să fac un drum la Nicosia.

*

* *

De douăzeci de minute, Malko se învârtea prin labirintul străduţelor din cartierul Akropolis, la sud de zidurile vechiului oraş Nicosia. Nici dacă ar fi avut o hartă n-ar fi reuşit să găsească strada Aristokritou, unde se afla sediul local al OEP. În sfârşit, după ce fu nevoit să întrebe în engleză diverse persoane care-i răspunseră în greacă, ajunse pe strada pe care o căuta, un drum însorit şi liniştit, mărginit de vile şi de mici imobile. Chiar în faţa lui, deasupra unei gherete goale, flutura un vechi drapel palestinian. Urcă o scară decorată pe o latură cu fotografii propa-

gandistice care nu inspirau nicio încredere şi bătu la o uşă de la primul etaj. Îi deschise un bărbat în vârstă, prost îmbrăcat.

– Am întâlnire cu Aziz Abdullah, îl anunţă Malko.

Omul îl pofti într-o încăpere mobilată sumar. Un bărbat îmbrăcat într-un costum albastru se pregătea să lucreze la un birou. Avea părul ondulat, purta ochelari cu lentile groase şi bine-cunoscuta mustaţă stufoasă.

– Sunt Malko Linge.

Aziz Abdullah se ridică de parcă ar fi fost împins de un resort şi duse un deget la buze.

– *Welcome, welcome*! O să vă arăt textul alocuţiunii pe care o s-o rostesc mâine la manifestaţie.

Îl luă pe Malko de braţ şi îl împinse afară din cameră. De-abia în stradă reveni la o atitudine normală.

– Suntem ascultaţi, zise el dintr-o suflare. În primul rând, de ciprioţi, dar şi de englezi şi de Mossad.

Cam mulţi! Este adevărat că universul palestinian fusese întotdeauna mai mult decât permeabil. Neavând altceva la dispoziţie, urcară în maşina lui Malko, iar Aziz Abdullah îi dădu drumul imediat:

– Acum trei zile, am primit un mesaj din partea generalului El-Husseini. Îmi spunea că o să veniţi şi-mi cerea să am grijă de dumneavoastră. Nu există decât o singură cursă care soseşte de la

Tel-Aviv. De când mi-a telefonat, am trimis doi oameni la aeroport în fiecare zi. Până ieri, când aţi sosit.

– Nu i-am văzut.

Aziz Abdullah zâmbi.

– Nu, erau acolo *doar* pentru a vă proteja. Din fericire, deoarece cu acelaşi avion au venit şi doi agenţi ai Mossadului!

– Cum de ştiţi asta?

– Unul dintre oamenii mei v-a urmărit atunci când aţi închiriat maşina.

– Dar cum m-aţi identificat?

– Aveam numele dumneavoastră şi cunoaştem toate firmele care închiriază maşini. După ce aţi pornit la drum, am constatat că o maşină vă urmărea. Omul meu a rămas acolo, s-a informat şi a obţinut numele şi hotelul la care erau cazaţi cei doi bărbaţi porniţi în urmărirea dumneavoastră. Poftim.

Îi întinse lui Malko o hârtie, iar acesta citi: Ygal Gur, Dan Peled; Hotel Palm Beach, Larnaca.

Simţi o furnicătură neplăcută pe şira spinării. După incidentul cu avionul F.16, aceasta era dovada clară că israelienii nu-l scăpau din ochi şi că aveau ceva de ascuns în legătură cu afacerea *Karin A*.

– Aţi verificat dacă stau într-adevăr la Palm Beach? întrebă el.

– Da. Este un hotel turistic, la malul mării. Ce doriţi să facem?

– Pentru moment, nimic, zise Malko. Vă mulţumesc. Dacă aflaţi ceva interesant, sunaţi-mă pe mobil.

Se despărţiră, iar Malko, îngrijorat, porni pe autostradă spre Limassol. Trebuia neapărat să-i împiedice pe israelieni să afle de contactul său cu Pavel Zabotin, însă nu era un lucru uşor fără ajutorul lui Vladimir Sevcenko. Cu condiţia ca negustorul de arme să-l ajute cu ancheta...

*

* *

Iahtul Azimut alb, lung de 90 de picioare, se legăna uşor la o milă distanţă de coasta cipriotă, puţin mai la vest de Larnaca. Vântul nu sufla deloc, iar soarele îţi dădea senzaţia că venise deja vara. Puntea părea pustie, dar, ascuns de bordura vasului, un cuplu înlănţuit era instalat în spate, pe nişte perne. Bărbatul era blond şi bronzat, iar părul lung îi cădea pe umeri, ca al unei femei. Ochelarii de soare îi ascundeau chipul cu trăsături regulate, retuşate de chirurgia estetică. Umerii laţi, pectoralii proeminenţi, picioarele unse cu ulei şi slipul îngust şi roşu îi dădeau un aer de culturist de plajă.

O brunetă cu bustul gol se aşezase pe genunchii lui. Nu i se vedea decât pieptul: magnifici, enormi, sânii aveau fermitatea marmurei şi semănau cu două obuze cu sfârcuri mai închise la culoare. Braţele sale goale înlănţuiau gâtul partenerului în timp ce-l săruta pasional. Femeia

purta tot un slip, însă albastru. Se întrerupse şi gâfâi:

– Iubeşte-mă!

Fără să aştepte vreun răspuns, se ridică şi se întinse apoi pe pernele albastre. Bărbatul se ridică şi el. Cu colţul ochiului, femeia îşi dădu seama de erecţia lui modestă. Cu toate acestea, făcuse tot ce-i stătuse în putinţă... Când simţi că partenerul îi trăgea slipul de-a lungul coapselor, îşi recăpătă speranţa, închise ochii şi îşi ridică şoldurile la verticală pentru a-l ajuta. Marea, soarele şi temperamentul său îi sporeau dorinţa de a face dragoste. În plus, era îndrăgostită de Pavel, pe care-l considera, pe bună dreptate, frumos ca un zeu. Fremătă atunci când simţi că el îi depărta coapsele şi se pregăti să-l primească. Dar limba şi nu sexul bărbatului îi atinse pântecul. O limbă abilă care, foarte repede, ajunse la esenţă, acoperindu-i clitorisul cu o mângâiere circulară şi eficace. Cathy se topi. Pavel îşi dădea toată osteneala, folosindu-şi degetele şi limba, ale cărei mişcări le controla perfect.

Metodic, o aduse pe Cathy la orgasm, care se cabră, strângând între coapse capul partenerului şi scoţând un suspin de încântare. Juisase deja.

Lăsă picioarele jos şi deschise ochii, aşteptându-se ca el s-o penetreze, oferindu-i un al doilea orgasm. Însă bărbatul se ridicase deja, iar Cathy constată că erecţia lui dispăruse. Uşor jignită, îşi spuse că ar fi trebuit s-o penetreze.

Toţi bărbaţii din viaţa ei o consideraseră extrem de sexy.

– Te-ai simţit bine, draga mea? întrebă Pavel.

Greu de pretins contrariul.

– Da, răspunse ea, fără să-şi schimbe poziţia, dar aş vrea să facem dragoste.

Întinse mâna pentru a-l trage spre ea, însă bărbatul se feri zâmbind.

– Nu prea am timp, se scuză el. Trebuie să mă duc în oraş să cumpăr haleală, avem invitaţi în seara asta şi e deja târziu. Până mă întorc, se face cinci.

Cathy nu răspunse, umilită de faptul că trebuia să se roage de el, în timp ce toţi bărbaţii erau la picioarele ei. În clipa aceea, un alt personaj ieşi din navă. Pe cât era Pavel de blond, pe atât era el de brunet, cu părul ondulat, care-i dădea aerul unui păstor grec, cu trăsături regulate, buzele groase, musculatură puternică şi un cercel în urechea stângă. Bărbatul se uită distrat la Cathy şi întrebă:

– Avem musafiri?

– Da, generalul Kravcenko şi un prieten de-al lui. Un comerciant pe care vrea să mi-l prezinte. Kravcenko îmi aduce catalogul.

Nou-venitul se aşeză lângă Pavel şi spuse gânditor:

– Mă interesează chestia asta. Trebuie să mă duc la Bamako şi la Niamey. Au nevoie de marfă.

– Stai mult?

Se simţea o undă de nelinişte în vocea lui Pavel. Asociatul lui, Helmut Bergen, un fost cover-boy reconvertit la arme şi la cocaină, zâmbi puţin răutăcios.

– Nu ştiu, depinde de câtă treabă o să am şi de ce găsesc acolo. Oricum, o ai pe Cathy ca să-ţi ţină companie, nu?...

Cathy, înţelegând că nu mai era ea vedeta, se ridicase, îşi pusese slipul şi-şi culesese geanta de pe jos. Se îndreptă către cabina ei, care se afla la nivelul inferior. Niciun cuvânt, nicio privire adresată lui Pavel. Acesta strigă în urma ei:

– Fă-te frumoasă în seara asta. Generalului îi plac femeile sexy.

Nu aşteptă răspunsul. Helmut veni să se aşeze lângă el. Privirea lui coborî spre slipul care ascundea sexul prietenului său, apoi întrebă cu jumătate de voce:

– Iar i-ai tras-o curviştinei ăsteia?

– Nu, îţi jur, se apără Pavel. Doar am flirtat.

Helmut rânji.

– Flirtat, cu păsărica goală!

– Am lins-o puţin, mărturisi Pavel. Ştii bine că am nevoie de ea. Generalul îmi mănâncă din palmă dacă-l las să se uite la ea. Are un mare efect asupra cumpărătorilor arabi.

Helmut puse brusc mâna pe slipul asociatului său şi începu să-l maseze distrat.

– Nu ştiu dacă să te cred sau nu, zise el. La Bamako, am un prieten care nu şi-o bagă peste tot.

În contact cu mâna lui, sexul lui Pavel crescu rapid. În curând, întinse ţesătura slipului, iar proprietarul acestuia trebui să îndepărteze puţin elasticul curelei pentru a-l elibera. Imediat, Helmut îl prinse în mână şi-l decalotă. Era lung, subţire şi ascuţit. Coborî capul şi-l luă în gură. Pavel tresări. De plăcere şi de ruşine.

– Ai grijă! S-ar putea să vină înapoi!

Helmut îşi întrerupse felaţia şi întrebă furios:

– Ţi-e ruşine cu mine?

– Bineînţeles că nu, dar...

Helmut se ridicase, dispreţuitor.

– Rămâi cu târfa ta. Eu îmi iau tălpăşiţa în Africa.

Intră în interiorul iahtului, iar Pavel îl urmă, coborând scara şi apucând-o pe culoarul cabinelor. Helmut tocmai intra în a sa. Cu un gest firesc, îşi scoase slipul şi se îndreptă spre duş. Pavel se duse după el. Fără un cuvânt, îl lipi de perete, se aşeză în spatele lui şi, cu o singură opintire, îşi înfipse sexul tare între fesele lui.

– Nici n-am atins-o, imbecilule! şuieră el.

Ţinându-şi asociatul şi amantul de şolduri, începu să-l sodomizeze metodic, împingându-l de fiecare dată în peretele care vibra şi aşteptând momentul în care urma să-şi dea drumul. Era nebun după Helmut, care îl înşela regulat în timpul călătoriilor sale de afaceri. Simţind că se apropia momentul ejaculării, luă în mână sexul amantului său şi începu să-l masturbeze cu

mişcări rapide pentru a avea orgasm în acelaşi timp cu el.

*
* *

Cathy, întinsă pe pat, încetase să se mai mângâie la auzul zgomotului din cabina vecină. *Capri* urma să ridice ancora. Un tremur uşor făcea să vibreze coca. Se întorceau la Larnaca. Ciuli urechea, încercând să prindă conversaţia celor doi bărbaţi, dar nu înţelese nimic. Frustrată, simţi un val de ură contra lui Helmut, din cauza influenţei pe care o avea asupra asociatului său. Îi luase mult timp ca să înţeleagă adevărul. Atunci când o agăţase Pavel la o serată din Monte Carlo, păruse de-a dreptul îndrăgostit de ea! Îi trimisese flori, o urmărise, o forţase să rupă relaţia cu medicul care era amantul ei regulat. Apoi urmase seara în care o dusese pe iaht şi făcuse dragoste cu ea într-un mod năvalnic, viril. Tot atunci o şi sodomizase.

Ceea ce ei i se păruse delicios.

Un singur lucru o uimise: practic, nu fusese deloc interesat de sânii ei, care-i fascinau pe toţi bărbaţii... Rămăseseră împreună timp de cincisprezece zile, perioadă în care făcuseră dragoste doar de trei ori. Sigur că aveau loc tot timpul petreceri, iar Pavel era foarte mândru să le arate oaspeţilor această femeie încântătoare şi extrem de sexy, căreia îi oferise o garderobă de vis. De fiecare dată când ea devenea mai insistentă, el se eschiva, găsind o scuză oarecare. Ba băuse prea mult, ba era obosit...

Când se aflau în public, el era extrem de atent, ţinând-o de mână şi afişând o pasiune juvenilă. După întoarcerea asociatului lui din Arabia Saudită, Pavel se arătase ceva mai puţin demonstrativ, dar Cathy pusese acest lucru pe seama delicateţei sale, Helmut neavând pe nimeni.

Ulterior, se înapoiase la agenţia ei imobiliară, care îi mai ocupa timpul. Divorţată de un bărbat foarte bogat, nu era practic nevoită să muncească.

Câteva luni mai târziu, în timp ce avea o relaţie care nu prea îi stârnea interesul, Pavel îi propusese să se întâlnească în Orientul Mijlociu, iar ea acceptase cu plăcere. Se văzură mai întâi la Beirut, unde cinele şi petrecerile se succedau în ritm rapid şi unde un saudit îi oferise un diamant cât un ou de porumbel, cerându-i în schimb să-l însoţească în ţara sa. După aceea, se întâlniră în Cipru, pe *Capri*. Douzeci şi şapte de metri de lux, alături de un echipaj discret, un steward frumos şi o cameristă mută ca un peşte, care părea să nu vadă niciodată mârşăviile petrecute la bord.

La Beirut, avu dreptul la o scurtă lună de miere şi la câteva îmbrăţişări pasionale datorate consumului de cocaină. Apoi, îşi făcu din nou apariţia Helmut, cinic, bronzat şi nu prea vorbăreţ. De data asta, i se păruse ceva ciudat, dar nu surprinsese niciodată nimic. Pavel era în continuare foarte atent cu ea. Adesea, atitudinea celor doi asociaţi era cam ambiguă...

Cathy se ridică, ascultând zgomotele tot mai puternice, şi îşi lipi urechea de peretele despărţitor. Nu-i trebui mult să distingă suspinele şi loviturile surde care veneau dinspre cabina vecină. Totuşi, încercă să-şi imagineze cu totul altceva, până când percepu două strigăte foarte apropiate, gâtuite, violente, sexuale.

Împietrită, îşi puse o singură întrebare: cine pe cine sodomiza?

Acum, îi era foarte clar: amantul său era homosexual, iar ea îi servea drept faţadă. Înnebunită de furie, se aruncă sub duş, jurând să se răzbune.

CAPITOLUL VII

Fără decolteul adânc al lui Cathy, cina ar fi fost anostă. Generalul Kravcenko, urmărit la sânge de soţia lui, îmbrăcată cu o rochie decupată la baza gâtului, care semăna cu o tunică militară, încerca să-şi concentreze privirea asupra mâncării şi bărbaţilor de la masă. Aceasta fusese aranjată pe puntea superioară a iahtului ancorat lângă ieşirea principală din portul Larnaca, fiind apărată de vânt de prelata întinsă deasupra bastingajului. Pavel Zabotin, într-un costum elegant de şantung bej, îl primise politicos pe Malko, îi pusese câteva întrebări, apoi se lansase într-o lungă conversaţie tehnică cu generalul Kravcenko, legată de noul catalog al acestuia. Între timp, asociatul său, îmbrăcat în negru, la fel de elegant, cu vestă şi pantaloni de piele, stătea de vorbă cu Natalia, soţia generalului.

– Veniţi des în Cipru? îl întrebă Cathy pe Malko.

De la sosirea acestuia, privirea ei insistentă nu-l slăbise niciun moment. Asta îl punea într-o situaţie delicată. Nu se afla la bordul iahtului *Capri* pentru a o cuceri pe femeia cu sâni enormi

şi cu un farmec apetisant, ci cu scopul de face un pas înainte cu ancheta lui. Din fericire, proprietarul de drept al lui Cathy nu părea să bage în seamă atitudinea provocatoare a femeii. În schimb, privirea amuzată a asociatului său dovedea că nu pierdea nimic din manevrele acesteia. Malko avea un singur gând: să-l pună pe tapet pe Adel Mugrabi. Aşteptând clipa potrivită, se mulţumea să asculte...

– Nu foarte des, îi răspunse el lui Cathy. Mă duc mai mult în Europa de Nord, unde lucrez împreună cu prietenul meu, generalul Kravcenko. Au apărut câteva materiale noi, foarte performante.

Înainte de a veni, avusese grijă să cerceteze catalogul amicului lui Vladimir Sevcenko... Pavel Zabotin întoarse capul spre el.

– Al cui agent sunteţi?

Malko avea răspunsul pregătit.

– Grupurile Siemens şi Oerlikon, spuse el. Se grăbi să adauge:

– În curând, trebuie să mă duc în Iran, unde cererea e mare.

Pavel Zabotin se strâmbă.

– Nu prea-mi plac iranienii. Sunt cam ascunşi. Şi pe urmă, întotdeauna vor să cumpere ceea ce nu le poţi vinde.

Evident, Iranul se afla încă sub embargou, dar asta nu împiedica în niciun fel afacerea.

Malko zâmbi.

– Sunt foarte interesaţi de tehnologia rachetelor cu carburant solid.

Pavel Zabotin expedie scurt carburanţii solizi.

– Nu mă ocup de asta.

Cathy se ridică de la masă, împingându-şi sânii în faţă.

– Cafeaua se serveşte în *lounge*.

Se duseră pe puntea inferioară, în *lounge*, iar Cathy, în mod spontan, se aşeză lângă Malko. Acestuia îi venea să smulgă cu dinţii muselina neagră sub care îi palpitau sânii. Cathy îşi încrucişă picioarele, descoperindu-şi ciorapii negri şi puţin din coapsa cărnoasă. Rochia Valentino era deopotrivă sexy şi elegantă. Nimeni nu le acorda nicio atenţie. Generalul Kravcenko şi Pavel Zabotin vorbeau despre cifre, folosind un calculator de buzunar, iar Helmut Bergen trăgea din ţigară cu un aer absent. În ceea ce o privea pe soţia generalului, singura ei grijă era să se afle *întotdeauna* între soţul ei şi Cathy.

– Locuiţi în permanenţă pe vapor? întrebă Malko.

– În Cipru, da. Aici îşi primeşte Pavel clienţii. E mai discret ca la hotel, iar de la aeroport până aici nu faci decât câteva minute. Omenii vin de la Tel-Aviv, de la Beirut sau din alte oraşe mai îndepărtate şi îi ducem direct pe mare. (Râse.) În felul acesta, n-au cum să scape înainte de a semna.

Pavel Zabotin, care o auzise, îi aruncă o privire furioasă. Era clar că nu-i plăcea să se vorbească despre afacerile lui.

– Oferă-le un digestiv prietenilor noştri! îi sugeră el aproape cu brutalitate.

Cathy se duse la bar şi reveni cu o tavă, o sticlă de coniac Otard XO şi pahare. Servi pe toată lumea, lăsându-l la sfârşit pe Malko. Degetele lor se atinseră uşor şi schimbară o privire care-i puse pe jar pântecul. Era supliciul lui Tantal. Brusc, Helmut Bergen ieşi din muţenia sa.

– Mai rămâneţi în Cipru? îl întrebă el pe Malko în germană, cu un surâs ademenitor.

– Probabil că da.

– Dacă aveţi timp, veniţi mâine cu noi la un picnic, îi propuse el. E foarte distractiv, o să vedeţi. Ce zici, Pavel?

– Perfect, bună idee, zise Pavel, care nu auzise nimic.

– OK, atunci rămâne pe mâine, pe la unsprezece. Vreţi să vă trimit o maşină? La ce hotel staţi?

– Nu stau la hotel, ci la prietenul meu, Vladimir Sevcenko.

– Vlad! Un bandit bătrân, exclamă Helmut Bergen. Sunteţi pe mâini bune... A câştigat o mulţime de bani.

– Am făcut câteva afaceri împreună, recunoscu modest Malko. Mai precis, în Turcia.

De data aceasta, Pavel Zabotin asculta. Dintr-odată, Malko i se păru un personaj extrem de interesant.

– A, bun! făcu el. Era pe vremea când îşi vindea stocurile ucrainene.

– Aşa e, confirmă Malko. Avea o groază de clienţi în Iugoslavia. Le-a vândut chiar şi iranienilor...

O scosese bine la capăt. Spera ca, a doua zi, să poată plasa la momentul potrivit şi numele lui Adel Mugrabi. Generalul închisese catalogul şi toată lumea degusta coniacul Otard XO într-o tăcere religioasă. Până la urmă, soţia generalului Kravcenko îşi înăbuşi un căscat şi-i aruncă soţului ei o privire elocventă. Acesta se ridică imediat, ca şi cum s-ar fi aflat în prezenţa ţarului Rusiei.

– Natalia e obosită, anunţă el. Cred că o să vă lăsăm.

– Veniţi mâine, nu-i aşa? îi propuse Pavel Zabotin.

– Cu plăcere, acceptă generalul, înainte ca soţia lui să aibă timp să refuze invitaţia.

Gazdele îi însoţiră până la scară. Cheiul era pustiu, iar *Capri*, singurul vapor ancorat în acest anotimp. După ce se depărtară mergând pe chei, generalul îl întrebă pe Malko:

– Sunteţi mulţumit?

– Sunt pe calea cea bună, sper, dar încă n-am pus întrebările importante.

– Fiţi prudent, îl rugă Boris Kravcenko, Pavel este unul dintre clienţii mei foarte buni. Îmi cumpără, pentru clienţii lui africani, articole

nevandabile în altă parte şi este un tip serios. Are o mulţime de relaţii...

Se despărţiră în parcarea portului, iar Malko porni pe autostradă în direcţia Limassol, gândindu-se la fermecătoarea Cathy. De ce îi făcuse atâtea avansuri de vreme ce avea un amant tânăr, frumos şi bogat?

*

* *

Ygal Gur se străduia să rămână suficient de departe de Malko, pentru a nu fi reperat. Nu ştia de ce şeful celulei foarte speciale pentru care lucra, Meier Dagan, îi dăduse ordin să-l supravegheze pe Malko Linge. Sosiseră de la Tel-Aviv cu acelaşi avion. Apoi, împreună cu tovarăşul lui, Dan Peled, nu-l mai scăpase din ochi. Mulţi israelieni îşi petreceau vacanţa în Cipru, aşa că trecuseră complet neobservaţi. Se linişti atunci când văzu că urmăritul se îndrepta către ieşirea 24 şi opri puţin mai departe. Traversă alergând autostrada şi, graţie unui binoclu cu infraroşii, reuşi să-şi zărească „ţinta" dispărând dincolo de poarta neagră a reşedinţei lui Vladimir Sevcenko. Ygal Gur aşteptă douăsprezece minute pentru a fi sigur că Malko n-avea de gând să se întoarcă la maşină. Peste o jumătate de oră, putea începe să-şi scrie raportul, iar Dan Peled urma să preia ştafeta. Se foloseau de paşapoarte israeliene adevărate, însă pe nume false, stabilite de Mossad pentru grupul „Action".

*

* *

Soarele strălucea deasupra Ciprului, alungând neliniştea lui Malko. Se temuse că vremea rea avea să împiedice călătoria pe apă împreună cu Pavel Zabotin. Tatiana îi ţinuse companie la micul dejun. Vladimir Sevcenko plecase la Nicosia, însoţit de cele două gărzi de corp.

La zece şi jumătate, Malko porni pe autostradă spre Larnaca. La lumina zilei, iahtul lui Pavel Zabotin îşi etala coca albă şi silueta prelungă. Generalul Kravcenko şi soţia lui tocmai soseau şi ei. Se instalară toţi în partea din spate a vasului, salutaţi în grabă de Pavel Zabotin, care era ocupat în birou cu trimiterea unor e-mailuri şi faxuri.

Îşi făcu apariţia şi Cathy, îmbrăcată într-un costum de baie întreg, mai sexy decât rochia din ajun, din lycra, cu dantele negre. Partea superioară părea modelată după sânii ei. Malko simţi că îl mănâncă degetele. Femeia deschise în onoarea lor o sticlă de Taittinger, în timp ce *Capri* ieşi în larg. După o oră, ancora fu aruncată în faţa Capului Pyla.

– Acum o să mâncăm, anunţă Cathy.

Un bufet rece era pregătit pe puntea superioară. Pavel Zabotin li se alătură şi el la masă.

– Helmut a trebuit să se ducă la Nicosia, explică el.

Ciuguliră din salate şi din langusta rece şi băură şampanie Taittinger, apoi, după ce îşi terminară cafeaua, generalul Kravcenko şi gazda sa se izolară în birou. Imediat, Cathy întrebă:

– Cine vrea să-şi pună costumul de baie?

Nu mai rămăseseră decât Natalia Kravcenko şi Malko, însă soţia generalului sforăia deja întinsă pe un şezlong. Malko profită de ocazie:

– Cu plăcere, spuse el.

– Schimbaţi-vă în cabină, îi propuse Cathy.

Malko o urmă pe scara ce ducea la cabinele de pe puntea inferioară. Un culoar îngust care mirosea puţin a carburant. Cathy deschise o uşă şi se dădu la o parte ca să-l lase să intre.

– Vă puteţi schimba aici, spuse ea.

Malko dădu să intre, dar, în mod bizar, Cathy rămase în cadrul uşii. Pentru a pătrunde în cabină, fu nevoit să se întoarcă într-o parte, atingând-o pe femeie cu corpul. Sfârcurile sânilor pe care se mula dantela neagră îi împunseră cămaşa de voal şi avu senzaţia unei descărcări electrice. Privirile li se întâlniră. Cathy nu se mişcă. Nu schimbară nicio vorbă. Ca şi cum ar fi fost înzestrate cu o viaţă proprie, mâinile lui Malko se ridicară şi cuprinseră sânii tinerei femei. Privirea lui Cathy se înceţoşă un pic, apoi îşi ridică faţa, cu gura întredeschisă, şi îşi apropie bazinul de el. N-ar fi putut fi mai explicită nici dacă pe fruntea ei ar fi stat scris cu litere roşii „fă dragoste cu mine".

Buzele li se întâlniră, iar limba lui Cathy se ivi ca o cobră care atacă, încolăcindu-se în jurul limbii lui Malko. Se sărutară îndelung, apoi Malko se îndepărtă puţin.

– Nu e deloc prudent, remarcă el.

– Aşa e, zise calm Cathy.

Se strecură în interiorul cabinei şi se întoarse cu faţa spre el.

– Aici e mai bine, Pavel n-o să coboare, e prea ocupat cu generalul.

Malko se simţi ca un idiot. Avea în faţa lui o femeie superbă, care i se oferea, iar *el* făcea nazuri. O luă în braţe şi foarte rapid îşi contopiră trupurile cu furie. Costumul de baie nu uşura deloc situaţia... Malko simţi cum mâna lui Cathy îi deschide fermoarul pantalonilor. Îi scoase sexul afară şi începu să-l maseze de parcă n-ar mai fi avut parte de aşa ceva de un secol. Malko nu se putu abţine să nu tragă cu ochiul prin uşa întredeschisă.

Cathy îi luă mâna şi şi-o lipi de sexul umed. Apoi, fără un cuvânt, se duse la pat şi se aşeză în genunchi. Malko nu putu face altceva decât să dea deoparte costumul de baie şi să se înfigă în borcanul cu miere. Atât de tare, încât capul lui Cathy se lovi de perete. Dar nu păru să bage de seamă.

– Da, aşa, gemu ea, mai adânc.

Malko nu se lăsă rugat şi începu s-o bombardeze cu lovituri furioase. După câteva minute,

îşi simţi seva urcând şi mai avu timp să ejaculeze înainte ca femeia să scoată un ţipăt scurt, în timp ce bazinul ei era scuturat de un spasm violent. Când se retrase din ea, de-abia trecuseră cinci minute de la intrarea lor în cabină. Cathy se ridică în picioare, îşi aranjă costumul şi zise cu o voce naturală:

– Urc pe punte. Schimbă-te.

Malko aproape uitase de motivul prezenţei sale la bordul lui *Capri*. Întorcându-se pe punte, o găsi pe Cathy întinsă pe un şezlong, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor negri. Îşi pusese un costum de baie din două piese, care o făcea să arate şi mai sexy. Nu se clinti atunci când Malko se aşeză lângă ea. Pavel Zabotin şi generalul Kravcenko apărură după o oră. Se citea pe feţele lor că reuşiseră să încheie afacerea. Malko nu ştia cum să înceapă. Se decise să ia taurul de coarne şi întrebă pe un ton indiferent:

– V-aţi întâlnit vreodată cu un anume Adel Mugrabi?

– Da, răspunse imediat Pavel Zabotin. Îl cunoaşteţi?

– Puţin, zise Malko, a cumpărat de la mine muniţie, dar în cantităţi mici. Vine deseori aici, nu?

– Da, spuse cu răceală negustorul de arme. Dar nu e interesant. Afacerile lui sunt întotdeauna foarte complicate.

Îşi reluă apoi lectura, punând astfel punct discuţiei. Era greu să continue cu alte întrebări.

Rămaseră aşa încă o oră. Soarele începu să coboare, iar Pavel îi dădu ordin căpitanului să ridice ancora şi să întoarcă în port. După ce porniră în direcţia ţărmului, Cathy îşi întrebă iubitul:

– Rămâi pe vas în seara asta?

– Da, răspunse Pavel, trebuie să trimit nişte faxuri. De ce?

– Aş vrea să iau cina pe uscat. M-am cam ars la soare.

– Cum vrei, spuse el.

Malko avu impresia că era aproape uşurat. Cathy se întoarse spre Malko.

– V-ar deranja să mă duceţi să iau un taxi din Larnaca? Nu-mi place să conduc aici pentru că se merge pe stânga.

– Bineînţeles, se grăbi Malko să accepte. Vă pot duce până la destinaţie.

– O, nu, e prea departe, mă duc la Nicosia, la Hilton, unde avem un apartament.

Malko nu insistă. O oră mai târziu, ajunseră în port. Generalul şi soţia lui plecară primii. Cathy sosi şi ea cu o mică geantă de voiaj, iar Pavel Zabotin îşi luă rămas-bun de la Malko, cu mintea în altă parte. Cathy se urcă în maşina lui Malko fără să scoată un cuvânt.

– Unde găsim taxiuri? întrebă el.

Femeia întoarse spre el o privire poznaşă.

– Chiar vrei să scapi de mine?

– Nu, dar...

– Bun. Am înţeles că stai la Vladimir Sevcenko.

– Aşa e.

– Atunci, de ce să nu mergem la el? sugeră ea liniştită.

Uimirea lui Malko era sinceră.

– Dar...

– Puţin îi pasă. Nu mă sună niciodată când sunt pe uscat. Iar dacă o face, mă caută pe mobil... îl am la mine. Am şi haine de schimb în geantă. Cred că prietenul tău n-o să se supere. Va trebui doar să nu mă întorc prea târziu pe iaht.

Cel puţin, totul era clar.

*

* *

Cathy nu-şi pusese sutien pe sub rochia care se mula pe corpul ei ca o mănuşă. Vladimir Sevcenko nu făcu niciun comentariu atunci când sosiră amândoi. Un bărbat plin de tact.

Se duseră direct în camera lui Malko, unde ea se schimbă.

– Îţi plac? întrebă Cathy, aşezându-se în faţa lui, învăluită într-un nor de parfum.

– Mult, zise Malko.

Se lipi de el şi murmură:

– A fost bine în după-masa asta, dar cam scurt, nu-i aşa?

– Pavel Zabotin nu e gelos?

Cathy făcu o grimasă de dezgust.

– Nu-i pasă! E pederast. Se culcă cu asociatul lui, Helmut.

Evident că asta schimba lucrurile.

– Apropo, continuă Cathy, ai menţionat mai devreme numele lui Adel Mugrabi. Îl cunoşti bine?

– Puţin, răspunse cu prudenţă Malko, de ce?

– L-am întâlnit pe *Capri* acum câteva luni. Nu aici, la Monte Carlo.

Pulsul lui Malko se acceleră.

– Ştii ce căuta acolo?

Femeia îi aruncă o privire plină de curiozitate.

– De ce te interesează?

– Afaceri, răspunse Malko evaziv. E un concurent.

Cathy zâmbi ca o târfă satisfăcută.

– În cazul ăsta, am câteva lucruri amuzante de povestit. Dar mai târziu, după ce ne vom petrece seara într-un mod plăcut. Am chef să mă destind. Mă sufoc pe vaporul ăla.

– Bine, să profităm de seara asta, concluzionă Malko, reţinându-şi pe moment curiozitatea.

– Unde mergem să mâncăm?

– Aici, spuse Malko, e mai bine ca oriunde şi, în plus, o să fim singuri: Vladimir se duce la un dineu de afaceri.

Cathy îi aruncă o privire care ar fi topit şi un aisberg şi se lipi rapid de el.

– Perfect, sunt gata imediat.

– Şi eu, zise Malko.

Dar nu se grăbeau din acelaşi motiv. Malko nu-şi făcea iluzii: Cathy nu se aruncase în braţele lui pentru că se îndrăgostise lulea. Era doar reacţia unei femei frustrate sexual. Dar cum de era posibil ca o fiinţă atât de senzuală să se găsească într-o asemenea situaţie imposibilă? Oricum, nu era problema lui: dacă îi putea oferi informaţii despre Adel Mugrabi, poate că va avea o pistă de urmărit.

CAPITOLUL VIII

Cathy nu mai aşteptă sfârşitul mesei. Ghiftuită cu caviar – practic, singurul aliment disponibil în casa lui Vladimir Sevcenko – şi cu capul înflăcărat de vodca Stolichnaya „Cristal", se aruncase pur şi simplu asupra lui Malko înainte de desert. Se aşeză mai întâi pe genunchii lui pentru a-i oferi gura, frecându-se de el ca o pisică în călduri. Apoi, după ce-i scoase afară sexul întărit, se înfipse în el cu un suspin de încântare, concretizându-şi fantasma refulată de două zile.

Cu faţa spre Malko, cu braţele încolăcite în jurul gâtului lui, se mişca înainte şi înapoi, tot mai repede. În cele din urmă, îşi muşcă buzele şi scoase un ţipăt ascuţit. Malko se simţi inundat şi fu gata să ejaculeze în acelaşi timp cu orgasmul ei.

– Nu-ţi da drumul! îl imploră femeia.

Făcând un efort de voinţă, Malko se abţinu şi rămase nemişcat. Precaută, Cathy se ridică, apoi se lăsă să alunece pe podea în faţa lui, trăgându-şi peste cap rochia şi eliberându-şi extraordinarii ei sâni. Stând în genunchi, îi prinse în mâini şi îşi puse între ei sexul încă tare al lui Malko. Apoi,

începu să-l frece între sâni, privindu-l pe bărbat în ochi. Acesta trebui să-şi ţină respiraţia pentru a nu exploda în momentul în care gura femeii îi înghiţi mădularul.

– Opreşte-te! o imploră. Mă faci să ejaculez!

Cathy se supuse şi se ridică, lăsându-şi rochia pe jos.

– Unde e camera ta?

O conduse. Văzând oglinzile mari, Cathy scânci de bucurie. Înainte de a se aşeza în genunchi pe pat, se întoarse şi spuse cu o voce răguşită:

– Intră în mine!

Malko o penetră de parcă ar fi vrut s-o despice în două. Cathy, aplecată în faţă, căzu pe burtă, scoţând un ţipăt scurt. Malko o ridică, ţinând-o bine de şolduri. În această poziţie, pătrunse în vintrele ei cât putu de adânc. Cu privirea întoarsă spre oglindă, femeia se uita cum sexul lui intra şi ieşea din ea, tot mai repede. De data asta, Malko nu mai avea chef să se abţină. Simţind că e gata să-şi dea drumul, Cathy începu să-şi onduleze corpul ca o nebună. Avură orgasm în acelaşi timp, iar el se lungi peste ea, cu sexul încă înfipt în pântecul ei şi cu inima bătându-i gata să-i sară din piept.

Amândoi erau lac de transpiraţie.

După o pauză decentă, Malko zise într-o doară:

– Voiai să-mi vorbeşti despre Adel Mugrabi...

Cathy pufni şi zâmbi lubric.

– *Tu* vrei să-ţi vorbesc despre el... Eu mai am chef încă să facem dragoste. De o lună tânjesc după asta. Când mă gândesc că ticălosul ăla de Pavel i-o trage prietenului lui, iar în ceea ce mă priveşte, se mulţumeşte doar să mă lingă!

Suspină:

– Tot ce-mi doresc este un mădular care să mă despice în două.

Deloc romantic, dar sugestiv. Precum un boxer în pauza dintre două reprize, Malko se desprinse de pântecul femeii şi se întoarse pe spate. Cathy era o adevărată pacoste pentru sănătate... Femeia se bucură pe îndelete de orgasm, apoi se târî până la el şi-l luă din nou în gură cu hotărârea unei nevăstuici înfometate. Malko închise ochii, împărţit între plăcere şi ideea deranjantă că se transformase într-un stahanovist al sexului. Era un ritm de-a dreptul infernal. Dar nu încăpea îndoială că nu va căpăta informaţiile care-l interesau până când libidoul lui Cathy nu avea să fie pe deplin satisfăcut.

*

* *

Cu genunchii în spatele urechilor, ghemuită ca o broască, Cathy scotea câte un ţipăt de fiecare dată când Malko se înfigea în vintrele ei, vertical, ca un sfredel. Limba pricepută a tinerei femei îl făcuse să-şi recapete vigoarea, iar vodca, atenuându-i sensibilitatea, îi permitea acum o adevărată cursă de fond. Din fericire, deoarece Cathy

părea insaţiabilă... O pusese în toate poziţiile, smulgându-i ţipete de plăcere şi orgasme, dar femeia revenea mereu la atac.

Opintindu-se cu obstinaţia unui miner de meserie, Malko simţi furnicăturile care anunţau iminenţa propriei *lui* plăceri. Îşi zise că, după această luptă epuizantă, merita un pic de fericire.

Retrăgându-se din pântecul fierbinte al lui Cathy, o întoarse cu spatele şi o puse în genunchi. Se lăsă în mâinile lui de parcă ar fi fost o păpuşă. Fără să mai piardă nicio clipă, dintr-o singură mişcare, Malko se înfipse în fundul ei. Cathy era atât de excitată, încât păru să nu remarce schimbarea de itinerar şi începu să se onduleze sub el.

De data aceasta, fără să mai aibă grijă să-i procure ei plăcere, se dezlănţui, lungind-o sub el şi căzând peste fesele ei, violându-i măruntaiele cât de tare putea. Cathy începu să urle. Dar nu de durere. În sfârşit, Malko explodă pentru a treia oară şi se prăvăli peste partenera sa, cu inima zbătându-i-se în piept, decis să se odihnească în acea poziţie. Ce e mult nu e bun. Avea senzaţia că îşi frecase sexul de o bucată de glaspapir... Se întinse pe spate şi îşi recăpătă suflul.

Lui Cathy îi trebui un timp pentru a coborî pe pământ, apoi îşi lipi capul de umărul lui.

– Mă simt mai bine, suspină ea. Ticălosul ăla de Pavel m-a înnebunit.

Îi povesti lui Malko cum descoperise infamia iubitului ei.

– Dar, în cazul ăsta, de ce ţi-a mai făcut curte? se miră el.

– Nu prea înţeleg, mărturisi Cathy. În primul rând, cred că îi e puţin ruşine de ceea ce este. Pe urmă, se serveşte de mine pentru a-şi momi clienţii. Toţi sunt convinşi că sunt acolo în calitate de „recompensă", iar Pavel nu trebuie să-i dezamăgească înainte să semneze.

Malko înţelegea acum de ce îl invitase Helmut Bergen să-şi petreacă ziua pe *Capri*. Remarcând interesul pe care i-l arătase femeia, decisese să forţeze un pic destinul, păstrându-l numai pentru el pe Pavel Zabotin.

Cathy se întinse ca o pisică.

– Ce minunat e să faci dragoste! suspină ea.

Se ridică şi scoase din geantă un pachet de Marlboro. Malko îi aprinse ţigara cu bricheta Zippo, iar femeia suflă fumul cu voluptate, stând întinsă, cu capul sprijinit de coapsa lui.

– Acum, zise el ambiguu, eşti dispusă să-mi vorbeşti de Adel Mugrabi?

Cathy îi aruncă o privire întunecată.

– De asta te-ai culcat cu mine. Foarte flatant!

Malko o lovi uşor în cap.

– Proasto. Faci dragoste ca o zeiţă.

Lucru care nu era departe de adevăr. Însă era o zeiţă înfometată.

– Bine, zise Cathy. S-a întâmplat vara trecută, la Monte Carlo. Era mereu multă lume pe vapor. Într-o zi, Pavel m-a rugat să iau de la aeroportul din Nisa un tip care sosea de la Beirut şi

să-l aduc cu elicopterul, pentru că el nu avea timp să se ducă. Tipul era Adel Mugrabi.

– Cum arăta?

– Îndesat, tipul de arab, cu mustaţă mare şi un oarecare farmec. Când m-a văzut, a crezut că făceam parte din afacere... Mai că nu mi-a tras-o în elicopter, de faţă cu ceilalţi pasageri...

– Apoi?

– Pavel l-a instalat pe vapor. Vremea era foarte frumoasă, aşa că mi-am petrecut ziua făcând baie în mare, iar ei discutau pe punte, aproape de mine. În perioada aceea, afacerile cu arme mă fascinau.

– Ai auzit ce vorbeau?

– Parţial. Am înţeles că acest Mugrabi voia să cumpere o mulţime de materiale. Avea şi o *shopping list*.

– Pentru cine?

– Nu ştiu, dar erau multe. Au vorbit de proiectile, de mortiere, de rachete cu bătaie lungă. Discutau aprins despre preţuri. În fiecare zi, Mugrabi cobora pe uscat şi telefona la Hôtel de Paris, ca să n-o facă de pe vapor. Am avut impresia că raporta totul asociaţilor lui. Asta a durat trei zile. În fine, într-o seară, în timp ce mă răcoream pe punte, Pavel şi Adel Mugrabi, care se aflau în *lounge*, au început să se certe. Am înţeles că Mugrabi nu accepta condiţiile puse de Pavel şi că urma să cumpere armele din altă parte. În seara aceea, Mugrabi n-a dormit pe vapor. S-a

dus la Hôtel de Paris şi m-a rugat să merg cu el. Ca o fraieră, am refuzat. Atunci, mi-a lăsat cartea de vizită, dar nu l-am mai văzut de atunci.

– O mai ai?

– Da, pe undeva printre lucrurile mele, pe *Capri*.

– Asta-i tot?

Cathy reflectă câteva clipe şi păru să-şi mai amintească ceva.

– Când se certau, Pavel i-a zis lui Mugrabi că era nebun dacă voia să trateze cu Abu Ali! Că tot Beirutul ştia că acesta era un mizerabil...

– Eşti sigură că ăsta era numele?

– Da, dar altceva nu mai ştiu.

Malko îşi notă totul în minte. Un negustor de arme din Beirut, cu numele de Abu Ali. Era cam vag. Se simţi oarecum dezamăgit.

– Asta voiai să ştii? întrebă Cathy.

– Acest Mugrabi n-a mai revenit de atunci?

– Niciodată. Însă după disputa asta, Pavel a lipsit două zile. M-a lăsat singură pe vapor, pentru că n-a vrut să mă ia cu el.

– Unde s-a dus?

Cathy zâmbi ironic.

– Ai noroc că eram geloasă. Am crezut că se ducea la o altă femeie, aşa că am sunat la agenţia de voiaj, dându-mă drept secretara lui, pretextând că voiam să verific ora de decolare a avionului. Astfel, am aflat că se ducea la Roma, iar de acolo la Tel-Aviv.

Malko simţi că pulsul îi sărise la 200 de bătăi pe minut. Văzându-i expresia, Cathy întrebă, jignită:

– Nu mă crezi?

– Ba da, ba da, se jură Malko, dar sunt uimit, asta-i tot. Nu ţi-a vorbit despre motivul acestei călătorii?

– Nu, nu-mi vorbeşte niciodată despre detaliile afacerilor lui. S-a întors la data stabilită şi, de atunci, n-a mai pomenit de Mugrabi.

De data aceasta, jackpotul era parţial. Malko avea răspunsul la una dintre întrebările pe care şi le puneau serviciile palestiniene: cum aflase Mossadul de afacerea *Karin A*? Pavel Zabotin fusese cel care se aflase la mijloc... De ce? Gelozie profesională sau era un agent al Mossadului?

– Pavel e evreu? întrebă Malko.

Cathy făcu ochii mari.

– Bineînţeles, i-o trânti ea, însă nu e practicant şi nici nu vorbeşte despre asta.

– Se duce des în Israel?

– A fost pentru prima dată de când îl cunoşteam eu. La întoarcere, a pretins că s-a dus doar la Roma. N-am insistat.

– Poţi să-mi dai cartea de vizită a lui Adel Mugrabi? întrebă Malko.

Chiar dacă era mort, poate că asta îi furniza o pistă.

– Sigur, dar n-o am la mine.

Cathy aruncă o privire la ceas, un minunat Breitling „Callistino" cu cadran verde.

– Trebuie să mă duci înapoi. Am petrecut o seară minunată.

– Şi eu, afirmă Malko.

În timp ce Cathy făcea duş, puse totul cap la cap. Cumpărarea armelor de pe *Karin A* îi fusese propusă de Mugrabi lui Pavel Zabotin, care refuzase dintr-un motiv necunoscut, înainte de a-i avertiza pe israelieni. Asta explica faptul că aceştia se interesaseră de Mugrabi şi făcuseră legătura cu *Karin A*. Dar mai existau încă multe zone de umbră...

Cathy reapăru, machiată şi îmbrăcată. Avea însă ochii încercănaţi.

*

* *

Autostrada care leagă Limassol de Larnaca era complet pustie. Cathy dormea cu capul sprijinit de coapsa lui Malko. Acesta, la fel de obosit, conducea încet. Femeia nu se trezi decât la intrarea în portul Larnaca. Vântul şuiera prin hobanele velelor. Ajunseră la *Capri* fără să întâlnească pe nimeni. Lui Malko îi veni brusc o idee în faţa iahtului întunecat.

– Poţi să cauţi acum cartea de vizită a lui Adel Mugrabi? întrebă el.

Cathy ridică din sprâncene.

– Nu vrei să ne vedem şi mâine?

– Ba da, o asigură Malko, dar aş dori să verific ceva.

Mai mult sau mai puţin convinsă, Carhy îşi scoase pantofii şi urcă fără zgomot pasarela.

Malko o aşteptă ascuns în umbra cheiului, ascultând valurile care se loveau de dig. Femeia se întoarse.

– Poftim, spuse ea.

Malko examină cartea de vizită la lumina unui felinar. Adel Mugrabi, două numere de telefon: 972 828 38 100, un număr din Gaza. Plus încă unul: 972 59 406 524. Număr de mobil, tot din Gaza. Niciun număr nu-i spunea nimic.

– Mi-e frig, se zgribuli Cathy. Mă duc să mă culc. Vino mâine la prânz, o să plecăm pe la unsprezece.

– Pe mâine, zise Malko.

*

* *

Lui Malko îi era tot mai greu să ţină ochii deschişi şi mai avea încă cincisprezece kilometri până la Limassol. Tresări atunci când o maşină aflată în spatele lui îi făcu semn cu farurile să revină pe stânga. Maşinal, învârti de volan. Autostrada traversa colinele pustii şi pietroase, lipsite de orice fel de aşezări. Văzu ivindu-se la înălţimea lui o furgonetă albă. Dar, în loc să-l depăşească, aceasta se lovi de flancul drept al maşinii sale. Se auzi un zgomot de tablă îndoită, iar cele două vehicule continuară să ruleze lipite unul de altul. Malko simţi că şoferul furgonetei vira la stânga pentru a-l împinge în râpa ce mărginea autostrada. Răsuci volanul la dreapta din toate puterile, însă furgoneta era mult mai grea decât mica sa Kia. Urmă un scrâşnet metalic şi

văzu cum se apropia inexorabil de râpă. Mai făcu o încercare să tragă de volan, dar roata din faţă întâlni vidul, iar maşina ieşi de pe autostradă. Se prăvăli apoi pe panta abruptă, rostogolindu-se ca un butoi. Malko se lovi la cap şi îşi pierdu cunoştinţa. Simţind miros de benzină, îl năpădi un ultim gând: urma să ardă de viu.

CAPITOLUL IX

Recăpătându-şi cunoştinţa, constată că era cu capul în jos. Maşina se sprijinea pe capotă, iar Malko se mai afla încă pe locul lui graţie centurii de siguranţă. Îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza ce se petrecuse. Muşchii şi creierul îi amorţiseră. Cu mâinile tremurânde, căută catarama centurii şi o găsi cu greu. Nu fusese proiectat în parbriz şi nu avea decât nişte contuzii. Luptându-se să scape din strânsoare, simţi un puternic miros de benzină.

Aproape imediat, auzi un şuierat surd, urmat de o flacără prelungă. Luase foc partea din spate a maşinii. Intrând în panică, se zbătu cu furie şi reuşi să scape de centura de siguranţă. Cu o lovitură de picior, împinse portiera din faţă, însă aceasta, înţepenită, refuza să se deschidă de tot. Cu un efort disperat, alunecă pe sol şi, rostogolindu-se pe pantă, se depărtă câţiva metri de maşina care ardea ca o torţă. Înspăimântat şi ameţit, se mai rostogoli vreo douăzeci de metri, ajungând în fundul râpei. Se ridică în picioare. În urechi auzea un zumzăit continuu.

Se uită în jur: nimeni.

O explozie apropiată îl făcu să tresară: rezervorul maşinii Kia. Flăcările se ridicară la câţiva metri înălţime.

Malko se strădui să urce până la autostradă, târându-se din greu pe panta stâncoasă. Ajuns la nivelul asfaltului, se uită în jur. Furgoneta albă care-l scosese de pe şosea dispăruse. Se apropiară nişte faruri. Se postă în mijlocul autostrăzii şi îşi agită braţele.

Era o maşină de poliţie. Un poliţist în uniformă coborî şi alergă spre el.

– Sunteţi OK, *sir*? Ni s-a semnalat un accident.

– E-n ordine, zise Malko.

– Aţi fost singur în maşină?

– Da, da, îl asigură Malko.

I se învârtea capul. Jos, maşina Kia continua să ardă. Poliţiştii îi propuseră să-l ducă la spital, în Limassol, apoi îl întrebară ce se întâmplase.

– O furgonetă albă m-a depăşit, apoi s-a lovit de mine, explică Malko. Am pierdut controlul maşinii şi am căzut în râpă.

– Aţi reţinut numărul vehiculului?

– Nu, mărturisi el, totul s-a petrecut prea repede.

– Credeţi că a fost o manevră intenţionată?

Ar fi trebuit să răspundă „da", apoi se răzgândi. La ce bun! N-avea de gând să le povestească poliţiştilor viaţa sa. „Accidentul" semăna perfect cu o acţiune a Mossadului, maestru în arta suprimării discrete a oamenilor. Or, Malko se ştia

supravegheat de o echipă israeliană... Unul dintre poliţişti se apropie şi îndreptă spre el o lanternă. Îl întrebă cu o voce monotonă:

– *Sir*, aţi consumat băuturi alcoolice în seara asta?

Malko se gândi la sticla de vodcă golită parţial şi la cea de Taittinger Comtes de Champagne pe care o împărţise cu Cathy.

– Puţin, recunoscu el.

– Puteţi sufla în aparatul ăsta? îl întrebă poliţistul.

Malko nu se lăsă rugat. Suflă. Poliţistul examină fiola şi zise pe un ton reprobator:

– *Sir*, aveţi 1,2 grame de alcool în sânge, aşa că nu e de mirare că aţi pierdut controlul maşinii. Pentru că nu aţi provocat pagube unei alte maşini, nu veţi fi urmărit penal, dar trebuie să consemnez acest fapt în raportul despre accidentul dumneavoastră.

Dacă ar fi avut suficientă putere, Malko ar fi izbucnit în râs. Cineva încercase să-l ucidă, iar el era considerat un beţiv... Poliţistul continuă:

– La ce hotel staţi?

– La un prieten, Vladimir Sevcenko, la Limassol.

– A, rusul. Vreţi să vă conducem la el?

– Cu plăcere, acceptă Malko.

De-abia aştepta să se bage în pat. Cathy, „accidentul" în care fusese cât pe-aci să-şi piardă viaţa şi băutura consumată – erau prea mult pentru un singur om.

*

* *

Lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama unde se află. Îl dureau toţi muşchii, iar mâna stângă era umflată şi se vedea deja o echimoză urâtă. I se păru că aude trosnetul flăcărilor care înghiţiseră maşina Kia. Atunci când coborî în sufragerie, Vladimir Sevcenko se pregătea să mănânce prima porţie de caviar din ziua aceea.

– Se pare că ai avut un accident.

– N-a fost un accident, replică Malko.

Ucraineanul îi ascultă povestea, fără să-l întrerupă, apoi concluzionă:

– Nu ştiu dacă israelienii aveau un motiv serios să te omoare şi nici nu mă priveşte acest lucru. Dar tu eşti prietenul meu, iar pe insula asta sunt la mine acasă. O să-i găsim pe indivizii ăştia cu ajutorul lui Djokkar şi al lui Abbi şi o să-i facem să plătească. Zici că stau la Palm Beach, în Larnaca?

– Asta mi-a spus Aziz Abdullah.

– O să ştim într-o oră.

Nu încăpeau discuţii. Era o chestiune de onoare. Malko se duse să facă un duş. Când coborî, cei doi ceceni aşteptau lângă Mercedesul 600 blindat. Vladimir Sevcenko şi Malko se instalară pe bancheta din spate.

– Dacă sunt acolo, o să-i aducem acasă, zise el. Pe urmă, o să le dispară cheful să-ţi mai facă de petrecanie.

*
* *

Hotelul Palm Beach semăna cu toate celelalte capcane pentru turişti de pe insulă. Malko se duse direct la recepţie.

– Domnul Igal Gur, ceru el.

Funcţionarul cercetă registrul.

– A plecat în dimineaţa asta foarte devreme, îl anunţă el. Împreună cu prietenul său. Trebuiau să prindă avionul...

Asta corespundea cu un zbor El-Al cu destinaţia Tel-Aviv. Se repliaseră în ordine. Deodată, Malko se gândi cu spaimă la Cathy. Dacă încercaseră să-l lichideze pe el, era posibil s-o fi atacat şi pe ea.

– Aş vrea să trec prin portul din Larnaca, ceru el. Trebuie să plec cu vaporul, dar nu prea am chef, mă doare tot corpul.

– O să-i spun Tatianei să te maseze, îi spuse cu seriozitate Vladimir. Se pricepe de minune...

Mercedesul pătrunse în port şi se opri la intrarea pe chei. Malko îşi continuă drumul pe jos. După o sută de metri, se opri în faţa amplasamentului gol al iahtului *Capri*. Întrebându-i pe oamenii de pe vasul vecin, află că iahtul ridicase ancora în zori. Se întoarse gânditor la Mercedes. Ca în cazul tuturor poveştilor de acest gen, după o operaţiune, trecea la „demontarea" ei. Primise confirmarea rolului jucat de Pavel Zabotin în afacerea *Karin A*. Aparent, avusese un contact cu echipa Mossadului însărcinată cu supravegherea

lui Malko. Apoi, se grăbise să ridice ancora, împiedicând o nouă întâlnire între Cathy şi Malko. Se urcă în Mecedes.

– Au plecat, spuse el. Ar trebui să-l întrebăm pe generalul Kravcenko dacă era la curent cu plecarea asta.

Imediat, Vladimir Sevcenko îl sună pe rus. După o conversaţie scurtă, se întoarse spre Malko.

– E surprins, ar fi trebuit să se vadă mâine.

Mossadul îl credea eliminat pe Malko. Asta îi oferea un oarecare avans. Vladimir Sevcenko îl bătu pe umăr.

– Sper că mai rămâi câteva zile. Cu ajutorul Tatianei şi al caviarului, te pui repede pe picioare...

– Cred că va trebui să plec, mărturisi el.

Detesta faptul că cineva încercase să-l ucidă. Apoi, dacă Mossadul încercase de *două* ori să-l elimine, însemna că israelienii aveau ceva de ascuns. Nu-i mai rămânea de exploatat decât un indiciu vag. Un anume Abu Ali, negustor de arme din Beirut. Tot era mai bine decât nimic. Asta presupunea să ia primul avion către Liban.

*

* *

– Abu Ali? N-am auzit de el.

Robert Baker, şeful staţiei CIA din Beirut, strănută, imitat apoi de Malko. Din cauza aerului condiţionat, temperatura din biroul său era siberiană.

Lipit de monitorul computerului, americanul urmări defilarea numelor pe ecran, sfârşind prin a-l închide.

– Nu e în evidenţe, zise el.

– Dar contactele locale?

Robert Baker strâmbă din nas.

– Nu le mai folosim de multă vreme. Consemnele primite de la Langley sunt foarte stricte. Iar Abu Ali este un pseudonim. În plus, nu cunoaştem prea mulţi libanezi. Nu mai e ca înainte.

Pe 8 aprilie 1982, cu aproape douăzeci de ani în urmă, CIA suferise o lovitură de pe urma căreia nu-şi mai revenise complet niciodată. Un kamikaze, aflat la volanul unui camion burduşit cu explozibil, escaladase peronul ambasadei americane, situate în cartierul Ain-Mréissié, în vestul Beirutului, şi declanşase o explozie ce despicase clădirea în două, cele nouă etaje prăbuşindu-se unul peste altul. Fusese ucisă atunci toată floarea Agenţiei, care ocupa etajul al nouălea al clădirii din partea de nord.

După aceea, americanii transformaseră în ambasadă o proprietate privată situată pe dealul Akwar, la est de Beirut, nu departe de Jounieh, construind o veritabilă fortăreaţă. Aflată la câteva sute de metri în linie dreaptă de mare, pe o colină, aceasta era foarte accesibilă pentru elicoptere. În afară de clădirile cancelariei, existau şi locuinţe destinate diplomaţilor şi familiilor acestora. Nimeni nu avea dreptul să locuiască în afara acestui perimetru. Bineînţeles că toate ferestrele

erau blindate şi, în plus, protejate de fire de oţel destinate respingerii eventualelor proiectile. Heliportul era apărat de garduri înalte de oţel învelite cu prelate verzi pentru a le ascunde privirii. Cele patru hectare de teren erau presărate cu capcane electronice şi înţesate de camere video, totul susţinut de un batalion de puşcaşi marini. Nici măcar agenţii CIA nu aveau voie să se ducă în oraş pentru a se întâlni cu omologii lor din Biroul Doi libanez sau din cadrul Siguranţei Naţionale, decât în doze homeopatice. Li se interzisese de multă vreme să aibă reţele de informatori în rândul populaţiei. Deşi sirienii, omniprezenţi la Beirut, îşi înmulţiseră simţitor dovezile de prietenie, CIA nu avea încredere în ei.

Şi nu evenimentele petrecute pe 11 septembrie aranjaseră lucrurile. Cu atât mai mult cu cât Hezbollahul libanez, răspunzător de prima aruncare în aer a ambasadei, era foarte bine implantat la Beirut, împreună cu legăturile sale iraniene...

Atunci când ambasadorul american trebuia să facă o vizită oficială în oraş, se dezlănţuia paranoia. Convoiul său era precedat de trei maşini Range Rover încărcate cu puşcaşi marini înarmaţi până-n dinţi. Urmau două Cadillacuri negre, blindate, identice cu cel al ambasadorului. Graţie geamurilor fumurii, nu se ştia *niciodată* în care dintre ele se află acesta... Închizând coloana, veneau un al treilea Range Rover, echipat cu o mitralieră grea, şi, în sfârşit, două maşini înţesate cu gărzi de corp. Consemnul era simplu: să nu oprească

niciodată, orice s-ar întâmpla. Dacă trebuiau să strivească nişte pietoni, despăgubirea avea loc mai târziu.

De câte ori era posibil, diplomatul utiliza un elicopter. Sosind la Beirut, Malko se cazase la Phoenicia, un hotel în întregime reconstruit, care-şi etala marmura şi luxul. Era situat lângă Holiday Inn, aflat încă în stadiul de schelet, şi în apropierea unor imobile avariate. Beirutul avea un aspect straniu, fiind un amestec de clădiri noi, ridicate peste tot, de terenuri virane şi de case vechi de piatră, afectate de explozii, abandonate, în care, câteodată, o familie ocupa un întreg etaj devastat. Centrul Beirutului, altădată animat, semăna acum cu un decor de teatru: clădiri noi şi prea curate, străzi perfecte şi restaurante elegante şi goale. Eliberată acum, celebra Piaţă a Martirilor – aflată în inima oraşului – mai adăpostea încă un fel de sferă de ciment cenuşie, cu aspectul ciudat al unei sculpturi suprarealiste. Asta mai rămăsese dintr-un cinematograf. Nimeni nu ştia de ce se mai găsea acolo, nici când va fi demolată. Reconstrucţia oraşului respecta nişte reguli misterioase... De altfel, cu treizeci de miliarde de dolari deficit public, economia libaneză se putea prăbuşi în orice moment, ca un castel din cărţi de joc...

La o oră de la telefonul care-i anunţa sosirea la Phoenicia, un Mercedes blindat, condus de un puşcaş marin îmbrăcat în haine civile, îl aştepta pe Malko pentru a-l duce până în parcarea infe-

rioară a ambasadei, unde Robert Baker îl întâmpină cu căldură.

– Ai noroc că te poţi mişca! îi zise el la intrare. Aici, numai ca să te duci până la Bekaa şi ai parte de un circ întreg. Cu toate astea, sirienii s-au jurat că cel care se va atinge chiar şi de un fir de păr din capul unui american va fi făcut fărâme.

– Sirienii sunt specialişti în jocurile duble, remarcă Malko, întrebându-se la ce serveau nişte spioni cărora li se interzisese să părăsească clădirea.

Şeful staţiei ştia de ce îl căuta Malko pe Abu Ali şi fusese informat în legătură cu povestea avionului F.16 şi cu incidentul din Cipru. Bineînţeles că Robert Baker era la curent cu afacerea *Karin A* şi chiar participase la ancheta CIA ulterioară inspectării navei. Însă ancheta se afla tot într-un punct mort. Malko nu mai fusese în Beirut de opt ani şi, prin urmare, nu mai avea aici niciun fel de legături. Dar nu dorea să plece cu mâna goală.

– Poate întrebi la Biroul Doi sau la Moukhabaratul sirian, sugeră el.

Robert Baker exclamă cu o voce gâtuită:

– Eşti nebun! Dacă îl cunosc, o să dispară pentru totdeauna. O să-i smulgă toate unghiile pentru a afla *de ce* ne interesăm de el.

– Atunci, ce facem?

Americanul ezită câteva clipe, cufundat în gânduri, apoi se duse la un dulap blindat, scoase din el o mapă portocalie groasă şi începu să

răsfoiască hârtiile din ea. Se opri asupra unei fişe de care era ataşată o fotografie, apoi i-o întinse lui Malko.

– Asta e lista agenţilor „dezactivaţi", explică el, însă unii dintre ei mai prezintă încă un oarecare potenţial. Mai ales acesta. Rajjik Mahtoub. E un vechi miliţian creştin care are legături strânse cu organizaţia Fatah a lui Yasser Arafat. E un tip de treabă, de loc din Zahle, un mare oraş creştin din Bekaa. Ne-a făcut servicii importante.

– Mai precis?

– Am tratat cu el anumite operaţiuni sensibile, preciză americanul. Este unul dintre cei mai buni specialişti în domeniul maşinilor-capcană. Dacă am fi apelat la el pentru a-l lichida pe şeicul Fadlallah[1], n-am fi făcut-o de oaie... E un tip simpatic, care s-a reconvertit...

– Probabil că are mulţi duşmani.

Robert Baker se strâmbă.

– O, e ca în mafie, „*nothing personal*". Pentru cinci mii de dolari, cred că ar arunca în aer pe oricine. Apoi, dacă libanezii şi-ar regla conturile, Beirutul ar trece din nou prin foc şi sabie. Războiul s-a sfârşit. Toată lumea are arme, dar nu le mai foloseşte. Nimeni nu a iertat, dar măcar încearcă să uite.

O sută de mii de morţi în cincisprezece ani, asta lăsase în urmă multă animozitate.

[1] Liderul spiritual al Hezbollahului şiit.

– Şi ce face acest Rajjik Mahtoub?

– Cu ajutorul economiilor sale, spuse americanul fără să zâmbească, a pus pe picioare o afacere cu maşini închiriate. Este o modalitate bună de a-l aborda. Mă cunoaşte şi e gata întotdeauna să-mi facă un serviciu. Pentru câţiva dolari, desigur. Dar nu e prea lacom, deoarece, din când în când, are nevoie de vize americane pentru familia lui. Du-te la el şi dă-i asta.

Scoase dintr-un sertar o brichetă Zippo decorată cu un playboy şi i-o întinse lui Malko.

– Asta o să evite orice fel de explicaţii. Omul se află la Hamrah, într-o mică fundătură care dă în strada Roma. Pe colţ, e o farmacie Boutros. Du-te acolo cu un taxi. Şoferul meu o să te lase în oraş.

– Mulţumesc, spuse Malko.

– Poftim, ia-l şi pe ăsta, îl sfătui americanul.

Îi întinse lui Malko un Glock automat de 9 mm cu cincisprezece gloanţe şi, în faţa surprizei acestuia, preciză imediat:

– După ce s-a întâmplat în Cipru şi în Gaza, trebuie să fii prudent. „Shlomos"[2] au încă braţul lung aici. Acum câteva săptămâni, au fost arestaţi membrii unei reţele a Mossadului. Au lăsat în urmă mai mulţi orfani...

Malko îşi puse arma la centură. Şi el care credea că Beirutul era un oraş sigur... Este adevărat

[2] Israelienii, în argou CIA.

că, având în vedere activitatea lui, niciun oraş nu mai era cu adevărat sigur.

– Noroc, îi ură Robert Baker. *Keep in touch*[3]. În orice caz, mai sunt în Beirut câteva fete frumoase.

*

* *

Taxiul îl duse pe Malko în mica fundătură mărginită de clădiri vechi. Vreo şase Mercedesuri erau parcate pe trotuar, în faţa unui butic minuscul, pe a cărui firmă scria „Taxiuri Mahtoub". În interior, un singur bărbat. Un colos cu obrazul ras, cu ochii proeminenţi şi o mustaţă superbă. Se ridică şi îl întâmpină pe Malko cu un zâmbet onctuos, în stil libanez.

– Căutaţi o maşină, domnule?

– Da, răspunse Malko.

– Nicio problemă! Pentru o sută de dolari pe zi, puteţi avea un Mercedes 600 cu şofer. Fără orar limitat, desigur.

– Perfect.

– Doriţi o cafea?

– Cu plăcere. *Masbout*[4].

– A, cunoaşteţi Beirutul! remarcă radios patronul firmei.

---

[3] Ţinem legătura.

[4] La ţanc.

– Puţin, zise Malko. Am aici câţiva prieteni. Unul dintre ei mi-a dat un cadou pentru dumneavoastră.

Scoase bricheta Zippo şi o puse pe birou. Rajjik Mahtoub ridică privirea şi declară zâmbind:

– A, sunteţi prieten cu domnul Bob. Ce mai face?

– Foarte bine, îl asigură Malko.

Bărbatul se duse să aducă ceştile de cafea şi îşi reluă locul în faţa lui Malko. Băură în tăcere, apoi libanezul întrebă pe un ton detaşat:

– Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule...

– Malko.

– Domnule Malko, vreţi să vizitaţi Baalbeckul, periferia sudică sau altceva?

– Caut pe cineva, spuse Malko. Vinde arme şi se numeşte Abu Ali.

Rajjik Mahtoub nu se clinti, ca şi cum n-ar fi auzit ce i se spusese. După ce-şi bău cafeaua, spuse cu o voce neschimbată:

– Nu-l cunosc, zise el, dar am un prieten care s-ar putea să-l ştie.

CAPITOLUL X

– Cine? întrebă Malko, al cărui puls se accelerase brusc.

– O, un prieten vechi. Şi el se ocupa cu afaceri cu arme. E un creştin.

– Dar Abu Ali, omul pe care-l caut, nu are un nume creştin.

Rajjik Mahtoub surâse cu indulgenţă.

– La momentul acela, aveau toţi aceiaşi furnizori şi aceiaşi clienţi. Era bine pentru afaceri. Prietenul meu se numeşte Ibrahim Abu Diwan. Are acum un atelier de service la Sinn-el-Fil, faţă în faţă cu Najjar Café. Vreţi să vă întâlniţi cu el?

– Sigur că da.

– *Mafi mashkal*[1]! zise colosul, formând un număr la telefonul mobil.

Vorbi câteva clipe în arabă, cu o voce mieroasă, apoi închise şi zise cu simplitate:

– Vă aşteaptă. Vreţi o maşină?

– Bineînţeles.

– OK. Chem şoferul şi îi explic eu.

---

[1] Nicio problemă.

Îl strigă pe unul dintre bărbaţii care se uitau prosteşte în gol lângă limuzinele parcate la marginea trotuarului, îi dădu instrucţiuni şi se ridică pentru a-şi lua rămas-bun de la Malko. La fel de calm ca şi până acum.

– Dacă aveţi nevoie de orice altceva... îl asigură el. Întotdeauna încerc să-i fac pe plac domnului Bob.

*

* *

Traversară Beirutul de la est la vest. Oraşul era prins în capcana unei circulaţii monstruoase. Autobuze vechi, verzui, ţâşneau printre sumedenii de Mercedesuri de toate tipurile şi culorile. Sinn-el-Fil, cartierul creştin, se afla la est de coasta Beirutului. Şoferul opri la un atelier de service auto şi sări să-i deschidă lui Malko portiera. Apoi îl conduse la un bărbat cu părul alb şi cu un nas mare, care lucra într-un birou.

– A, sunteţi prietenul lui Rajjik! zise el cu căldură. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Fură aduse tradiţionalele cafele, iar Ibrahim Abu Diwan începu să numere mărgelele de chihlimbar de pe *mashaba*[2] în timp ce asculta. Malko nu avea prea multe date pe care să i le poată furniza... Totuşi, libanezul spuse deodată:

– Îl cunosc pe omul pe care-l căutaţi. Numele lui adevărat este Imad Brajnie. Este un şiit

[2] Mătănii musulmane.

care locuieşte la periferia sudică. Înainte de evenimente, era negustor de fier vechi. Apoi, a început să le vândă tuturor miliţiilor armele furate din cazărmile libaneze. După aceea, a trecut la importuri. Nu ştiu ce face acum, pentru că afacerea asta nu prea mai merge.

– Ştiţi unde locuieşte? Aveţi vreo informaţie despre el?

Dezolat, libanezul clătină din cap.

– Nu, undeva prin sud.

– Nu există niciun mijloc de a-l găsi?

Ibrahim Abu Diwan reflectă câteva clipe.

– Mi s-a spus vă vine deseori să facă jogging pe Cornişă.

– Jogging? se miră Malko.

Interlocutorul său zâmbi larg.

– Da, e foarte sportiv. În plus, profită de ocazie pentru a se întâlni cu o fată...

Asta părea o explicaţie mai bună...

– Vine în fiecare zi? insistă Malko.

– Nu, nu cred, numai când e vreme frumoasă. Îşi parchează BMW-ul în faţa hotelului Méditerranée. E o maşină de culoare albastră pe care a primit-o de la un client care-i datora bani. O s-o găsiţi precis.

Malko reuşi să nu se enerveze. N-avea de gând să se posteze pe malul mării şi să aştepte un om pe care nu-l mai văzuse niciodată şi al cărui număr de maşină nu-l cunoştea. Îşi fixă ochii săi aurii asupra libanezului şi insistă:

– Mi-ar mai trebui nişte elemente...

– S-ar putea să mai fie cineva care vă poate ajuta, răspunse până la urmă Ibrahim Abu Diwan. O fată care „lucrează" la Phoenicia. O cheamă Hoda şi e şiită. Trebuie să-l cunoască.

– Şi pe *ea* cum o găsesc?

– La salonul de ceai din hotelul Phoenicia. Unde cântă orchestra de femei. Întrebaţi de Nabil, care e maître d'hótel, şi spuneţi-i că veniţi din partea mea.

*

* *

Marele salon de ceai din hotelul Phoenicia era plin până la refuz, populat de o mulţime pestriţă. Familii, bărbaţi singuri, prietene, oameni din Golf îmbrăcaţi în *dişdaşa*-uri. Aceştia din urmă, care, după 11 septembrie, nu mai îndrăzneau să se ducă în Europa, se refugiau la Beirut, unde se simţeau în siguranţă şi puteau să bea alcool şi să beneficieze de serviciile târfelor provenite din Liban sau din Rusia. Orchestra de coarde dădea o notă culturală bătrânicioasă acestei adunări eterogene. Cufundaţi în fotolii, câţiva agenţi Moukhabarat, famelici şi prost îmbrăcaţi, încercau să adune informaţii. Un tânăr zvelt, cu sprâncene stufoase, se apropie de Malko.

– Doriţi o masă, domnule?

– Nu, îl caut pe Nabil.

– Eu sunt, zise el, surprins.

– Ibrahim Abu Diwan m-a sfătuit să te caut în legătură cu o informaţie.

– Diwan este un client foarte bun. Ce pot face pentru dumneavoastră?

– O caut pe o anume Hoda.

Nabil nici nu clipi. Cu o atitudine ireproşabilă, mătură sala cu privirea.

– N-o văd, spuse el, dar vine aproape în fiecare zi. Staţi în hotel?

– Da. Apartamentul 872-874.

Nu-i ceru şi numele, dar îşi notă numărul. Malko îi strecură în mână o bancnotă de o sută de dolari, care dispăru de parcă ar fi fost înghiţită de o şopârlă, apoi Nabil preciză:

– Cred că o s-o găsesc până la sfârşitul zilei. Pot să v-o trimit direct?

N-avea nicio îndoială în legătură cu motivele lui Malko. Acesta nu încercă să-i demonstreze că se înşela.

Malko ieşi să se plimbe puţin prin faţa rămăşiţelor hotelului Saint-Georges. Vremea era frumoasă, iar în Beirut se simţea un aer de primăvară. Neavând nimic de făcut, se duse pe jos la cafeneaua *Orient* pentru a mânca un peşte la grătar. După aceea, se urcă în Mercedes şi porni în direcţia magazinelor şic de pe strada Verdun, din Hamra, noul pol şiit. După plecarea maroniţilor, şiiţii reprezentau 40% din populaţia Beirutului, care reîncepuse să trăiască după modelul occidental.

La ora cinci, se întoarse în camera sa de la Phoenicia. Se instală în faţa televizorului, urmă-

rind postul CNN şi rugându-se ca Hoda să-l poată îndruma către misteriosul Abu Ali. Deja făcuse un pas înainte: omul menţionat de Cathy exista, şi era un negustor de arme. Îi mai rămânea să descopere ce rol jucase el în afacerea *Karin A*.

*

* *

Ciocănitul uşor în uşă îl făcu să sară din fotoliu şi să se ducă să deschidă. Dădu nas în nas cu un personaj straniu: o femeie scundă, cu capul şi partea superioară a corpului acoperite de un fel de mantie neagră, iar ochii ascunşi în spatele unor ochelari de soare negri. Îmbrăcată într-o rochie mulată de lână, în dungi roşii şi albe, era cocoţată pe nişte pantofi curioşi cu tocuri metalice... Impasibilă, se strecură în cameră fără să scoată un cuvânt, apoi se debarasă de mantie şi de ochelarii negri. Avea un chip frumos, o gură cu buze groase, ochi migdalaţi, machiaţi în stil libanez, şi o privire directă.

– Sunt Hoda. Costă trei sute de dolari, îl anunţă ea.

Cel puţin, lucrurile erau clare. Malko scoase bancnotele din buzunar şi i le întinse. Hoda le vârî în geantă, apoi, cu un gest natural, îşi scoase rochia peste cap, dintr-o mişcare, descoperindu-şi corpul frumos modelat, cu sâni obraznici, pus în valoare de un corset roşu şi de ciorapi negri.

Aşezată pe pat, îi adresă lui Malko un zâmbet profesional şi îl întrebă în engleză:

– *You like me?*[3]

– *Definitively*, făcu Malko.

Femeia îi aruncă o privire surprinsă.

– Nu te dezbraci?

– Nu te-am chemat pentru asta, îi explică el.

Hoda îşi încruntă sprâncenele, neliniştită.

– Dar Nabil mi-a spus...

– Nu te teme, spuse Malko, poţi păstra cei trei sute de dolari. Am nevoie doar de o informaţie.

– De o informaţie, repetă ea, depăşită şi aproape agresivă. Ce fel de informaţie?

Nu înţelegea nimic. Agenţii Moukhabarat, care lâncezeau în hol, cereau informaţii, nu străinii.

– Caut un prieten libanez cu care am pierdut legătura şi a cărui adresă n-o mai am, îi explică Malko. Se numeşte Imad Brajnie, dar multă lume îl cunoaşte sub numele de Abu Ali. Este un businessman şiit. Face adesea jogging pe Cornişă şi, regulat, vine aici cu fete.

Hoda, ceva mai liniştită, rămase tăcută câteva secunde, apoi clătină din cap.

– Nu-l cunosc. Pot să mă îmbrac?

– Bineînţeles, zise Malko.

Îşi puse rochia şi mantia, hotărâtă s-o şteargă cât mai repede cu cei trei sute de dolari. În momentul în care îşi aşeză pe nas ochelarii negri,

[3] Îţi plac?

Malko mai scoase trei sute de dolari, le rupse în două şi îi întinse femeii trei jumătăţi de bancnote.

– Dacă găseşti pe cineva care îl cunoaşte, dă-mi telefon. Nu vreau să-i fac niciun rău.

Hoda înşfăcă jumătăţile de bancnote, iar Malko îi întinse o bucată de hârtie cu numărul camerei sale, precizând:

– Plec peste trei zile.

*

* *

– Am găsit câteva date care te interesează, îl anunţă Robert Baker pe Malko. Astăzi mă duc în oraş. Ne întâlnim în seara asta, la opt, la Balthus, o braserie nouă din centru. O ştie şoferul.

Cina asta urma să-l mai scoată din starea de lâncezeală. Până când nu-l găsea pe Abu Ali, era paralizat. Cele două numere ale lui Adel Mugrabi fuseseră desfiinţate. În luxul de la Phoenicia trebuia să facă un serios efort de imaginaţie ca să-şi spună că urgia conflictului palestiniano-israelian se desfăşura la o sută de kilometri mai la sud. Atentatele sângeroase care înspăimântau populaţia israeliană, contraatacurile, bombardamentele, distrugerile care îi decimau pe palestinieni, toate acestea îi împiedicau pe oameni să trăiască. Ariel Sharon se agăţa de obiectivul lui secret: eliminarea lui Arafat şi a Autorităţii Palestiniene, pentru a nu-l mai avea în faţa lui decât pe şeicul Yacine, şeful Hamasului. Cei doi bărbaţi erau făcuţi să se înţeleagă reciproc, amândoi voiau răz-

boiul cu înverşunare. Un război sângeros pentru ambele comunităţi, dar asta n-avea nicio importanţă pentru ei. Yacine şi Sharon vorbeau aceeaşi limbă: cea a urii şi a dispreţului faţă de celălalt. Asta nu ducea nicăieri, însă erau prea bătrâni ca să se mai schimbe...

La şapte patruzeci şi cinci, Malko se urcă în Mercedesul 600 care aştepta în faţa hotelului Phoenicia. Braseria Balthus nu era prea departe, aflându-se în plin centru, în partea reconstruită a Beirutului. Sala de mese era la primul etaj. Decorată glacial, ferestrele sale mari dădeau spre o esplanadă încă nerefăcută din inima centrului istoric al oraşului. Robert Baker era deja la masă, apărat de patru gorile cu capetele rase, instalate la masa vecină, care nu aveau ochi decât pentru scara rulantă care urca de la parter.

Americanul se servi cu un Defender „Success" vechi de 12 ani, pentru a-i ţine companie lui Malko, care bea vodcă. Intră direct în subiect după ce parcurseră un meniu dubios, presărat cu „specialităţi" franţuzeşti, de pildă varză acră sau antricot de vită.

– Am reverificat câteva informaţii privitoare la *Karin A*, anunţă şeful staţiei CIA. Poate că îţi vor fi utile... A navigat sub pavilion libanez şi s-a numit *Rim K*, fiind proprietatea unui mic armator, Diana K Shipping Company. Făcea curse între Bulgaria şi diverse porturi situate la sud de Canalul Suez: Djeddah, Aqaba, Port-Sudan, Dubai,

Aden. O navă mică, cu echipaj bulgar şi un căpitan sirian.

– De ce bulgar?

– Holdingul de care aparţinea Diana K Shipping Company deţine o uzină de îngrăşăminte în Bulgaria. Deci, *Rim K* a fost vândut, aşa cum ştii, şi a fost preluat din portul Sudan de căpitanul palestinian Omar Akkawi, având acum un echipaj mixt, format din palestinieni, iordanieni şi egipteni. Din portul Sudan, a plecat la începutul lui septembrie către Dubai, unde trebuia să fie reparat, iar pe mare şi-a schimbat numele şi pavilionul, devenind *Karin A*, înmatriculat în insulele Tonga.

– Cunosc urmarea, zise Malko.

Încerca în zadar să taie antricotul de vită, care ar fi putut servi drept blindaj pentru un tanc Merkeva. Se mulţumi să mănânce cartofii cruzi şi să-i mulţumească lui Robert Baker.

– În Cipru, am descoperit cum au prins de veste israelienii de această tranzacţie cu arme, concluzionă el. Sper ca la Beirut să aflu cum s-au infiltrat şi cum au manipulat-o.

– Apropo, te-a ajutat Rajjik Mahtoub în legătură cu acel Abu Ali?

– Da, spuse Malko, urmăresc pista asta, dar încă nu l-am găsit.

În momentul în care *Karin A* a fost cumpărat, israelienii ştiau deja, graţie lui Pavel Zabotin, că se pregătea o operaţiune de trafic de arme. Însă negustorul de arme îndepărtat din tranzacţie nu

le-a mai putut oferi şi alte informaţii. Cel care l-a înlocuit, Abu Ali, era singurul care l-ar fi putut ajuta pe Malko să-şi continue ancheta.

– Nu există niciun incident care să aibă legătură cu afacerea *Karin A*? întrebă el.

Sfârşindu-şi aşa-zisa porţie de varză acră, Robert Baker îşi aprinse o ţigară, reflectă câteva clipe, apoi spuse:

– Nu. Dar îţi aminteşti de Elias Karam?

– Da, bineînţeles, am aflat că a fost asasinat cu o maşină-capcană.

– În ultimul timp, asta-i tot ce s-a întâmplat mai deosebit. Şi nimeni n-a plâns din cauza lui. Omorâse zeci de oameni prin aceeaşi metodă. Era un ucigaş abominabil, fără pic de inimă. Chiar şi libanezii se temeau de el.

– Te-ai întâlnit cu el?

– Niciodată! Cu câteva săptămâni înainte de moartea lui, i-a telefonat de mai multe ori secretarei mele, cerând să mă vadă. Cred că voia o viză pentru Statele Unite. Am întrebat la Langley ce trebuia să fac şi, după consultarea Departamentului de Stat, mi s-a interzis formal să mă întâlnesc şi chiar să vorbesc cu el la telefon.

– De ce?

Americanul făcu un gest de neputinţă.

– Nu era destul de *clean* [curat – *n. red*]. Ştii bine că nu avem dreptul să frecventăm decât oameni care au un cazier judiciar virgin. Oricum, chestiunea a fost rezolvată. După 21 ianuarie, nu mi-a mai telefonat...

Râse de această glumă de un gust îndoielnic chiar şi în cazul unui asasin patentat, apoi chemă şeful de sală.

– Adu-ne câte un coniac Otard XO, spuse el. Şi ai grijă să nu fie din cel fabricat aici.

După varza acră şi antricotul de vită blindat, era o măsură de precauţie înţeleaptă.

– Ştii cine l-a ucis pe Elias Karam?

Robert Baker zâmbi ironic.

– În teorie, e cam greu să alegi. *Toată lumea* râvnea să-l vadă mort. Palestinienii, şiiţii, sunniţii, creştinii... Atentatul împotriva lui Karam a fost *extrem* de bine pregătit. Locuia într-un cartier creştin, foarte bine păzit de Moukhabaratul sirian. Asasinii au reperat locul cu două săptămâni înainte, iar maşina-capcană a fost parcată trei zile la rând acolo unde a explodat.

– De unde provenea maşina asta?

– A fost cumpărată cu 9 000 de dolari din Tyr, de la proprietarul unui garaj, de către doi bărbaţi care pretindeau că sunt creştini, dar care aveau documente de identitate false. Când a fost găsită, maşina avea o plăcuţă de înmatriculare din Beirut şi fusese bine „pregătită". Asta nu înseamnă însă nimic: există zeci de persoane capabile de aşa ceva. Dar operaţiunea în ansamblu indică un „serviciu important".

– Sirienii?

– Se jură că n-au niciun amestec. În mod sigur, s-au distanţat de Karam, care comisese

asasinate în contul lor. Printre alţii, asupra principalilor lideri creştini. Între timp, deşi acum doi ani l-au împiedicat să candideze pentru un post de deputat, n-aveau niciun motiv să se debaraseze de el. De altfel, acest atentat le-a evocat locuitorilor Beirutului amintiri neplăcute. Ultimul eveniment s-a petrecut în 1994.

– Fratele lui Imad Mugnieh, îşi aduse aminte Malko.

– Exact, confirmă din vârful buzelor şeful staţiei CIA.

Trecu un înger, cu aripile încărcate de explozibil. Operaţiunea aceea era semnată „CIA", deşi subcontractată pe plan local. Familia Mugnieh avea un dosar gros la CIA: atentatul din 1982 împotriva ambasadei şi răpirea lui William Buckley, şeful staţiei din Beirut, torturat şi asasinat.

Se apropie şeful de sală, puţin crispat, aducând o tavă pe care se afla o sticlă de coniac Otard XO, indiscutabil autentic. Umplu paharele cu gesturi grave. Robert Baker adulmecă lichidul de culoarea chihlimbarului şi, liniştit, continuă:

– Creştinii, şi mai ales Samir Geagea, care zăcea într-un subsol al Ministerului Apărării, la Yarzeh, l-ar fi cufundat într-o baie de acid, dar nu aveau mijloacele s-o facă. Nu mai mult decât palestinienii sau şiiţii, care nu fac nicio mişcare fără aprobarea sirienilor.

– Şi israelienii? Se spunea că Elias Karam urma să depună mărturie împotriva lui Sharon în procesul masacrului din Sabra şi Chatila.

Robert Baker rânji.

– Lui Ariel Sharon puţin îi pasă! Lumea întreagă ştie ce rol a jucat în ceea ce s-a întâmplat în Sabra şi Chatila, iar mărturia unuia dintre cei care i-au masacrat pe palestinieni nu are nicio greutate. Este adevărat că Elias Karam a avut legături strânse cu israelienii, însă, din 1982, a revenit în tabăra siriană. Israelienii n-au aşteptat douăzeci de ani ca să se răzbune. Prin urmare, cel mai probabil, a fost vorba de sirieni.

– Mai sunt mulţi agenţi ai Mossadului în Liban?

– Bineînţeles, îi arestăm regulat, mai ales în sud.

Robert Baker căscă şi se uită la ceas. Breitlingul său arăta zece şi jumătate.

– Trebuie să mă întorc, zise el zâmbind. Dacă n-o fac până la unsprezece, ambasadorul o să declanşeze războiul. Ţine-mă la curent în legătură cu Abu Ali.

*

* *

Se auzi semnalul de avertizare al căsuţei vocale: Malko primise un mesaj. Era o voce de femeie, care lăsă numărul unui mobil. După toate aparenţele, era Hoda. Sună imediat, iar femeii îi trebui mult timp până să răspundă. Respira greu.

– *That's Hoda*, spuse ea. *I have some news*[4].

[4] Sunt Hoda. Am nişte informaţii.

– Unde eşti?

– O să fiu în hol peste o oră.

Nu avea altceva de făcut decât să coboare din nou. În ciuda orei înaintate, sala de ceai colcăia de lume: Phoenicia era unul dintre puţinele locuri pline de viaţă din Beirut.

Aşezat pe o canapea, Malko o văzu în sfârşit pe Hoda, care ieşi din lift după douăzeci de minute, însoţită de un arab îmbrăcat în *dişdaşa*, vizibil încântat. Se despărţiră imediat, iar tânăra şiită se instală lângă orchestră. Malko i se alătură.

– L-ai găsit pe Abu Ali?

Hoda întoarse spre el lentilele ochelarilor negri.

– Ai la tine jumătăţile bancnotelor?

Discret, i le întinse pe sub masă.

– Una dintre prietenele mele, Fezial, îl cunoaşte, anunţă ea. Este adevărat, face des jogging.

– Ştie unde locuieşte?

– Nu.

– Dar cum se întâlnesc?

– El are numărul de telefon al lui Fezial şi o sună. Pe urmă, fie se duce ea pe Cornişă, fie vin aici şi iau o cameră.

– Cum fac să mă întâlnesc cu Abu Ali?

– Eşti dispus s-o plăteşti? Te costă cinci sute de dolari.

Preţul creştea, dar Malko nu comentă.

– De acord.

Hoda formă un număr de telefon şi vorbi îndelung în arabă.

– Mâine, la ora unsprezece, în faţa hotelului Méditerranée, zise ea.

– El o să fie acolo?

– I-a dat întâlnire lui Fezial.

Nu-i mai rămânea decât să se roage şi să aştepte. Hoda se ridică şi dispăru în direcţia liftului, poate pentru a satisface un alt „dişdaşa". Malko nu avea altceva de făcut decât să numere orele.

CAPITOLUL XI

Cerul era acoperit şi cădeau picături de ploaie rare. În spatele Mercedesului 600 oprit în parcarea hotelului Méditerranée, Malko de-abia îşi mai stăpânea furia. Breitlingul său arăta unsprezece şi zece şi încă nu se zărea nimeni... În sfârşit, opri un taxi din care coborî Hoda, cu aceiaşi ochelari de soare şi înfăşurată în mantia neagră... Malko se duse imediat la ea.

– Fezial e bolnavă! îl anunţă ea. A răcit şi stă în pat.

– Cât timp o să dureze asta?

– Nu ştiu. Probabil că mai multe zile.

Lui Malko i se sui sângele la cap.

– Unde locuieşte?

– În Hamra.

– Mă duc s-o caut. Are încă cinci sute de dolari dacă vine să se întâlnească cu Abu Ali. Chiar aveau întâlnire?

– Da.

– Pe vremea asta?

– El aleargă chiar şi dacă plouă, afirmă ea.

Formă din nou numărul şi negocie câteva clipe cu prietena ei, a oi îl anunţă:

– Vrea să te duci la ea.

– OK. Explică-i şoferului unde o găsim.

Porniră apoi prin labirintul străduţelor înguste din Hamra, oprindu-se după o jumătate de oră în faţa unui imobil vechi, ciuruit de gloanţe, cu nişte obloane strâmbe, ce păreau gata să cadă. Hoda sări din maşină şi dispăru. Reapăru împreună cu o fată îmbrăcată în pantaloni şi pulover, cu un fular pe cap, ochelari negri – probabil că asta era uniforma lor – şi un chip foarte palid. Cele două femei discutară câteva clipe, iar Hoda traduse:

– O să-i telefoneze! I-a spus că e bolnavă, dar că o să încerce totuşi să vină.

– El unde e?

– Pe Cornişă.

Asta însemna câţiva kilometri de-a lungul părţii de vest a Beirutului. Hoda reluă discuţia şi propuse:

– Dacă ai banii, Fezial te conduce acolo şi ţi-l arată. Dar nu vrea să te prezinte.

Malko nu avea nevoie de mai mult... Scoase teancul de bani şi numără cinci bancnote. Fezial se instală pe locul de lângă şofer, ghidându-l cu ajutorul unor interjecţii scurte. Porniră spre sud, de-a lungul mării. Chiar înainte de a ajunge la hotelul Carlton, Fezial îi spuse un cuvânt şoferului, care opri lângă trotuar. Se întoarse şi arătă spre un BMW albastru oprit în faţa unui restaurant Mc Donald's.

– E maşina lui!

Fără să mai aştepte răspuns, sări din maşină şi alergă într-un suflet la BMW. Aproape simultan, un bărbat ieşi din vehicul şi se îndreptă spre restaurant. Probabil şoferul. Abu Ali avea nevoie de puţină intimitate, iar gripa nu era un obstacol în calea sentimentelor.

Se scurseră douăzeci de minute. Aparent, negustorul de arme voia să ştie pe ce dă banii. În sfârşit, Fezial reapăru, cu fularul în mână, şi se îndreptă spre Mercedes. Bărbatul care coborâse mai devreme din BMW plecă brusc din restaurant şi se urcă în maşina sa.

Hoda se întoarse spre Malko, punând mâna pe portieră.

– Poftim! Acum îl cunoşti! La revedere.

Sări din Mercedes şi alergă spre prietena ei. Malko le văzu îndreptându-se către terasa unei cafenele. Se aplecă spre şofer.

– Urmăreşte BMW-ul albastru, OK?

Maşina cobora spre sud. Trecu prin faţa hotelului Continental, apoi coti la stânga, părăsind Cornişa pentru a o apuca pe strada Verdun, continuându-şi drumul spre nord. Malko se grăbi să-i noteze numărul. În felul acesta, îi va putea găsi proprietarul. Continuară să meargă în aceeaşi direcţie, apoi ignorară calm un sens interzis şi ajunseră pe o străduţă liniştită, numită John Kennedy. Trecură pe lângă un parc mare, iar şoferul se întoarse respectuos spre Malko.

– *Walid Joumblat's Palace*! anunţă el.

BMW-ul se opri aproape în faţa acestuia. Şoferul lui Malko îl depăşi cu vreo cincizeci de metri. Malko ieşi la timp din maşină pentru a-l vedea pe ocupantul BMW-ului intrând într-o clădire. Un bărbat scund, destul de corpolent, cu părul alb şi des, îmbrăcat într-un costum gri, elegant. Hoda îşi bătuse joc de el cu joggingul!

Se apropie de imobil. Geamurile de la parter îţi permiteau să vezi interiorul din stradă. Trei încăperi, un mic local la stânga, un birou şi mai mic la dreapta, şi în fund, la capătul scărilor, un birou în care se zărea silueta bărbatului presupus a fi Abu Ali. Pe uşa de la intrare era gravată o inscripţie aurie: MARFA TRADING COMPANY.

Un nume necunoscut pentru Malko. Însă proprietarul acestei afaceri era într-adevăr Abu Ali, omul al cărui nume i-l dăduse Cathy. Acum, trebuia să treacă la etapa următoare. Cum să-l abordeze? Dacă se ducea la el într-un suflet, probabil că acesta se va închide într-o carapace... Să-i spună că vine din partea lui Adel Mugrabi era la fel de riscant. Nu cunoştea relaţiile reale dintre cei doi. Doar CIA îi putea da o mână de ajutor.

Malko formă numărul direct al lui Robert Baker.

– Trebuie să ne vedem, spuse el. Am găsit clientul...

– Vino, îi propuse americanul, dar *fără* şofer. Altfel, formalităţile vor dura trei zile.

*

* *

Imediat ce Malko începu să urce panta ce ducea la cazemata ce păzea intrarea în ambasada americană de pe strada Pierre-Gemayel, în Akwal, se auzi dintr-un difuzor o voce cavernoasă care-l puse în gardă:

– Reduceţi viteza la zece mile pe oră, *please*!

Se supuse. La zece metri de gard, ploturile de oţel plantate pe drum rămaseră ridicate. Aceeaşi voce îi ordonă:

– Opriţi motorul, ieşiţi din vehicul şi avansaţi încet spre postul de pază. Lăsaţi portiera deschisă.

Mai mulţi puşcaşi marini purtând căşti, în ţinută de luptă, îşi îndreptară puştile M 16 spre el. Doi dintre ei se duseră să inspecteze Mercedesul – portbagajul, apoi partea de dedesubt a maşinii, utilizând o oglindă fixată la capătul unei tije. Ceilalţi îi examinară actele. Îl sunară apoi pe primul secretar al ambasadei, Robert Baker, descriindu-l cu multă precizie pe Malko... După aceea, îi permiseră să se urce în maşină, iar ploturile se retraseră. Un militar urcă lângă el pentru a-l îndruma.

– *You have a tight security*[1], remarcă Malko.

– *Sir*, nu avem voie să vorbim cu vizitatorii.

Din fericire, Robert Baker îl aştepta la intrare şi îl conduse în biroul său.

– E ca în Kafka City, zâmbi el. Mai ales după 11 septembrie. Dacă cei de la Langley îşi imagi-

[1] Aveţi o securitate perfectă.

neazǎ cǎ putem lucra în felul acesta... Cu ce pot să te ajut?

Malko îi explică problema pe care o avea. Fără o anumită presiune exercitată asupra lui, Abu Ali nu va vorbi.

– Eşti în relaţii bune cu omologii tăi sirieni? întrebă el.

Robert Baker surâse.

– Doar îi cunoşti pe sirieni. O încrucişare dintre un şarpe cu clopoţei şi o viperă. Însă, de la căderea imperiului sovietic, suntem noii lor prieteni din copilărie. Dacă ne pot face o plăcere fără să le fie afectate interesele, nu se dau în lături. Ce vrei mai exact?

– Să-l „sfătuiască" pe Abu Ali să stea puţin de vorbă cu mine...

Americanul reflectă câteva clipe.

– Bine, generalul Ghazi Kanaan, şeful Moukhabaratului sirian, se află în Bekaa, dar adjunctul lui, colonelul Rustam El-Ghazali, are biroul pe strada Ramlat-el-Bayda, în faţa hotelului Beau Rivage. M-am întâlnit de curând cu el în legătură cu afacerea *Karin A*.

– Putem merge la el?

– Putem încerca.

Îi ceru secretarei să-l sune pe colonelul El-Ghazali şi îşi aprinse o ţigară cu bricheta Zippo „11 septembrie". Dar nu avu timp s-o fumeze. Avea legătura cu colonelul sirian. Conversaţia fu scurtă şi, aparent, călduroasă.

– Ne aşteaptă, anunţă Robert Baker. Mă duc să iau de la ambasador permisul de ieşire.

*

* *

Hotelul Beau Rivage era mândria străzii 80, fiind situat mai sus de Cornişă, aproape de UNESCO, într-un cartier relativ modern, unde se găseau câteva clădiri ostentative şi goale. Robert Baker urcă împreună cu Malko pe peronul din faţa hotelului. Holul era pustiu şi nu făcură decât cinci paşi, că un mustăcios politicos, zâmbitor, dar hotărât, veni să-i întrebe ce căutau acolo...

Lucru neobişnuit într-un hotel.

– Avem întâlnire cu colonelul El-Ghazali, îl lămuri şeful staţiei CIA.

Libanezul se înmuie şi se duse la recepţie. Robert Baker preciză:

– Moukhabaratul sirian a rechiziţionat hotelul pentru cazarea vizitatorilor de marcă.

Mustăciosul reveni.

– Colonelul El-Ghazali vă aşteaptă în biroul său, în faţă, îi anunţă el.

Ieşiră din hotel. Un alt mustăcios, cu un Kalaşnikov agăţat de umăr, stătea de pază în faţa unui imobil de şase etaje presărat cu aparate de aer condiţionat. Asta amintea de Beirutul din timpul războiului. Apărură doi agenţi Moukhabarat servili şi îi conduseră la etajul şase. Colonelul îi întâmpină în faţa liftului, mieros ca un episcop

pedofil. Părul foarte negru îi era pieptănat peste cap, avea faţa puţin umflată şi ochii înfundaţi în orbite. Purta haine civile. Îi conduse într-un birou în dezordine, care dădea spre o curte şi o clădire distrusă. Fire electrice atârnau peste tot. Robert Baker făcu prezentările. Imediat, colonelul sirian îi adresă lui Malko un zâmbet călduros.

– Am auzit vorbindu-se de dumneavoastră şi vă admir foarte mult.

Nu fusese cazul întotdeauna... Li se servi eterna cafea turcească. După nervozitatea sa, se vedea că El-Ghazali se întreba ce anume ascundea această vizită neaşteptată. Robert Baker rupse tăcerea, intrând direct în subiect.

– Malko Linge întreprinde la Beirut o mică anchetă pentru Agenţie, explică el. Din acest motiv, ar dori să interogheze un cetăţean libanez, un anume Imad Brajnie. Un şiit.

În Liban, era întotdeauna nevoie să faci precizări. Colonelul El-Ghazali scoase la iveală două rânduri de dinţi de rechin.

– Dar nu e nicio problemă! O să-l convocăm...

Şi o să-i smulgă puţin unghiile în timp ce aşteaptă. Malko se grăbi să pună lucrurile la punct:

– O, nu doresc ceva atât de *oficial*, protestă el. Aş vrea doar să discut cu el în biroul său. Sunt sigur că dacă-i spun că vin din partea dumneavoastră, va fi mai uşor.

– Absolut, confirmă colonelul.

Dacă i-ar fi cerut-o politicos, Malko ar fi putut s-o violeze pe nevastă-sa sau să-i golească contul din bancă. După ce maroniţii îi chemaseră în ajutor acum douăzeci de ani, sirienii se simţeau ca acasă în Beirut. De altfel, la aeroport nu existau decât portretele lui Bachir El-Assad, noul preşedinte al Siriei, iar sirienii nu consideraseră că era util să deschidă o ambasadă la Beirut, măcar pentru a salva aparenţele. Libanul nu mai era decât o provincie a Siriei. Malko îi comunică numărul de telefon de la Marfa Trading Company, scris pe vitrina firmei, iar colonelul sirian îl formă imediat. După ce i se răspunse, vocea lui se schimbă. Răcnea pur şi simplu!

Conversaţia fu scurtă. Colonelul El-Ghazali închise şi îşi reluă zâmbetul mieros.

– Vă puteţi duce când doriţi la domnul Imad Brajnie, anunţă el. Vă aşteaptă.

Se întoarse spre Robert Baker şi adăugă:

– Cel mai important este să cooperezi cu un prieten din servicii.

Malko vru să se amuze un pic.

– A mai progresat ancheta dumneavoastră legată de uciderea lui Elias Karam? întrebă el.

Colonelul se întunecă puţin la faţă.

– E în curs de desfăşurare, dar nu avem prea multe elemente la îndemână. Probabil că e vorba de o operaţiune israeliană care vizează destabilizarea Libanului. Maşina a fost cumpărată de nişte creştini veniţi din Sud, o regiune care i-a furnizat

mulţi combatanţi generalului Lahad[2]. Karam îi trădase pe israelieni, iar ei s-au răzbunat.

Lui Malko îi stătea pe limbă să-i spună că Elias Karam trădase pe *toată lumea*. Chiar dacă păstrase multă vreme legături privilegiate cu Israelul şi cu Ariel Sharon, care-i încredinţase curăţarea taberelor palestiniene din Sabra şi Chatila. Se grăbea să afle ce informaţii îi va pune la dispoziţie Imad Brajnie. Se ridică.

– Mulţumesc, domnule colonel. Vă ţin la curent.

Sirianul făcu un gest nobil şi dezinteresat.

– Eu vă mulţumesc anticipat.

După strângeri de mână călduroase, îi însoţi până la lift. Ajunşi pe trotuar, Robert Baker exclamă cu satisfacţie:

– Chiar vor să devenim prieteni. Sper că lucrul ăsta o să-ţi fie de folos... Acum, trebuie să mă întorc.

*

* *

Malko ieşi din Mercedesul 600 parcat chiar în faţa birourilor firmei Marfa Trading Company şi intră în clădire. În birou, la dreapta sa, o fată foarte frumoasă lucra la computer şi nici măcar nu ridică ochii. Abia ce-l zări, că bărbatul pe care-l văzuse în ajun se ridică şi veni în grabă spre el.

---

[2] Şeful Forţelor Libaneze aliate cu Israelul.

– Domnul Malko Linge? Colonelul El-Ghazali m-a anunţat că o să veniţi. Luaţi loc. O cafea?

– *Masbout*, acceptă el, reţinându-şi un zâmbet.

Cu mustaţa sa albă de bătrân combatant, cu cravata roz şi costumul lui bine croit, libanezul părea total inofensiv. Dar mai ales terorizat. Malko aşteptă să guste din cafea pentru a-l linişti.

– Nu trebuie să vă temeţi de mine, îl asigură el, eu lucrez pentru guvernul american şi caut elemente legate de o istorie care a făcut să curgă multă cerneală. Afacerea *Karin A*.

Abu Ali fu cât pe-aci să cadă de pe scaun de uimire.

– *Karin A*... repetă el.

Malko simţi că era pe cale să mintă, aşa că îl scuti de această tentaţie.

– Da, zise el, nu dumneavoastră aţi tratat cu Adel Mugrabi această operaţiune?

Văzu în ochii libanezului că ezita să dea răspunsul corect. Abu Ali decise însă că ar fi fost o imprudenţă să păcălească un om recomandat de colonelul El-Ghazali.

– Este adevărat, recunoscu el. Colonelul v-a spus asta?

– Nu. Un concurent pe care l-aţi dat la o parte. Pavel Zabotin.

Abu Ali păru aproape uşurat, dar scutură cu putere din cap.

– Nu l-am *dat la o parte*, sublinie el. Domnul Zabotin n-a mai putut furniza materialul cerut.

– Totuşi, obiectă Malko, este agentul multor firme şi posedă o mare organizaţie, precum şi birouri în mai multe oraşe.

– Absolut, confirmă Abu Ali. Faţă de el, eu nu sunt decât un mic comerciant. Doar că numai eu îi puteam oferi lui Adel Mugrabi ceea ce dorea să aibă.

– De ce?

Negustorul şiit îşi termină cafeaua şi puse ceaşca pe masă.

– O să vă explic totul.

CAPITOLUL XII

– Adel Mugrabi m-a căutat anul trecut, începu Abu Ali, către sfârşitul lui iunie. Îl cunoşteam deja. Cumpărase de la mine mici cantităţi de material pentru palestinieni şi pentru anumite grupuri armate din Africa de Est şi din Sierra Leone. Era întotdeauna complicat, deoarece *end users* treceau prin Burkina Fasso.

– Care palestinieni? întrebă Malko. Cei din Liban?

Abu Ali arboră imediat o expresie de uimire.

– Bineînţeles că nu! Sirienii nu-mi permiteau să le vând arme. Sunt foarte prost văzuţi în Liban, se consideră că reprezintă sursa tuturor nenorocirilor. Sunt aproape la fel de detestaţi ca israelienii. Cu toate acestea, sunt musulmani ca şi noi! Când a venit în iunie să mă vadă, Adel Mugrabi avea o anumită problemă de rezolvat. Trebuia să livreze nişte arme în Somalia.

– Cui în Somalia?

De cincisprezece ani, Somalia nu mai exista ca naţiune. Era controlată de diferite căpetenii războinice care-şi petreceau timpul omorându-se între ele pentru a-şi extinde teritoriile ocupate.

Abu Ali zâmbi mieros.

– Asta nu mă privea. Nu sunt decât un intermediar. Mi-a dat însă o „listă de cumpărături". Nimic extraordinar. Materialul clasic şi deja vechi, pe care-l găseşti cu uşurinţă în Europa de Est. Doar că, pentru a-l livra în Somalia, era mai bine să-l procuri dintr-o zonă cât mai apropiată. Şi asta era o problemă dificilă.

– De ce?

Abu Ali se ridică şi îl duse în faţa unei hărţi prinse de perete, reprezentând Golful Persic, Africa de Est şi Marea Roşie.

– Uitaţi-vă unde e Somalia! Trebuia găsită o sursă de arme în Marea Roşie sau în Oceanul Indian! Altfel, era necesară traversarea Canalului Suez, iar riscurile se înmulţeau. Evident că armele puteau fi cumpărate din Thailanda, dar e cam departe. În plus, deseori e vorba de materiale fabricate în China, care nu sunt de cea mai bună calitate.

– Cine vinde arme în regiunea asta?

Abu Ali zâmbi dezarmant.

– Tipul de arme specifice Pactului de la Varşovia? Nimeni! Saudiţii şi Emiratele nu au aşa ceva, Yemenul e prea supravegheat şi deţine puţină marfă, despre Irak, ce să mai vorbim, iar Sudanul importă, ca şi Kenya.

– Atunci, cum aţi procedat? întrebă Malko, intrând în joc.

– Eu sunt şiit, aşa cum ştiţi, preciză Abu Ali cu un zâmbet larg, şi am început să practic meseria asta vânzând câteva arme recuperate de la

militarii Hezbollahului. Evident că mi-am făcut prieteni. Timpul a trecut şi aceştia au devenit oameni importanţi. Unii s-au dus să se stabilească în Iran, singura ţară musulmană şiită. Prin urmare, atunci când am primit comanda lui Mugrabi, i-am întrebat pe prietenii mei şiiţi libanezi dacă îi puteau aborda pe iranieni, cel puţin pe *anumiţi* iranieni.

– Pasdaranul?

– Printre alţii. Acesta are contact cu Hezbollahul libanez şi îl aprovizionează cu arme. Cel puţin, cu cele tolerate de sirieni.

– Şi au acceptat?

– Da. Pasdaranul are întotdeauna nevoie de bani pentru „operele" sale. În plus, vrea să se apropie de palestinieni.

– Prin urmare, concluzionă Malko, dumneavoastră aţi găsit în Iran armele căutate de Adel Mugrabi.

– Da, eu. Dar nu era vorba de un material „sensibil". Doar articole utile pentru Africa.

– Cum aţi ştiut că armele astea nu erau destinate Autorităţii Palestiniene?

Abu Ali rămase mut câteva clipe, apoi îşi regăsi vocea şi remarcă vehement:

– De ce să caute arme atât de departe? Prietenul dumneavoastră, Pavel Zabotin, le poate furniza tot ce doresc, începând cu Odessa sau România, ori chiar cu Polonia. Marea Mediterană este mult mai puţin supravegheată decât Golful Persic sau Marea Roşie. Şi nici nu trebuie să treci

prin Canalul Suez, extrem de bine păzit de egipteni.

– Ce ştiţi despre *Karin A*? Dumneavoastră v-aţi ocupat de el?

– Nu, ştiu că era un vapor libanez, dar asta-i tot. Restul nu mă privea. Eu nu vând vapoare.

– Cum s-a derulat această tranzacţie *concret*, pe plan financiar?

– Ca de obicei, răspunse negustorul de arme. S-au pus de acord asupra unui preţ.

– Cât?

Abu Ali ridică din sprâncene.

– Aproximativ treisprezece milioane de dolari. Dacă doriţi suma exactă, pot s-o aflu. Jumătate plătibilă la preluarea comenzii şi jumătate la livrare.

– Unde?

– Într-o bancă cipriotă.

– Aţi încasat un comision?

– Bineînţeles.

– Cât?

Abu Ali zâmbi.

– Nu pot să vă spun, e secret comercial.

Părea complet destins, iar Malko era dezamăgit. Interogatoriul lui Abu Ali nu-i dezvăluia *nimic* despre penetrarea operaţiunii *Karin A* de către israelieni. Negustorul şiit părea sincer.

– Sirienii erau la curent cu această afacere? întrebă Malko.

Bătrânul şiit îşi mângâie mustaţa albă cu un surâs larg.

– Eu nu le-am vorbit despre asta, însă, din moment ce comunicaţiile telefonice nu au fost cifrate, Moukhabaratul a urmărit cu siguranţă totul. Dar puţin le-a păsat. Sunt afaceri curente, iar armele n-au tranzitat teritoriul libanez.

– Nu puteau fi destinate Hezbollahului?

Abu Ali făcu ochii mari.

– Hezbollahului? Dar are tot ce-i trebuie. De zece ori, de douăzeci de ori mai mult decât încărcătura de pe *Karin A*. Însă nu poate folosi totul din cauza sirienilor, care nu doresc un conflict deschis cu Israelul. Armele Hezbollahului ajung prin aeroportul din Damasc şi, astfel, Moukhabaratul controlează întreaga afacere. Sirienii au dat înapoi, pentru că armele puteau lovi prea departe în Israel. Israelienii i-au prevenit pe sirieni că pe *ei* se vor răzbuna dacă lucrurile scapă de sub control.

În Orientul Mijlociu, lucrurile erau adesea complicate, însă se supuneau întotdeauna unei logici de fier. Abu Ali îl privea pe Malko, fiind conştient de faptul că-i spusese totul. Acesta riscă o ultimă întrebare:

– Aveţi idee *cum* s-au infiltrat israelienii în această livrare de armament?

Abu Ali păru sincer surprins.

– Israelienii? Nu, deloc.

Tăcerea se prelungi câteva clipe. Era limpede că Abu Ali, în ciuda bunăvoinţei sale, nu-şi dădea seama ce altceva i-ar mai fi putut spune lui Malko. Acesta insistă asupra unui punct important:

– Cum comunicaţi cu Adel Mugrabi, cu iranienii şi cu *Karin A*?

– Prin telefon şi prin e-mailuri. După ce corespondentul meu m-a anunţat printr-un e-mail că armele erau gata de livrare, i-am telefonat lui Adel Mugrabi, care se afla în Cipru. El i-a ordonat băncii sale să facă un virament în contul unei entităţi iraniene, o societate exportatoare de fistic, şi un altul în contul meu, pentru jumătate din comision. Mai târziu, am primit un e-mail de la căpitanul cargoului *Karin A*, care mă anunţa că armele se aflau în posesia sa. I-am telefonat imediat lui Mugrabi pentru a-l anunţa că era momentul să vireze şi a doua jumătate a sumei, precum şi restul comisionului meu.

O operaţiune facilă, de vreme ce avea loc în cadrul aceleiaşi bănci cipriote.

– Armele erau deja la bordul lui *Karin A*?

– Da, desigur.

– Iar în cazul în care căpitanul ar fi vrut să iasă în larg fără să plătească comisionul?

Abu Ali zâmbi oarecum neliniştitor.

– N-ar fi fost bine pentru nimeni. Pasdaranul avea la faţa locului un mic petrolier capabil să scufunde cargoul. Dar astfel de lucruri nu se fac între oameni serioşi.

– Puteţi să-mi arătaţi e-mailurile?

Abu Ali ridică receptorul telefonului şi rosti câteva cuvinte în arabă. O femeie cu un trup spectaculos intră în birou cu un dosar galben în mână. Părul negru îi cădea pe umeri, un pulover roşu

i se mula pe sâni, iar jeanşii îi scoteau în evidenţă fesele de vis. Ochii ei negri te făceau să uiţi de nasul prea mare.

– Iat-o pe Dahlia, secretara mea, spuse Abu Ali. Ea trimite şi primeşte e-mailurile.

Luă dosarul şi scoase un prim e-mail, în engleză, expediat de banca cipriotă firmei Marfa Trading Company pe data de 28 octombrie 2001. Apoi îi întinse lui Malko un al doilea document. Era un e-mail trimis de pe *Karin A* pe 11 decembrie, în care se spunea că jucăriile urmau să fie încărcate la Dubai. Negustorul şiit schiţă un zâmbet viclean.

– Jucăriile erau un cod pentru arme, iar „Dubai" însemna insula Kish. În urma acestui mesaj, am anunţat banca, iar aceasta a virat şi cea de-a doua parte a sumei. Operaţiunea era încheiată. Ce se întâmpla cu încărcătura nu mai era problema mea. Am mai auzit vorbindu-se despre *Karin A* la radio, pe 3 ianuarie, atunci când cargoul a fost inspectat de marina israeliană.

– Nu v-a surprins lucrul ăsta?

Abu Ali făcu un gest evaziv.

– Armele fuseseră plătite. Cumpărătorul putea să le schimbe destinaţia. Nu era treaba mea.

Misterul era de nepătruns. Perplex, Malko îi înapoie e-mailurile negustorului şiit, care închise dosarul.

– Sunt la dispoziţia dumneavoastră, concluzionă el, dar nu văd ce aş mai putea să vă spun în plus. Afacerea este extrem de limpede...

Doar că un vapor navlosit de palestinieni pentru a livra arme în Somalia se aflase la o mie de kilometri mai la nord de destinaţia sa, pentru a fi inspectat de marina israeliană.

Malko îşi luă rămas-bun de la Abu Ali şi se întoarse la Mercedesul său. Îl sună imediat pe Robert Baker.

*

* *

Robert Baker luă o înghiţitură din paharul de Defender „Success" şi făcu o mutră perplexă. Se întâlnise cu Malko la restaurantul pescăresc din Café Orient, unde şeful staţiei CIA luase prânzul în compania uneia dintre puţinele sale „surse".

– E bizar, concluzionă americanul. Abu Ali pare sincer, dar cu siguranţă că nu ştie totul.

– Sau poate că e vorba, sugeră Malko, de căpitanul palestinian care a fost „deturnat" şi nu s-a supus instrucţiunilor armatorului, dar asta e prea de tot.

– Nimic nu e imposibil, accentuă Robert Baker, israelienii sunt foarte puternici. Deocamdată, destinde-te, nu mai e nimic de făcut.

Aruncă o privire la ceasul Breitling.

– Bineînţeles, Laila întârzie...

– Despre cine e vorba?

– Laila Nahas. O jurnalistă maronită care cunoaşte toate bârfele din Beirut. Foarte frumoasă pe vremuri, se pare că a fost amanta lui Béchir Gemayel... Încă mai este prietenă cu Raymond Azar, şeful Biroului Doi al armatei libaneze. Din

când în când, mai află câte o chichiţă. Poftim, iat-o.

*

* *

Laila Nahas înainta printre mese, salutând jumătate din sală. Avea părul roşcat, braţele acoperite de brăţări, cercei uriaşi în urechi şi era îmbrăcată cu un pulover negru, decoltat în V, şi o fustă lungă, multicoloră, care-i ajungea până la glezne.

Stilul ţigancă de lux.

Ajunsă la masa lor, îl îmbrăţişă pe american, îi întinse o mână acoperită de inele lui Malko, aruncându-i o ocheadă incendiară, şi începu imediat să-l facă albie de porci pe maître d'hôtel pentru că nu-i instalase pe bancheta *sa*, cu faţa la mare. Nenorocitul pretinse că fusese rezervată, apoi, confruntat cu potopul de interjecţii lansate în arabă cu o voce ascuţită, cedă. Robert Baker îşi luă paharul de Defender încă plin şi se mutară acolo unde dorea Laila. Aceasta îşi regăsi zâmbetul, scotoci în geantă şi scoase o ţigară pe care Malko se grăbi să i-o aprindă cu bricheta Zippo gravată. Gestul îi smulse libanezei o privire încă şi mai înfierbântată.

– În sfârşit, un bărbat galant! suspină ea.

Aplecată spre Malko, îi oferi o perspectivă vastă asupra pieptului său somptuos, care părea ataşat la torsul osos. Colierele se sfârşeau între sânii enormi ca într-un râu din Silicon Valley.

Comandă o sticlă de Perrier şi, preciză ea, un *strop* de Defender Very Classic Pale cu multe cuburi de gheaţă.

Robert Baker se cufundase în studierea meniului. Îşi ascunsese pistolul Beretta 92, cu un glonţ pe ţeavă, sub servieta de pe banchetă. La masa vecină, patru agenţi în civil ai ambasadei americane supravegheau sala, deşi Café Orient, aflată în faţa hotelului Phoenicia, era unul dintre cele mai snoabe localuri din Beirut, urmărit îndeaproape de Moukhabaratul sirian.

Recurgând la un lux inutil de amănunte, Laila Nahas comandă peşte, apoi se lansă într-un monolog despre viaţa socială din Beirut, citând tot felul de nume. Vorbea ca o mitralieră, accentuându-şi frazele cu expresii faciale, coborând vocea sau oprindu-se din când în când pentru un zâmbet scurt. Se întrerupse brusc pentru a urmări cu privirea un cuplu care tocmai intra în restaurant. Tineri, eleganţi, braţ la braţ. Bărbatul avea părul tuns foarte scurt şi purta o vestă de piele, iar femeia, foarte machiată, era îmbrăcată cu un pulover mulat şi o fustă scurtă. Intrigat, Malko întrebă:

– Îi cunoaşteţi?

Laila Nahas îi aruncă o privire întunecată, ca şi cum Malko ar fi rostit o necuviinţă.

– Bineînţeles că nu, sunt şiiţi! Acum vin aici, trăiesc ca noi. Probabil că, după prânz, fata asta o să se ducă să şi-o tragă la hotelul Vendôme.

Înainte, toate erau acoperite cu voaluri şi nu ieşeau niciodată din periferia sudică.

Tânăra şiită era extrem de sexy, îşi spuse Malko, examinându-i picioarele lungi îmbrăcate cu ciorapi negri. Lângă ei, un client ceruse o narghilea şi trăgea flegmatic din ea. Libanul era o ţară ciudată, singura din regiune în care coabitau în mod real mai multe civilizaţii.

Li se aduseră la masă barbuni fără oase şi nenumărate meze[1]. Laila ciugulea din mâncare ca o păsărică, cu privirea fixată asupra frumoasei şiite. Se aplecă spre Robert Baker.

– Acum e clar de ce prinsese gust pentru şiite Elias Karam! spuse ea în şoaptă.

– Serios? făcu americanul.

Şeful staţiei CIA nu părea prea interesat. Ofensată, Laila insistă:

– Înainte de a fi asasinat, se îndrăgostise de o şiită superbă. O întâlnise şi o agăţase la un dineu aniversar la Vendôme, unde ea venise cu nişte prieteni. Bineînţeles că nu i-a rezistat multă vreme. Soţia sa, Perla, era nebună de furie. Ca şi cum n-ar fi ştiut că Elias se culcase cu toate prietenele ei, ticălosul! De fapt, se corectă ea, se culcase cu *tot* Beirutul!

Malko nu îndrăzni să întrebe dacă şi ea făcea parte din lotul respectiv. Brusc, revăzu silueta

[1] O serie de gustări-antreuri orientale şi mediteraneene, servite pe un platou. (n. red.)

înaltă a secretarei lui Abu Ali. Tânăra şiită îi amintea de ea. Mai multe gânduri i se învârteau prin cap, ca şi cum un computer interior ar fi pus la locul lor anumite elemente disparate. Mai întâi, misterioasa asasinare a lui Elias Karam, nerevendicată de nimeni. Fostele legături ale libanezului cu Israelul. Sex-appealul incontestabil al Dahliei, secretara lui Abu Ali. Intuiţia sa, care spunea că manipularea cargoului *Karin A* avusese loc la Beirut. Aparent, fără ştirea lui Abu Ali, negustorul de arme.

– Cine era amanta şiită a lui Elias Karam? întrebă Malko.

Laila Nahas se opri puţin din mâncatul barbunilor.

– O funcţionară, foarte sexy. Am auzit numele ei, dar l-am uitat, pretinse ea. Nu face parte dintr-o familie şiită importantă. Vă interesează?

– Nu, mă amuză, minţi Malko. Sunt multe astfel de cupluri, formate din şiiţi şi creştini?

Libaneza aproape că se înecă cu peştele.

– Din fericire, nu! Însă Elias s-ar fi culcat şi cu o capră. Fata asta îl scosese cu totul din minţi, Dumnezeu ştie de ce. De altfel, o ascundea cu grijă: nu se arăta niciodată în public împreună cu ea. Eu am auzit istoria datorită confidenţelor pe care i le-a făcut soţia lui, Perla, unei prietene comune, Fawzia Frangie. Întâmplarea a bucurat-o pentru că Elias i-a masacrat toată familia.

Malko rămase tăcut. Chiar dacă posibilitatea părea îndepărtată, trebuia să verifice. Afacerea

asta era prea încurcată. Dacă israelienii încercaseră să-l asasineze în Cipru, însemna că pista era corectă. Or, singura informaţie obţinută era legată de Abu Ali. Poate că exista un punct comun care explica totul.

– O cunoaşteţi bine pe văduva lui Elias Karam? întrebă el.

Laila Nahas se umflă în pene.

– Evident! Am cunoscut-o înainte să devină soţia lui Karam. Tatăl ei era jurnalist.

– Aş vrea să mă întâlnesc cu ea.

Laila îi aruncă o privire vag marcată de gelozie.

– Vreţi să o seduceţi? Este foarte frumoasă. Vă dau numărul ei de telefon.

Răsfoi o agendă enormă şi, pufnind, îi scrise numărul.

– O s-o pun în gardă că sunteţi un bărbat foarte frumos. Deocamdată, se plictiseşte. O să-i spun că sunteţi jurnalist, nu spion, adăugă ea încet. Sunaţi-o mâine.

Terminară masa cu nişte prăjituri greţoase, iar Laila Nahas îi părăsi, ducându-se să afle şi alte bârfe la o masă vecină. Imediat, Robert Baker îl întrebă pe Malko:

– Chiar vrei s-o vizitezi pe văduva lui Elias Karam? N-o să-ţi spună nimic despre uciderea soţului ei. Repetă mereu aceeaşi poveste: n-a fost vorba de sirieni.

Nu părea interesat de ultima aventură amoroasă a lui Elias Karam. Suspină:

– Laila e simpatică, dar obositoare. În fine, mi-a făcut bine să plec de la ambasadă. Mai am puţin timp la dispoziţie. Cafea? Alcool?

– Espresso. Fără alcool.

Se cam săturase de cafeaua turcească, poate pentru că mai mult băuse decât mâncase. Robert Baker chemă chelnerul.

– Două cafele, te rog, un espresso şi un „masbout". Şi un coniac. Otard XO, dacă aveţi.

Aveau. Malko îşi savură cafeaua, în timp ce americanul îşi încălzi coniacul ţinând paharul în palme.

Vorbiră vrute şi nevrute până când şeful staţiei se uită la ceasul Breitling şi tresări.

– *Oh! My God!* Trebuie să mă întorc la ambasadă. Dacă te întâlneşti cu văduva lui Karam, să-mi povesteşti ce ţi-a spus.

*

* *

Malko se uita la CNN, aşteptând telefonul Perlei Karam. O sunase din partea Lailei Nahas, dar nu reuşise să vorbească cu ea. O secretară îl rugase să revină la ora unu. Formase numărul din nou, dăduse mai întâi peste un bărbat, apoi aceeaşi voce feminină îl anunţase:

– V-o dau pe doamna Karam.

Aproape imediat, o voce cântătoare întrebă:

– Domnul Malko Linge? Sunteţi prietenul Lailei?

– Exact, confirmă Malko. Putem să ne vedem? Sunt jurnalist şi...

Femeia îl întrerupse.

– Din moment ce sunteţi un prieten al Lailei, asta îmi ajunge! Veniţi chiar acum, n-am nimic de făcut. Spuneţi-i şoferului că e vorba de clădirea Mirna Shalubi, în Sinn-el-Fil, o cunoaşte toată lumea.

Malko era deja în lift. Şoferul Mecedesului cunoştea imobilul, aşa că se îndreptară spre sud. Călătoria, care dură o jumătate de oră din cauza circulaţiei demente, se desfăşură de-a lungul fostului „ring", supravegheat pe vremuri de lunetişti.

Clădirea în care se aflau birourile răposatului Elias Karam era cenuşie şi lipsită de farmec, fiind situată la intersecţia a două străzi zgomotoase. Malko urcă la etajul patru. Nu exista decât o singură uşă, deschisă, şi un hol plin de mustăcioşi cu mutre de ucigaşi. I se spuse să aştepte, apoi un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu trăsături regulate, înalt şi zvelt, cu părul negru tuns foarte scurt şi cu mustaţa tăiată cu grijă, veni în întâmpinarea lui şi îi întinse mâna.

– *Merhaba*! Mă numesc Nader Mahfouz şi am fost secretarul lui Elias Karam. Am colaborat cu el vreme de douăzeci de ani. E groaznic că a murit în felul ăsta. Perla vă aşteaptă. Este încă foarte şocată...

– Se ştie cine l-a ucis? întrebă inocent Malko.

Nader Mahfouz ridică ochii spre cer.

– O să-i găsim pe vinovaţii de crima asta oribilă, *inch Allah*, şi atunci...

Malko îl urmă până la o uşă dublă din lemn de acaju, pe care bărbatul o deschise ceremonios, apoi intră într-un birou mare şi lung, cu pereţii lambrisaţi şi canapele de piele neagră. Un mare drapel libanez era agăţat lângă fotografia imensă a lui Elias Karam. O femeie tânără şi blondă, cu părul prins într-un coc şi privirea tristă, stătea într-un colţ al canapelei. Se ridică şi Malko îi admiră silueta pe care se mulau un pulover negru de lână şi nişte pantaloni de alpaca. Mâna ei era moale şi caldă.

– Doriţi o cafea? întrebă ea.

– *Masbout*, zise Malko.

Femeia zâmbi.

– Veniţi des la Beirut?

– Am fost de multe ori. În timpul evenimentelor.

Rămaseră tăcuţi în timp ce un mustăcios aduse cafelele. Apoi, văduva lui Elias Karam îl întrebă pe Malko:

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Ştiţi cine l-a ucis pe soţul dumneavoastră?

Privirea Perlei Karam nu se tulbură.

– Nu, mărturisi ea. Există o mulţime de lucruri bizare. Fără îndoială că a fost urmărit. Imobilul are două ieşiri. Se hotăra întotdeauna în ultimul moment. Trebuia să-i cunoşti obiceiurile. Cred că o persoană din anturajul nostru a dezvăluit toate aceste informaţii.

– Cui?

Femeia clătină din cap.

– Nu ştiu. Toată lumea spune că au fost sirienii, dar eu nu cred. N-aveau niciun motiv să-l ucidă. Le-a făcut atâtea servicii! Şi pe urmă, se retrăsese de tot şi nici nu mai făcea politică. Nu deranja pe nimeni.

Mai ales că, se gândi Malko, toţi duşmanii lui erau la cimitir, asta fiind cea mai bună garanţie pentru o pace durabilă...

– Dacă n-au fost sirienii, atunci cine?

– Creştinii, presupuse Perla, amicii lui Samir Geagea. Sau palestinienii, ca să se răzbune pentru Sabra şi Chatila. Cu toate astea, salvase acolo o mulţime de oameni.

– Prietenii dumneavoastră nu fac şi ei o anchetă?

Femeia zâmbi.

– Ba da, desigur. Nader Mahfouz şi *shebabii* fac cercetări, dar e foarte dificil.

Se lăsă din nou tăcerea. Malko se gândea cum să ajungă la întrebarea care-l interesa, însă Perla Karam, zâmbitoare şi mieroasă, nu prea-i oferea ocazia.

– Probabil că a fost un şoc teribil pentru dumneavoastră.

Perla Karam încuviinţă din cap.

– Mi-am iubit mult soţul.

– Totuşi, nu era un om uşor de suportat.

Femeia ridică puţin din sprâncene.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Laila mi-a zis că eraţi pe punctul de a divorţa, minţi el.

Perla Karam tresări uşor.

– Să divorţăm? E nebună! Cine i-a spus asta? Şi de ce?

Părea sincer indignată, însă Malko cunoştea capacitatea de disimulare a femeilor. Continuă, cu riscul de a fi pus la punct:

– Din cauza unei alte femei...

Perla Karam ridică din sprâncene.

– O altă femeie, spuse ea zâmbind trist. Îi plăceau mult femeile. Dar reuşea întotdeauna să obţină iertarea. Era atât de drăguţ, atât de atent, atât de generos...

Chiar şi ucigaşii au o latură romantică. Malko profită de înduioşarea Perlei Karam pentru a insista.

– Cu câteva săptămâni înainte de a fi ucis, se pare că frecventa o femeie foarte tânără. O şiită.

Perla Karam pufni ca o pisică furioasă.

– Târfa aia şiită! Voia doar banii lui.

Ocazia era perfectă pentru ca Malko să-şi verifice intuiţia.

– Vorbiţi de o anume Dahlia? întrebă el cu o voce neschimbată.

Parcă o peliculă de gheaţă acoperi brusc pupilele Perlei Karam. Întrebă pe un ton neutru:

– O cunoaşteţi?

CAPITOLUL XIII

Atitudinea un pic distantă şi calmă a văduvei lui Elias Karam fu înlocuită de o crispare a tuturor trăsăturilor, de o încordare vizibilă a corpului. Semăna cu o pisică ce-şi înfrunta adversarul, gata să sară la atac. Malko, al cărui puls se accelerase vertiginos, încercă s-o calmeze cu un zâmbet.

– N-o cunosc *personal*, o asigură el, dar mi s-a vorbit de ea.

– Cine v-a vorbit de ea?

Întrebarea căzu ca o lovitură de bici.

– Nu vreau să vă spun, se apără el. Îmi pare rău că v-am supărat.

– Ticăloasa aia de Laila! explodă frumoasa văduvă.

Se ridică, deschise uşa şi scoase o interjecţie în arabă. După câteva clipe, Nader Mahfouz, omul care-l întâmpinase pe Malko, intră în încăpere, apostrofat imediat de Perla Karam, tot în arabă. Malko nu înţelese decât un singur cuvânt: Dahlia. Apoi femeia se calmă. Cu un gest sec, îl

concedie pe Nader Maufouz şi se întoarse spre Malko. Privirea îi era aprinsă de furie.

– Vă rog să mă scuzaţi, n-ar fi trebuit să mă ambalez aşa de tare, însă povestea asta mă afectează. Este adevărat, Elias a avut numeroase aventuri, dar, după ce mi-am dat seama de asta, a terminat cu ele. Dar n-a fost şi cazul acestei fete. A continuat, deşi eram la curent cu ce se întâmpla.

– Cum aţi aflat acest lucru?

Era extrem de furioasă, aşa că nu se lăsă rugată pentru a răspunde.

– O prietenă mi-a telefonat şi mi-a spus că Elias era împreună cu ea într-o cameră de la hotelul Vendôme, aşa că am sărit imediat în maşină. Din păcate, am ajuns prea târziu: ne-am încrucişat în holul hotelului. Fiind extrem de furioasă, am aruncat cu telefonul mobil în capul acestei mici târfe...

– Dar e mai curând mare, o corectă Malko, care voia să evite orice fel de confuzie.

– Da, recunoscu Perla Karam, lui Elias i-au plăcut întotdeauna femeile solide. După asta, am cules informaţii şi, într-o zi, m-am dus s-o aştept acolo unde lucrează.

– Strada John Kennedy?

– Da, zise ea, fără să ridice privirea. Am văzut sosind Mercedesul soţului meu, apoi ea s-a urcat în maşină... Era la o lună după incidentul de la Vendôme. Cu cincisprezece zile înainte de asasinat.

Vocea i se frânse şi îşi aprinse o ţigară. Apoi rămase tăcută, cu privirea în gol, fără să-şi dea seama cât de mult îl tulburase pe Malko. Dintr-odată, descoperea o posibilă legătură între afacerea *Karin A* şi uciderea lui Elias Karam. Deşi îi lipseau câteva piese din acest puzzle, era extrem de tulburat de descoperirea unei conexiuni, chiar şi indirecte, între omul care condusese operaţiunea *Karin A* şi Elias Karam, un fost apropiat al israelienilor.

Bineînţeles că aventura acestuia cu frumoasa şiită putea fi doar o simplă poveste de alcov. Dar ar fi putut dezvălui şi altceva. Malko realiză brusc că Perla Karam îl fixa cu o privire insistentă şi oarecum dispreţuitoare.

– Lucraţi în presa de scandal?

– Nu, nu, afirmă Malko.

– Dar la ce ziar?

– *Kurierul* din Viena, Austria. N-o să folosesc nimic din ceea ce mi-aţi spus.

Perla Karam nu se înmuie deloc.

– Am impresia că fata asta vă interesează în mod deosebit. De ce? Elias a avut zeci de amante.

Malko evită subiectul.

– Nu, zise el, dar întâmplarea a făcut s-o întâlnesc, iar atunci nu ştiam ceea ce ştiu acum. Mi s-a părut o oarecare şi am vrut să înţeleg. Sunteţi infinit mai frumoasă decât ea.

Văzu în ochii tinerei femei rezultatul complimentului său.

– Mulţumesc, spuse ea. Nici eu nu am înţeles de ce ieşea cu fata asta, doar putea să aibă cele mai frumoase femei din Beirut... Probabil că-l ţinea legat de...

Se opri înainte de a rosti „testicule". Malko mai avea multe întrebări de pus, însă erau prea explozive. În plus, nu era sigur că Perla Karam i-ar fi putut răspunde. Trebuia să dea puţin înapoi. Se ridică.

– Nu vreau să vă mai reţin. Îmi pare rău că v-am tulburat.

Perla îi întinse mâna.

– La revedere şi vă doresc succes.

– Mulţumesc, spuse Malko.

Femeia nu-l mai conduse şi, traversând holul, avu impresia că mustăcioşii îl priveau cu răutate. Frământat de gânduri, ajunse la Mercedesul 600. Cheia anchetei sale era de-acum frumoasa Dahlia. Înainte de orice, se decise să-l pună la curent pe Robert Baker cu descoperirea sa.

*

* *

– L-ai cunoscut pe Nader Mahfouz? întrebă cu un aer amuzat şeful staţiei CIA. Toată lumea îi spune „Pitonul", din cauza Coltului Python pe care-l ia cu el peste tot. E un adevărat asasin. Vreme de douăzeci şi cinci de ani, a fost mâna dreaptă a lui Elias Karam şi a ucis o mulţime de

oameni pentru el. S-a format în Israel, împreună cu şeful lui.

– În Israel?

– Bineînţeles. Este un personaj interesant. Vrei să ştii mai multe despre el?

– Da.

– OK, în timp ce bem o cafea, îţi printez tot ce avem despre el.

Malko se uita la foile care ieşeau din imprimantă, sperând ca informaţiile conţinute să fie mai bune decât zeama servită de Robert Baker. În ceea ce privea cafeaua, americanul era în urmă cu o civilizaţie.

– Iată, citi americanul, „Pitonul" a începu să lucreze cu Elias Karam în 1976. La vremea aceea, Pierre Gemayel, fondatorul Falangelor, miliţia creştină maronită, încheiase un acord secret cu Israelul, antrenându-i probabil şi pe *shebabi*. În octombrie 1976, „Pitonul", alături de câteva sute de tineri *shebabi*, a ajuns cu un vapor de transfer până la un cargou israelian aflat sub pavilion cipriot, ancorat la nord de Beirut. A debarcat la Haifa, unde tinerii recruţi au fost întâmpinaţi de ofiţerii Tsahalului. Înainte de a fi trimişi în Liban, aceştia au fost supuşi unei instruiri militare şi politice.

– Asta-i tot?

– O, nu! Aparent, „Pitonul" le-a plăcut israelienilor. Mai târziu, în timpul invaziei israeliene în Liban, Elias Karam a colaborat mult cu

Ariel Sharon. Îl folosea pe Mahfouz pe post de şofer, iar acesta conducea delegaţiile israeliene care plecau din cartierul general de la Zouk şi se duceau la Naccache pentru a se întâlni cu preşedintele Bachir Gemayel şi cu Elias Karam într-o anumită vilă. Bineînţeles că aceste reuniuni erau „pilotate" de Mossad. Mulţi membri ai acestuia erau intimii „Pitonului". Restul e istorie. După măcelul din Sabra şi Chatila, israelienii s-au retras din Liban, iar creştinii, în frunte cu Elias Karam şi oamenii săi, s-au aliat cu sirienii. Aceştia n-au fost ranchiunoşi: l-au făcut ministru libanez pe Elias Karam, lucru care i-a permis să-şi umple buzunarele...

– Şi „Pitonul"? întrebă Malko. Crezi că el sau şeful lui au păstrat legătura cu Mossadul?

Robert Baker făcu un gest evaziv.

– Sigur că da, dar ce fel de legături? Elias Karam călătorea mult. Se putea întâlni oriunde cu oamenii Mossadului, furnizându-le astfel informaţii. Dar oare aveau nevoie de ele? Mulţumită creştinilor, în ţara asta există mii de agenţi, totul fiind supravegheat cu mijloace electronice. Nu văd în ce fel i-ar fi putut ajuta Karam sau „Pitonul". Vremea reglărilor de conturi s-a sfârşit acum vreo doisprezece ani.

Malko nu avea niciun răspuns. Însă această legătură, care nu părea să fie caracteristică ucigaşului maronit, îl intriga, iar experienţa îl învăţase că, în meseria lui, coincidenţele erau rare.

Nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut: s-o contacteze pe Dahlia şi să încerce să afle mai multe.

*

* *

Aflat la volanul unuia dintre Mercedesurile lui Rajjik Mahtoub, Malko oprise la intrarea pe strada John Kennedy şi pândea imobilul în care lucra secretara lui Abu Ali. Era ora şapte şi, în mod normal, aceasta urma să plece de la birou dintr-o clipă în alta. La şapte şi zece, femeia părăsi birourile firmei Marfa Trading Company şi plecă pe jos. Se opri după două sute de metri într-o staţie de autobuz. Malko demară şi se îndreptă spre ea. Cum strada John Kennedy avea sens unic, reuşi să se apropie cu uşurinţă de trotuar. Opri în faţa staţiei de autobuz şi claxonă scurt. Dahlia ridică privirea şi se uită la el. Îi trebuiră câteva secunde până să-l recunoască, apoi îi adresă un zâmbet. Malko coborî geamul şi-i spuse:

– Treceam pe-aici şi v-am văzut plecând de la birou. Vă mai amintiţi de mine?

– Bineînţeles! L-aţi vizitat pe domnul Abu Ali.

– Mă cheamă Malko Linge şi sunt austriac.

– Pe mine, Dahlia Chalabe.

– Pot să vă conduc undeva?

Femeia ezită câteva secunde înainte de a accepta. Ocolind Mercedesul, se urcă lângă Malko şi zise:

– Merg pe stradaVerdun. Ştiţi unde e?

– Mă ghidaţi dumneavoastră.

Urcară spre Hamra, strecurându-se prin aglomeraţie. Malko se întoarse spre ea.

– Aveţi timp să bem un pahar înainte de a vă duce acasă?

– Dacă vreţi, acceptă ea imediat. Pe Hamra e plin de cafenele.

Se aşezară pe terasă la Café Codma. Parcă era înainte de război: vremea era frumoasă, femeile sexy, iar strada extrem de animată. După ce comandă un *jallab*[1], îşi scoase vesta şi rămase într-un pulover roşu, mulat pe sânii voluminoşi.

– Ce faceţi la Beirut?

Malko ignoră ce-i spusese Abu Ali şi preferă să nu mintă prea mult.

– Conduc o anchetă, spuse el, legată de o afacere privind traficul de arme. În numele guvernului american.

Dahlia nu se tulbură.

– A, sunteţi un „moukhabarat"...

În arabă, termenul era mai curând peiorativ, implicând lovituri pe la spate şi violenţă.

– Dacă se poate spune aşa, zise Malko. Americanii doresc anumite precizări, iar patronul dumneavoastră mi-a răspuns la toate întrebările.

[1] Sirop de smochine cu gheaţă.

Nu prea mai am mare lucru de făcut, dar îmi place Beirutul.

– Şi mie, spuse ea, însă viaţa nu e prea uşoară, n-am nici măcar o maşină. Îmi ia două ore să mă duc până la Chia să-mi vizitez părinţii.

– Locuiţi singură?

– Da. Domnul Brajnie mi-a împrumutat un studio, e mai practic decât să vin din sud. Iar în Hamra se pot face cumpărături, găseşti de toate, însă la preţuri foarte mari. Unde staţi?

– La Phoenicia.

Dahlia zâmbi.

– Înseamnă că sunteţi bogat, e cel mai bun hotel din Beirut. N-am fost niciodată acolo.

– Vă duc să bem un pahar, îi promise Malko.

Femeia se uită la ceas.

– Trebuie să mă duc acasă, am întâlnire cu o prietenă...

Urcară pe strada Verdun. Ajungând în faţa micului imobil în care locuia Dahlia, Malko îi propuse:

– Vreţi să cinaţi cu mine mâine seară? Aş vrea să mă duc la Casino du Liban, dar de unul singur mi se pare trist.

Dahlia nu se putu abţine să nu remarce:

– N-am pus piciorul acolo niciodată, a fost închis mai mulţi ani la rând. Mi-ar plăcea, dar...

– Dar ce?

Îl privi în ochi.

– N-aş vrea să credeţi că...

Se opri, apoi continuă cu o voce nesigură:

– Nu vă cunosc, nu trebuie...

Roşi, iar Malko completă:

– Putem lua cina fără să vă culcaţi cu mine, o linişti el. Dacă asta e problema.

Dahlia părea uşurată.

– Bine, de acord, veniţi aici mâine la ora nouă. O să cobor atunci.

– Nu vreţi să urc să vă iau?

– O, nu, stau la etajul patru şi, de multe ori, ascensorul nu funcţionează. Sunaţi la numărul 42.

Coborî, iar Malko o urmări gânditor. Nu reuşea să şi-o imagineze pe Dahlia pe post de Mata Hari... În cel mai rău caz, va petrece o seară agreabilă şi inutilă.

*

* *

Nader Mahfouz îşi parcă BMW-ul 528 gri în faţă la Maalad, un bar de târfe unde îşi avea obiceiurile lui, aflat în cartierul Maamelteim. Aici se găseau mai toate cluburile de noapte şi barurile din partea de est a Beirutului, colonizată pur şi simplu de mai multe valuri de prostituate din Europa Centrală şi de Est, mai ales rusoaice, care-i atrăgeau pe maroniţii fraieri cu sânii lor siliconaţi şi cu buzele umflate de colagen. Intră în barul aproape gol, se instală la tejghea şi comandă un Defender dublu, cu gheaţă. Două fete se fâţâiau pe estrada din fund, iar o a treia ieşi din umbră şi se apropie de el.

– *Good evening*, „Pitonule", zise ea cu privirea ridicată spre Nader Mahfouz.

– *Good evening*, Elena, răspunse el.

Elena era o târfă drăguţă din Republica Moldova, cu care se mai culca din când în când. Puse o mână pe coapsa bărbatului şi începu să-l maseze uşor, urcând tot mai sus. Când îl simţi încordat, îi puse mâna pe sex şi îi şopti:

– *You want to fuck with me tonight*[2]?

Bărbatul clătină din cap.

– *No. No time*.

Elena nu-şi retrase mâna şi îi aruncă o privire rugătoare.

– *Please, „Pitonule"! You make me hot*[3]!

Privirile li se întâlniră, iar cea a lui Nader coborî asupra buzelor groase, întredeschise, tentante, care i se ofereau. Imediat, femeia scoase la iveală vârful unei limbi roz, mimica ei fiind extrem de expresivă. Bărbatul rezistă aproape un minut, apoi se dădu jos de pe taburet.

– *You come*!

Femeia îl urmă, iar Nader se îndreptă spre BMW-ul său, ambii urcându-se în spate. Elena îi deschise fermoarul pantalonilor şi îi scoase afară membrul deja tare. Începu să-l sugă cu pricepere, în timp ce bărbatul se destinse. Târfuliţa asta i-o

[2] Vrei să te culci cu mine în seara asta?

[3] Mă exciţi.

sugea mai bine decât prietena lui de drept. Curând însă, se crispă. Un bărbat care împingea un cărucior venea dinspre strada vecină. Se opri în faţa barului Maalad, aprinse o lampă cu gaz şi îşi aranjă sacii cu fistic. Nader înjură printre dinţi. Imediat, Elena se opri din felaţie, neliniştită.

– *I hurt you*?[4]

– Nu, nu, continuă, făcu libanezul.

Era însă extrem de tulburat. La ora asta, negustorul de fistic nu putea fi decât un „moukhabarat" al Siguranţei Generale, însărcinat cu dezvăluirea identităţii clienţilor şi cu notarea numerelor de maşini. Toate astea puteau servi ulterior ca dovezi utile... Trebui să se concentreze pentru a nu o alerta pe Elena, care acceleră ritmul felaţiei. Imediat, Nader o prinse de ceafă, înfigându-i mădularul până în fundul gâtului. Ejaculă cu un strigăt răguşit şi tresărind din tot corpul. Elena ridică ochii spre el, neliniştită.

– *It was good*?

– *Very good*, o asigură el, gândindu-se aiurea. *Go back in. I will join you*[5].

Elena îl ascultă fără să crâcnească şi se întoarse în bar. Rămas singur, Nader îşi aprinse o ţigară, urmărindu-l pe negustorul de fistic. Acesta îşi notase cu siguranţă numărul maşinii lui. Lucru

[4] Te-a durut?

[5] Du-te înăuntru. Vin şi eu acum.

care nu era grav dacă ar fi plecat *imediat*. Numai că acest lucru era imposibil.

Se desprinse de pe scaun şi, după ce-şi aranjă hainele, se întoarse şi el în bar. Elena îl aştepta cocoţată pe un taburet, cu un pahar de Defender în faţă, încă neatins. Nader se aşeză lângă ea şi chemă barmanul.

– Dă-i 200 000 de lire, îi spuse el simplu.

Barmanul era un vechi *shebab* al lui Elias Karam. Rareori îi lua bani pentru consumaţie lui Nader. O mică extorcare de bani în amintirea vremurilor bune. Ezită câteva secunde, apoi se duse să ia bancnotele din sertarul casei de marcat. Nader oftă. În ziua în care barmanul îi va refuza acest gen de serviciu, va trebui să părăsească Beirutul. Pentru că asta ar fi însemnat că respectul pe care îl inspira se diminuase. Iar atunci când nu mai există respect, răufăcătorii se dezlănţuie. Pentru a forţa nota, îi întinse paharul barmanului încă plin.

– Pregăteşte-mi altul. S-a topit gheaţa.

Elena înhăţă banii, îşi înmuie buzele în paharul cu scotch, îl mângâie în treacăt şi se duse spre un separeu din fundul barului.

*

* *

„Pitonul" era la al treilea pahar de Defender atunci când îşi făcu apariţia un bărbat masiv, însoţit de o blondă machiată excesiv, cu trăsături

incredibil de vulgare. Cuplul se îndreptă direct spre un separeu şi, câteva momente mai târziu, barmanul le aduse o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne. Probabil pentru a o impresiona pe blondă. Băură şi începură să flirteze, nivelul sonor al muzicii împiedicând orice fel de conversaţie. Nader îi observa, fiind convins că acesta era bărbatul cu care avea întâlnire.

După douăzeci de minute, bărbatul se ridică şi se duse la toaletă. „Pitonul" aşteptă un minut, apoi coborî de pe taburet şi se îndreptă în aceeaşi direcţie.

Tipul solid tocmai se spăla pe mâini sub lumina lividă a neonului. Îl văzu intrând pe „Piton" în oglinda de deasupra chiuvetei. Privirile li se întâlniră şi întrebă:

– Nu cumva sunteţi Mandy?

– Ba da, eu sunt Mandy, răspunse „Pitonul".

De fapt, Mandy era celălalt! Numele de cod al contactului său, care nu era niciodată acelaşi. Liniştit, se duse la chiuveta de alături şi începu să vorbească, uitându-se mereu la uşă. El ceruse această întâlnire. O procedură întotdeauna periculoasă într-un oraş atât de supravegheat ca Beirutul. „Mandy" îl ascultă, uscându-şi mâinile, apoi zise:

– Găseşti mesajul în locul obişnuit.

Se întoarse primul în bar. „Pitonul" aşteptă puţin, reveni în bar, dădu peste cap paharul de Defender şi ieşi.

Negustorul de fistic era tot acolo. „Pitonul" sperase în taină că plecase deja. Prin urmare, „moukhabaratul" îl văzuse intrând pe „Mandy". Sosit cu maşina, deci identificabil. Rămase nemişcat la volan, cântărind argumentele pro şi contra. Nimeni nu trebuia să fie la curent cu întâlnirea sa. N-avea de gând să petreacă luni sau ani în pivniţele Ministerului Apărării. Şi nici să servească pe post de cobai noilor torturi inventate de *Maktal-el-Ightiyalat*, precum Samir Geagea. În cele din urmă, aprinse farurile şi demară.

*

* *

„Pitonul" parcă pe o străduţă neluminată, stinse motorul şi ieşi din maşină. Parcursese cam trei sute de metri. Porni pe jos în direcţia barului Maalad. Negustorul de fistic era tot acolo. Acesta auzi paşi în spatele lui şi se întoarse. „Pitonul" nu-i lăsă timp să i se facă frică.

Cu o singură lovitură de pumnal, îi tăie beregata, dându-se înapoi pentru a nu fi stropit de sânge. „Moukhabaratul" se clătină, prinzându-şi grumazul cu mâinile, apoi se prăbuşi la pământ. Încă zbătându-se uşor, „Pitonul" îl apucă de picioare şi îl trase într-o zonă întunecată. Apoi, îl percheziţionă rapid, descoperind un carneţel pe care-l deschise. Pe prima pagină văzu mai multe nume şi numere de înmatriculare. Nu se înşelase.

Omul scoase un horcăit şi încetă să mai respire. „Pitonul" smulse cu grijă pagina şi puse car-

neţelul la locul lui. Pe urmă, se îndreptă în direcţia maşinii. Pentru a evita orice problemă, trebuiau eliminate toate riscurile.

Principiul precauţiei, cum se spunea acum. Liniştit, ajunse la maşină.

Dădu drumul la radio şi se îndreptă spre casă prin cartierul Adna, trecând chiar pe deasupra cazinoului. Nu-i plăcea ideea de a se lăsa prins din urmă de propria tinereţe, dar nu putea face mare lucru. Sigur că s-ar fi putut duce să locuiască în altă parte. Dar n-avea de gând să părăsească Beirutul, chiar dacă era nevoit să îndeplinească misiuni extrem de periculoase.

Fără să-şi facă iluzii, ştia că sirienii n-aveau prieteni, ci numai complici. Şi, la nevoie, nu ezitau niciodată să se debaraseze de ei.

Cu multă cruzime.

CAPITOLUL XIV

Dahlia era total transformată, după ce înlocuise jeanşii şi puloverul roşu cu o bluză de dantelă bej şi o fustă lungă şi neagră, despicată într-o parte. Cu părul ridicat, cu ochii prelungiţi cu ajutorul rimelului şi cu gura foarte rujată, se afla deja în holul imobilului atunci când ajunse Malko. Acesta îi deschise portiera şi femeia se urcă în Mercedes.

– Sunteţi fermecătoare! o asigură el. Probabil că aveţi mult succes.

– Oh, nu prea ies în oraş, zise cu timiditate Dahlia.

Coborâră spre Fouad-Chebab pentru a ajunge la şoseaua către Jounieh, care traversează Beirutul de la vest la est. De la izbucnirea războiului civil, creştinii se refugiaseră de-a lungul coastei, până la Jounieh şi chiar dincolo de acesta, practic până la Byblos, construind un zid de beton. O reţea urbană neîntreruptă şi lipsită de farmec, care cangrena şi o parte din dealurile altădată pustii. Un fel de autostradă se întindea de-a lungul coastei, deservind toate noile aglomerări urbane.

Privind drept înainte, Dahlia rămase tăcută. Malko încercă să spargă gheaţa întorcându-se spre ea şi zâmbindu-i.

– Aşa de tânără şi de frumoasă şi nu sunteţi logodită?

– Nu, răspunse oarecum sec Dahlia, apoi recăzu în muţenie.

De parcă ar fi regretat faptul că acceptase invitaţia lui Malko.

Ajunseră în sfârşit la Casino du Liban, care se afla imediat după Maamelteim, pe malul mării, iar Malko îi lăsă maşina unui valet. Pătrunseră în holul impozant de la intrarea în sala de jocuri. Ca toată lumea, Malko trebui să se supună ceremoniei de obţinere a unui permis gratuit şi provizoriu. Pentru Siguranţa Generală libaneză, acesta era un mijloc simplu de a pregăti câteva dosare în vederea unui eventual şantaj. Dahlia făcu ochii mari văzând grupurile înghesuite la ruletă sau la mesele de black-jack.

– Se joacă pe bani mulţi? întrebă ea cu naivitate. Nu văd niciun fel de bancnote.

Malko îi explică sistemul de joc cu jetoane şi o conduse prin săli. La stânga, erau jocurile mecanice, apoi urmau două spaţii largi unde se aliniau mesele pentru ruletă, black-jack şi baccara. În afară de crupieri, doar bărbaţi. Părea straniu că în cazinou era tot atâta linişte cât într-o catedrală în timpul liturghiei! Ca şi cum oamenilor le-ar fi fost frică să vorbească. La un moment dat, Dahlia remarcă:

– Mereu acelaşi lucru...

– Mergem să bem ceva în barul cu pian? sugeră Malko.

Barul se afla la etajul întâi şi se ajungea la el urcând două scări monumentale. Înainte de a comanda, Malko se impacientă:

– Beţi alcool?

– Bineînţeles, zise femeia. Nu sunt integristă. De altfel, adăugă ea, nu prea sunt o practicantă a religiei mele. În timpul evenimentelor, am văzut prea mulţi oameni asasinaţi doar pentru că pe *bitaka*[1] scria că erau creştini sau musulmani.

Pentru a alunga aceste amintiri neplăcute, Malko comandă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne roze, apoi ciocniră.

– E bună! remarcă Dahlia. N-am prea băut des aşa ceva. Doar la aniversări.

Puţin câte puţin, Dahlia se destinse, ciugulind din fistic şi sorbind şampanie. Malko îi puse diverse întrebări despre viaţa ei, iar ea îi vorbi de tinereţea petrecută în periferia sudică, aflată sub dominaţia Hezbollahului, unde aveau loc bombardamente, atacuri cu maşini-capcană, oamenii erau ucişi la colţ de stradă, iar frica era o stare de spirit permanentă.

– Îi urăsc pe israelieni, spuse ea, dar îi şi compătimesc pentru că trebuie să trăiască în teroare, sub ameninţarea atentatelor. Am avut un frate care

[1] Carte de identitate.

a fost ucis, iar una dintre surorile mele a dispărut, fiind arestată la un baraj. Avea şaisprezece ani şi n-am mai văzut-o de atunci. Nu puteam ieşi din cartierul nostru fără să riscăm să fim ucişi.

Şampania îi dezlegase limba, iar Malko profită de acest lucru.

– N-aţi vrut să vă măritaţi, sugeră el, să uitaţi de toate astea întemeind o familie?

– Ba da, zise ea, fără convingere, dar e greu să găseşti un bărbat cumsecade.

– Totuşi, cred că aveţi mult succes...

Din nou, femeia se închise ca o scoică şi îşi bău toată şampania din pahar.

– Mi-e foame, spuse ea, şi mi se învârteşte un pic capul. Putem merge la masă?

*

* *

Unul dintre restaurante se afla pe marginea sălii ce adăpostea mesele pentru ruletă, fiind uşor înălţată şi practic pustie. Un singur bărbat corpolent îşi studia martingalele, în timp ce peştele i se răcea în farfurie.

Dahlia mânca, tăcută și cu poftă, iar Malko îşi lăsă privirea să rătăcească asupra mulţimii. Deodată, un cuplu îi atrase atenţia: un bărbat înalt, îmbrăcat cu o vestă de piele neagră bine croită, cămaşă neagră şi cravată roşie. Era Nader Mahfouz, zis şi „Pitonul", însoţit de o femeie strălucitoare, mai curând târfă de lux decât călugăriţă. Era foarte brunetă, de o frumuseţe agresivă,

excesiv de machiată, cu pieptul voluminos acoperit de dantele negre, purtând o fustă mulată, ciorapi eleganţi şi pantofi cu tocuri înalte.

Rătăceau printre mese, privind în treacăt rarii clienţi. Malko observă că Dahlia se oprise din mâncat şi îi urmărea cu privirea.

– Îi cunoaşteţi? întrebă el.

– Femeia lucrează la un magazin de lux, Aishti, chiar peste drum de casa mea, pe strada Verdun.

Vocea îi era tensionată, bizară. Malko nu se putu abţine să nu remarce:

– L-am cunoscut pe bărbatul de lângă ea, un anume Nader Mahfouz, care...

– Unde l-aţi cunoscut?

Dahlia pusese jos tacâmurile şi se uita fix la Malko, surprins de reacţia ei. Cuplul se depărtă, apoi se pierdu în mulţime.

– L-am... începu el.

Observă că ochii Dahliei se umpluseră de lacrimi şi că îşi muşca buzele pentru a nu izbucni în hohote de plâns. Femeia se ridică brusc, îngăimând:

– Mă întorc imediat...

O văzu dispărând în mulţime şi se gândi că se dusese la toaletă pentru a se linişti. Brusc, îşi dădu seama de gafa sa. Menţionând numele lui Nader Mahfouz, Dahlia înţelesese că el îl cunoştea pe fostul ei amant, Elias Karam. Şi Dumnezeu ştie ce concluzie trăsese.

Trebuia să-i explice la întoarcere...

*

* *

Malko se uită pentru a douăzecea oară la ceasul Crosswind. Dahlia dispăruse de o jumătate de oră! Plăti şi începu să inspecteze metodic cazinoul. N-o găsi şi nu-i revăzu nici pe Nader Mahfouz, nici pe însoţitoarea lui bătătoare la ochi. Sleit de puteri, ieşi afară şi îl întrebă pe valetul de pe terasă dacă n-o văzuse cumva pe Dahlia. Ajutat de o bancnotă de 10 000 de lire libaneze, băiatul îşi aminti că, mai devreme, chemase un taxi pentru o femeie ce corespundea semnalmentelor Dahliei şi care părea extrem de tulburată.

Era clar: îl crezuse un spion aflat în solda văduvei lui Elias Karam!

– Adu-mi maşina, ceru el.

Nu mai avea ce face la Casino du Liban. Nu-i mai rămânea decât să se roage să poată reînnoda dialogul cu fosta amantă a lui Elias Karam. Altfel, ancheta lui era terminată. Se urcă în Mercedes şi urmă indicatoarele care-l conduseră spre ieşire. Trebuia să treacă din nou pe autostrada care ducea la Jounieh pentru a ajunge la şoseaua către Beirut.

Se angajă pe panta ce cobora spre tunel şi trebui să frâneze brusc. Un BMW mare, probabil în pană, era oprit în mijlocul drumului. Semnaliză cu farurile şi, spre surprinderea lui, văzu că maşina era goală.

Nu mai avu timp să-şi pună întrebări. O a doua maşină venea din urmă. Se opri la câţiva centimetri de bara din spate, apoi doi bărbaţi, pe care-i văzu în oglinda retrovizoare, coborâră.

Fiecare avea în mâini un pistol mitralieră.

Instinctiv, se culcă pe banchetă în momentul în care răsunară bubuiturile, iar geamul din spate se prefăcu în ţăndări.

*

* *

Culcat pe burtă, Malko îşi strecură mâna sub scaun şi scoase Glockul împrumutat de Robert Baker. În timp ce vâra un glonţ pe ţeavă, o rafală spulberă parbrizul şi geamurile laterale. Proiectilele se înfigeau în tabla maşinii cu un zgomot surd, iar unul dintre ele pulveriză radioul, care amuţi brusc. Apoi se reaşternu tăcerea, iar Malko profită pentru a deschide portiera de pe partea lui, târându-se afară, în vreme ce asasinii îşi reîncărcau armele.

Cu spinarea încovoiată, se năpusti spre prima maşină pentru a se adăposti în spatele ei. Ghemuit lângă BMW, riscă o privire şi-i zări pe cei doi ucigaşi care, fără să se grăbească, avansau în direcţia lui. Malko nu ezită. Dacă îi lăsa să se apropie, cu armele lor automate, era mort. Ţinând Glockul cu amândouă mâinile, îl ochi pe cel mai apropiat şi apăsă pe trăgaci. Omul se prăbuşi la pământ, iar tovarăşul lui se ascunse în spatele Mercedesului lui Malko. Acesta se repezi la in-

trarea în tunel, dar se opri dintr-odată. Alţi doi asasini îl pândeau, ascunşi în întuneric. Prins între două focuri, nu prea avea şanse să scape... Lipit de zid, căuta cu disperare o soluţie, dar liniştea fu tulburată de un scrâşnet de pneuri. Se auzi ecoul unor portiere trântite şi vociferări în arabă. Aproape imediat, răsunară mai multe focuri de armă undeva în spatele maşinii oprite în tunel. Îi văzu pe cei doi ucigaşi prinşi într-o ambuscadă la ieşire, încercând să spele putina.

Liniştea se lăsă la fel de brusc precum fusese întreruptă. Malko riscă o nouă privire şi zări patru civili cu pistoalele în mână, care strigau: „*Moukhabarat! Moukhabarat!*"

Prudent, avansă în direcţia lor. Unul dintre ei zbieră un ordin. Malko îşi puse pistolul pe pământ şi ridică mâinile. Chiar şi un „friendly fire" putea ucide foarte bine.

Fu imediat înconjurat de patru bărbaţi şi, după mimica lor, înţelese că era salvat. Unul dintre ei vorbi în engleză şi îi zâmbi.

– Am ajuns la timp!

Greu de susţinut contrariul.

– Cine sunteţi? întrebă Malko.

– Lucrez împreună cu colonelul El-Ghazali. Puteţi să vă luaţi pistolul. Nu sunteţi rănit?

– Nu.

– Atunci, veniţi cu noi. Ne ocupăm mai târziu de maşina dumneavoastră.

Fusese salvat de Moukhabaratul sirian! Hotărât lucru, vremurile se schimbaseră. Îi urmă pe

poliţişti, trecând pe lângă maşina care se oprise în spatele lui. Şoferul era prăbuşit peste volan, mort. Alte două cadavre zăceau pe asfalt: ucigaşii care-l atacaseră din spate. Patru morţi, dacă-l punea la socoteală şi pe cel pe care-l împuşcase mai devreme. Plus cei care reuşiseră să fugă. Se urcă în spatele unui BMW vechi, care demară imediat, îndreptându-se spre Beirut.

Incidentul nu durase mai mult de cinci minute.

*

* *

Un neon livid lumina biroul colonelului El-Ghazali. Acesta înaintă spre Malko cu un zâmbet larg.

– Bună seara! Nu vă e rău?

– Nu, nu, îl asigură Malko.

– Doriţi un întăritor? Arak? Coniac? Whisky?

Înainte de a i se răspunde, scoase de sub birou o sticlă de coniac Otard XO, provenind cu siguranţă din contrabandă, şi îi turnă lui Malko o porţie bună.

Acesta îşi înmuie buzele în pahar şi se aşeză în faţa colonelului.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Colonelul El-Ghazali făcu un gest de neputinţă.

– Nu ştim nici noi. După vizita dumneavoastră, le-am cerut serviciilor mele să vă prote-

jeze discret. Pentru nimic în lume nu vrem ca un prieten al lui Robert Baker să păţească ceva. În seara asta, una dintre echipe v-a urmărit până la Casino du Liban. După ce aţi plecat de acolo, au pierdut ceva timp pentru a-şi recupera maşina. Dar nu s-au neliniştit. Era o protecţie de rutină, să spunem... Pe urmă, au fost blocaţi de maşina celor care v-au atacat în tunel, aşa că au reacţionat.

– Eficient, sublinie Malko.

Colonelul sirian se umflă în pene.

– E o unitate de elită.

Se auziră bătăi în uşă. Un poliţist puse în faţa colonelului un teanc de cărţi de identitate şi-i şopti câteva cuvinte la ureche. Sirianul examină rapid hârtiile şi îl anunţă pe Malko:

– Acum ştim ceva mai multe despre agresorii dumneavoastră. E vorba de nişte creştini maroniţi, *shebabi* care se învârtesc prin anturajul lui Elias Karam. S-au folosit de maşinile lor personale, pentru că nu se gândeau că vor fi prinşi.

– Au fost cel puţin şase, remarcă Malko.

– Am ucis trei, iar dumneavoastră unul. Cred că ceilalţi au fugit, dar îi vom găsi.

Tăcu şi se uită la Malko, zâmbind în colţul gurii.

– A fost un atac remarcabil organizat, concluzionă el. Intenţia a fost eliminarea dumneavoastră fizică. Pregătit din timp, pentru că, în mod sigur, au ştiut că urma să vă duceţi la Casino du Liban.

– Au putut să mă urmărească?

Colonelul sirian aprobă din cap.

– Cu siguranţă. Oamenii *mei* v-au urmărit pentru a vă asigura protecţia, dar ei nu se uită în spate. Sau poate că ucigaşii au obţinut informaţii provenite pe o altă cale.

Privirea lui pătrunzătoare nu-l slăbea pe Malko. Acesta contraatacă:

– Aveţi vreo ipoteză?

Colonelul El-Ghazali îşi regăsi brusc atitudinea mieroasă.

– De-abia acum descopăr această afacere, remarcă el pe bună dreptate. Poate că aveţi *dumneavoastră* o idee...

Evident că Malko avea una: singura persoană care ştiuse că se duce la Casino du Liban fusese Dahlia. Care dispăruse într-o manieră bizară înaintea atentatului. Dacă s-ar fi aflat în Mercedes, alături de el, şi viaţa ei ar fi fost în pericol. În faţa privirii insistente a sirianului, se resemnă şi îşi dezvălui gândurile.

– Aşa cum ştiu şi oamenii dumneavoastră, am avut şi o însoţitoare în seara asta. Secretara lui Abu Ali.

Colonelul sirian zâmbi complice şi libidinos.

– Înţeleg. Dar atunci când aţi plecat eraţi singur.

– Exact. Fără un motiv aparent, m-a lăsat s-o aştept, teoretic, câteva minute, dar nu s-a mai întors.

– Aţi avut vreo... dispută?

– Nu, absolut deloc. E inexplicabil.

Încă n-avea chef să-i vorbească despre reacţia Dahliei la vederea lui Nader Mahfouz şi despre ipoteza pe care o construise. Colonelul sirian nu insistă şi îşi notă ceva pe o foaie de hârtie. Malko îşi spuse că era cu siguranţă la curent cu legătura dintre Dahlia şi Elias Karam... Dar asta nu explica deloc cursa ce-i fusese întinsă. Tăcerea se prelungi câteva clipe, apoi, cu o voce intenţionat neutră, colonelul El-Ghazali reluă:

– Domnule Linge, mai devreme s-a încercat uciderea dumneavoastră. Mulţumesc lui Dumnezeu, astfel de incidente n-au mai avut loc de ani de zile la Beirut. Prin urmare, trebuie să lămuresc această afacere. Altfel, şefii mei vor avea tot dreptul să-mi facă reproşuri. Cei care au încercat să vă omoare se învârtesc în jurul lui Elias Karam. Credeţi că există un motiv pentru care au vrut să vă suprime?

– Nu, mărturisi Malko.

O nouă tăcere. De data asta, ceva mai apăsătoare. Fără să-l privească, colonelul El-Ghazali întrebă:

– Sunteţi autorizat să-mi spuneţi motivul prezenţei dumneavoastră la Beirut, domnule Linge? Suntem între profesionişti.

– Bineînţeles, răspunse imediat Malko. Aşa cum v-a spus Robert Baker, Statele Unite încearcă să adune mai multe informaţii despre afacerea *Karin A*.

– Nici guvernul libanez, nici cel sirian nu sunt amestecate în această afacere, se grăbi să precizeze colonelul El-Ghazali. Abu Ali este un negustor particular, iar armele n-au tranzitat niciodată teritoriul libanez.

– Nu mă îndoiesc de asta, confirmă Malko. E rândul meu să vă pun o întrebare. Aţi fost la curent cu această tranzacţie?

Colonelul El-Ghazali zâmbi pe sub mustaţa subţire şi bine tăiată.

– Pe dumneavoastră n-o să vă mint, spuse el. Da, am fost la curent, pentru că suntem vigilenţi atunci când vine vorba de acest tip de afacere. Dar nu ne-a privit direct, aşa că n-am intervenit.

– Abu Ali v-a vorbit de ea?

– Nu.

– Cunoaşteţi şi alte persoane implicate în această afacere şi care locuiesc aici?

– După informaţiile mele, nu. Totul s-a petrecut prin intermediul e-mailurilor şi al telefoanelor.

– Nici iranienii nu v-au spus nimic?

– N-aveau niciun motiv s-o facă. Era vorba de o tranzacţie privată cu palestinienii, fără nicio implicare politică din partea Libanului.

– Înţeleg.

– Apropo, sunteţi satisfăcut de răspunsurile domnului Abu Ali?

– Absolut. Graţie intervenţiei dumneavoastră, mi-a pus la dispoziţie dosarele. Rolul său a fost simplu: acela de intermediar. S-a mulţumit

să controleze derularea operaţiunii, astfel încât totul să fie bine.

Colonelul El-Ghazali aprobă din cap.

– Dacă nu vedeţi niciun incovenient în asta, o să-l rog să-mi confirme ceea ce mi-aţi spus.

Malko reuşi să nu zâmbească. Asta era cu siguranţă o mostră de umor sirian. Ca şi cum Moukhabaratul ar fi avut nevoie de permisiunea lui pentru a audia un cetăţean libanez! Colonelul El-Ghazali voia însă să fie foarte amabil. Se uită ostentativ la ceas şi îi adresă lui Malko un ultim surâs.

– Cred că vreţi să vă odihniţi după această seară solicitantă. Oamenii mei vă vor duce cu maşina, vă aşteaptă jos. Iată cartea mea de vizită. Dacă vă trece prin minte ceva interesant, sunaţi-mă. Eu îmi voi continua ancheta şi vă voi ţine la curent.

Se ridică şi îl conduse pe Malko până pe palier. Când se deschise uşa liftului, îl întrebă:

– Aveţi de gând să mai rămâneţi în Beirut?

O întrebare capcană... Dacă Malko rămânea, însemna că mai avea ceva de făcut.

– Poate doar câteva zile, ca să fiu sigur că nu am uitat nimic, spuse acesta.

Îşi strânseră mâinile, iar privirile li se întâlniră. Anul acesta, Oscarul ipocriziei va fi greu de atribuit... Afară, un „moukhabarat" păduchios îi întinse ceremonios lui Malko cheile Mercedesului 600. Maşina avea o înfăţişare jalnică, cu geamurile sparte şi urmele de gloanţe din caroserie.

Malko privi acele luminoase ale ceasului Breitling: douăsprezece şi patruzeci şi trei. Totuşi, nu-i era somn deloc. Un lucru i se părea clar. Nu i se întâmplase nimic până în clipa în care începuse să se ocupe de Abu Ali. Prin urmare, cauza atacului fusese probabil Dahlia. Ceva însă nu se lega. Ar fi trebuit ca aceasta să se afle cu el în maşină, riscându-şi astfel viaţa. Doar dacă dispariţia ei stranie nu fusese cumva motivată de dorinţa de a-l lăsa pe Malko să fie ucis de unul singur.

Demară, lăsând în urmă câteva cioburi. Vedea cu greutate prin parbrizul aproape opac, însă se îndreptă totuşi spre strada Verdun.

Dorea foarte mult să vorbească cu Dahlia *înaintea* colonelului El-Ghazali.

CAPITOLUL XV

Colonelul El-Ghazali jubila. Puse stiloul pe masă şi îşi aprinse o ţigară. Era aproape două dimineaţa, dar încă nu-i era somn. După plecarea agentului CIA, nu încetase să lucreze. Primise mai întâi rapoartele agenţilor săi care operau în interiorul cazinoului. Aceştia îi confirmaseră versiunea lui Malko Linge. Nu existase nicio dispută între acesta şi însoţitoarea lui. Femeia părăsise restaurantul, ducându-se spre ieşire, fără să vorbească cu nimeni. Ceruse un taxi şi plecase spre Beirut. Acolo, i se pierduse urma.

Prima ipoteză era evident aceea că *ea* plănuise atentatul şi că se pusese la adăpost. Însă ideea nu-l satisfăcea pe ofiţerul sirian, obişnuit cu loviturile încurcate. Era prea evident. Şi totuşi, de neînţeles. Această Dahlia îl întâlnise doar de două ori pe Malko Linge. Chiar dacă acesta o revăzuse cu altă intenţie decât aceea de a-i face curte, în cel mai rău caz, ea nu putea decât să-l suspecteze. Nu omori pe cineva pentru atâta lucru. Nici Moukhabaratul sirian, nici Siguranţa Generală nu aveau un dosar pe numele Dahliei Chalabe. Era o tânără şiită fără trecut, care urmase cursuri de informatică înainte de a lucra pentru Abu Ali.

Nici acesta nu putea fi bănuit de nimic. Înainte de a-l lăsa să-şi vadă de negoţul lui, sirienii făcuseră o anchetă serioasă privitoare la trecutul său. Nu găsiseră nimic. Era un negustor cinstit, care se ocupa de arme şi de fier vechi. Nu se ascundea şi, de câte ori vreuna dintre tranzacţiile sale implica Siria sau Libanul, îi cerea permisiunea generalului Ghazi Kanaan, „proconsulul" sirian. Convorbirile lui telefonice şi faxurile nu erau cifrate, lucru care permitea urmărirea lui discretă. Colonelul El-Ghazali nu-l întâlnise niciodată, însă ştia perfect de unde să-l ia. În plus, Abu Ali era foarte legat de Hezbollah, fiind el însuşi şiit.

Între timp, oamenii săi îi semnalaseră prezenţa la Casino du Liban a unei alte persoane: „Pitonul", omul bun la toate al lui Elias Karam. Lucrurile deveneau astfel mai interesante. Cercetând o fişă ce-i fusese transmisă cu o oră mai înainte de către Siguranţa Generală, colonelul El-Ghazali descoperise legătura dintre Elias Karam şi Dahlia Chalabe.

O legătură în aparenţă lipsită de mister. Karam era un afemeiat, iar Dahlia ocupa ultima poziţie pe o listă foarte lungă. Nimeni nu se interesase de ea, nici măcar libanezii. Tânăra şiită nu avea o activitate politică, iar Elias Karam trăia din veniturile sale.

În plus, era mort...

Colonelul El-Ghazali îşi prinse capul în mâini, furios că nu putea să pună în ordine ele-

mentele acestui puzzle. Mai era ceva care-l nedumerea. Cu trei zile înainte, unui informator al Siguranţei Generale libaneze îi fusese tăiată beregata în faţa unui bar de noapte din Maamelteim în timp ce-şi făcea rondul de rutină. Nici acolo ancheta nu scosese nimic la iveală. Totuşi, în seara aceea fusese semnalată prezenţa „Pitonului" în barul cu pricina.

Dar bătrânul ucigaş nu se ascunsese, „consumând" una dintre târfele stabilimentului. Era evident că pentru asta venise... Nimic suspect până aici: nici măcar nu fusese interogat. Totuşi, această suprimare avea un iz de profesionist. Agenţii Moukhabaratului erau nişte indivizi săraci, prost plătiţi şi detestaţi de populaţie, dar nimeni nu îndrăznea să se atingă de ei de frica sirienilor.

Evident că un om ca „Pitonul" nu era la prima sa crimă, dar de ce acolo? El nu avea nimic de ascuns. Aliat de multă vreme cu sirienii, se afla pe statul de plată al lui Elias Karam şi avea în subordine o sută de *shebabi* care continuau să graviteze în jurul şefului său, făcând trafic şi organizând tot felul de combinaţii.

Colonelul sirian se uită la cerul negru prin fereastra prăfuită a biroului său. Al şaselea simţ îi spunea că se afla pe o pistă interesantă. Că această afacere îi va permite poate să dezlege o alta, mult mai importantă: asasinarea lui Elias Karam, atent planificată şi executată. Sirienii nu avuseseră nimic de-a face cu această crimă,

colonelul El-Ghazali ocupa o poziţie care-i permitea să ştie asta... Însă generalul Kanaan îi reproşase că nu găsise încă vinovaţii. Or, afacerea fusese pusă la cale de profesionişti. Investigaţiile nu duseseră nicăieri. Într-o ţară în care vânzarea explozibililor se făcuse la liber ani de zile, „pregătirea" maşinii nu putea fi urmărită până la sursă. În Beirut, existau vreo două sute de persoane capabile de un astfel de atentat.

Şi nici nu exista un posibil mobil. Colonelul El-Ghazali interogase personal delegaţia belgiană care venise pentru a-l întâlni pe Karam în problema Sabra şi Chatila. Belgienii îi confirmaseră faptul că Elias Karam nu vorbise *niciodată* de posibilitatea de a depune mărturie împotriva lui Sharon. Dimpotrivă, acesta le explicase că, dacă armata israeliană utilizase proiectile de distrugere în masă, o făcuse pentru a-i împiedica pe asasinii lui Samir Geagea să acţioneze după bunul lor plac. Bineînţeles că masacrul nu-i smulsese lui Ariel Sharon, care-i ura pe palestinieni, lacrimi de sânge. Însă asta era o istorie veche, iar în această parte de lume sângele se usca mai repede ca în altă parte.

Din seara aceea, colonelul El-Ghazali era pe cale să elaboreze o nouă teorie.

Şi dacă asasinarea lui Elias Karam şi atentatul împotriva agentului CIA aveau legătură între ele?

Din păcate, nu era decât o ipoteză, de vreme ce nu găsea niciun element concret care să facă o

conexiune între cele două evenimente. Atâta timp cât nu ştia motivul prezenţei lui Malko Linge la Beirut, n-avea cum să avanseze. Povestea potrivit căreia acesta din urmă venise la Beirut pentru a-l interoga pe Abu Ali nu ţinea nici cinci minute. Robert Baker, şeful staţiei CIA, ar fi putut să facă asta la fel de bine. Prin urmare, motivul era altul.

Primul demers consta, evident, din căutarea Dahliei Chalabe, căreia urma să-i smulgă câteva unghii pentru a o obliga să colaboreze. Femeile erau mai vulnerabile decât bărbaţii. Colonelul El-Ghazali n-ar fi ezitat nicio secundă. Totuşi, exista o piedică: nu ştia ce întrebare să-i pună tinerei femei.

*

* *

Malko oprise ceea ce mai rămăsese din Mercedesul său pe strada Verdun, la cincizeci de metri de imobilul în care locuia Dahlia Chalabe. Ocolise prin Beirut pentru a fi sigur că nu era urmărit. Se aşteptase să fie însoţit de Moukhabarat, dar nu se zărea nimeni. Cu Glockul strecurat între scaune, reflecta, neştiind încă ce tactică să adopte.

Cu siguranţă că sirienii aveau de gând s-o interogheze pe Dahlia. Deocamdată, le-o luase înainte. Dar cum să profite de acest avantaj? Nu-i venea să creadă că femeia plănuise atacul căruia el îi căzuse victimă. De ce ar fi făcut-o? Pe Abu Ali îl suspecta că era autorul unei manipulări,

nu pe ea... Femeia ar fi putut să creadă că Malko se mulţumea să-i facă curte, ca orice alt bărbat normal. Se uită la ceasul Breitling Crosswind, ale cărui ace luminoase indicau două şi douăzeci. Apoi, privirea lui se îndreptă spre faţada întunecată. Nici măcar nu era sigur că femeia se întorsese acasă, iar telefonul nu i-l ştia. Îi cunoştea numărul apartamentului, dar probabil că va refuza să-i deschidă. Realiză brusc că avea un gust ciudat în gură... Gustul morţii, pe care-l va alunga cu o vodcă bine răcită...

Verdun Street era pustie precum o stradă dintr-un oraş fantomă. Instinctul îi spunea să profite de avansul pe care-l avea. Moukhabaratul era convins că se afla la Phoenicia. Ei aveau tot timpul, era suficient ca mâine dimineaţă să se ducă la biroul femeii. Trebuia neapărat să găsească o modalitate de a vorbi cu Dahlia Chalabe înaintea sirienilor. Era momentul să-şi încerce norocul. Pusese deja mâna pe portieră, când zări farurile unei maşini care venea pe Verdun Street. Vehiculul încetini şi se opri în faţă la Aishti, marele magazin de lux din complexul Holiday Inn. Farurile se stinseră şi doi bărbaţi coborâră. Traversară strada şi se opriră în faţa intrării în imobilul Dahliei Chalabe.

*

* *

Pulsul lui Malko se acceleră. Cine erau cei doi vizitatori? Nimeni nu mai circula prin Beirut la ora aceea târzie din noapte. Vârându-şi la cen-

tură Glockul, ieşi din maşină şi se îndreptă spre clădire. Ajungând în faţa ei, observă că cei doi dispăruseră! Prin urmare, intraseră. Se apropie de uşă şi zări un interfon cu numerele apartamentelor. Ori locuiau acolo, ori cineva le deschisese. Îşi aminti că Dahlia îi spusese să sune la 42.

Apăsă pe butonul 42, prelung. Se scurseră câteva secunde, apoi o voce de femeie întrebă ceva în arabă. Vocea Dahliei. Pulsul lui Malko făcu un nou salt.

– Dahlia, zise el, cu gura lipită de interfon, sunt eu, Malko Linge.

Urmă o tăcere scurtă, apoi femeia întrebă:

– Ce faci aici? Nu vreau să te mai văd...

– Dahlia, zise Malko, doi bărbaţi or să sune la uşa ta. Sunt pe cale să urce. Nu le deschide.

Nu era sigur de ceea ce spunea. Cei doi necunoscuţi s-ar fi putut duce acasă sau să viziteze pe altcineva. Tăcerea se prelungea. Malko îşi auzea inima bătând. Brusc, totul deveni clar: cei doi bărbaţi pe care-i văzuse veniseră s-o lichideze pe Dahlia Chalabe, care ar fi trebuit să se afle împreună cu el în Mercedes, la ieşirea din Casino du Liban. Cum tăcerea continua, zise în grabă:

– Dahlia, după plecarea ta, au încercat să mă ucidă atunci când am ieşit din Casino du Liban. Sunt sigur că vizitatorii tăi vin să te lichideze. Sun la Moukhabarat!

– Nu, spuse deodată tânăra şiită cu o voce îngrozită. Nu, nu face nimic, n-o să le deschid. Pleacă...

Închise apoi interfonul. Malko împinse în uşă: imposibil de deschis. Ar fi putut să tragă în broască, dar ar fi trezit tot cartierul.

Oare Dahlia Chalabe le va deschide celor doi bărbaţi? Şi cum de au convins-o să le deschidă uşa de la intrarea în clădire? Însemna că îi cunoştea. Apăsă din nou pe butonul interfonului, dar nu mai răspunse nimeni. Hotărât să nu rămână pasiv, scoase cartea de vizită a colonelului El-Ghazali şi formă numărul de telefon al acestuia fără să-şi facă prea multe iluzii. La ora asta, probabil că se culcase.

Spre marea sa surpriză, sirianul răspunse imediat!

– Sunt Malko Linge, iată ce se întâmplă.

Colonelul El-Ghazali înţelese rapid. Malko îl auzi strigând deja în arabă. Apoi sirianul reveni:

– Luaţi numărul maşinii celor doi bărbaţi! îi ceru el. Trimit imediat o echipă. Nu interveniţi în niciun fel.

Închise telefonul. Malko ciuli urechile, aşteptându-se în orice clipă să audă focuri de armă. Era măcinat de starea de neputinţă în care se afla. Secundarul ceasului Breitling înainta cu o lentoare exasperantă. Traversă strada şi se duse să ia numărul maşinii. La întoarcere, văzu că holul imobilului se lumina. Nu avu timp să-şi pună prea multe întrebări. Două siluete traversară holul alergând şi deschiseră uşa de la intrare din zbor. Cei doi bărbaţi erau atât de grăbiţi, încât nu-l remarcară deloc, deşi se găsea la câţiva metri de ei!

Fără să se gândească, Malko se strecură în imobil înainte ca uşa să se închidă. Rămase nemişcat, respirând întretăiat şi uitându-se în jurul lui. Îi văzu pe cei doi necunoscuţi traversând strada în fugă, urcându-se în maşină şi demarând în trombă. Se îndreptă spre scară, auzind urletul unei sirene şi, după câteva secunde, o maşină cu girofar trecu în viteză. Nu încetini deloc, lansându-se în urmărirea Mercedesului. Oamenii colonelului El-Ghazali. Asta îi dădea un răgaz. Aprinse lumina şi se avântă pe scară. În afară de interfon, totul era putred, prăfuit, şters. Lumina se stinse, iar atunci când încercă s-o reaprindă nu mai reuşi s-o facă. Imobilul era cufundat în tăcere. Cu ajutorul brichetei Zippo, lumină drumul, de bine, de rău, şi reuşi să ajungă la etajul patru. Din fericire, fiecare uşă avea un număr. Se opri în faţa apartamentului 42, stinse bricheta şi ascultă. Nu se auzea nici cel mai mic zgomot, însă o rază de lumină se strecura pe sub uşă. Oare Dahlia Chalabe le deschisese vizitatorilor ei?

Cu pulsul accelerat, bătu uşor de două ori.

*

* *

Cu urechea lipită de uşă, aşteptă reacţia tinerei şiite. După câteva secunde, auzi uşurat nişte şoapte în arabă. Îi răspunse în engleză:

– Dahlia, sunt eu, Malko Linge.

O tăcere scurtă, apoi vocea femeii întrebă:

– Cum ai intrat?

– N-are importanţă, zise Malko, sunt aici. Trebuie să-ţi vorbesc.

– N-am nimic să-ţi spun, replică Dahlia Chalabe, încordată, furioasă, nu te cunosc. Nu mă mai urmări.

– Probabil că ţi-am salvat viaţa, insistă Malko. Cei doi veneau să te omoare.

– N-au făcut-o, i-o tăie sec tânăra femeie. Lasă-mă să dorm. Altfel, chem poliţia.

Se lăsă din nou tăcerea. Malko ezita. Era imposibil să intre cu forţa. Şi pentru care motiv? Dahlia Chalabe avea dreptate: n-o cunoştea. Vru să verifice dacă cei doi vizitatori misterioşi încercaseră să spargă uşa şi aprinse bricheta.

Zări un fir ataşat de clanţă, care mergea în jos. Se aplecă şi flacăra brichetei lumină un obiect rotund lipit de tocul uşii cu o bandă adezivă maronie. Se aplecă şi mai mult şi identifică o grenadă defensivă americană. Celălalt capăt al firului era ataşat de cuiul grenadei. Dacă Dahlia i-ar fi deschis uşa, ar fi tras fără să vrea de fir, iar grenada ar fi explodat.

Probabil că amândoi ar fi murit pe loc.

CAPITOLUL XVI

Pentru că metalul brichetei îi ardea degetele, o stinse şi rămase în întunericul de pe palierul pustiu. Nu se înşelase, cei doi bărbaţi erau ucigaşii care veniseră s-o lichideze pe Dahlia Chalabe. Pentru a justifica o reacţie atât de rapidă, trebuia să existe un pericol iminent... legat de tânăra şiită. Ce secret deţinea ea? Răspunsul părea de-acum evident. Deşi Dahlia Chalabe era şiită, neavând aparent nicio legătură cu Israelul, probabil că ea reprezenta acea „missing link[1]" din manipularea israeliană.

De fapt, un lucru era sigur: Mossadul îl urmărise până la Beirut, ceea ce nu era greu de făcut. Însă nu intervenise decât în momentul în care Malko începuse să avanseze vertiginos. Adică atunci când se apropiase de adevărul legat de modul în care israelienii se infiltraseră şi manipulaseră afacerea *Karin A*...

Nu mai rămânea de descoperit decât modalitatea în care acţionase Dahlia Chalabe şi, mai ales, de ce. Era pierdut în gânduri atunci când auzi cheia învârtindu-se uşor în broască. Inima

[1] Veriga lipsă.

începu să-i bată mai repede. Dahlia, crezând că plecase, voia să deschidă uşa! Vârî mâna în buzunar, scoase bricheta şi o aprinse, apropiind flacăra de firul care lega cuiul grenadei de clanţă.

Totul se petrecu simultan: uşa se deschise, firul, ars, căzu, iar Dahlia Chalabe scoase o exclamaţie de surpriză văzându-l pe Malko postat în prag.

Vru să închidă uşa, dar Malko îşi strecurase deja piciorul în deschizătură. Se luptară câteva secunde, apoi el reuşi s-o împingă în interior şi să intre. Locuinţa era minusculă. La dreapta, o baie, într-o nişă, o plită aşezată deasupra unui frigider, apoi o cameră care nu avea mai mult de cincisprezece metri pătraţi! Haine pe umeraşe agăţate de o frânghie întinsă. Un scaun, o toaletă mică, postere pe pereţi... asta era tot.

Dahlia era îmbrăcată cu un fel de djellaba albă, aproape transparentă. Odată şocul trecut, vru să-l împingă, înnebunită de furie.

– Ce faci aici? strigă ea. Pleacă! *Rouh*[2]! adăugă în arabă.

Malko îi prinse braţele şi o imobiliză, lipind-o de perete.

– Am venit să-ţi salvez viaţa, zise el simplu, stând la câţiva centimetri de ea.

Dahlia Chalabe îşi scutură părul lung şi negru, pupilele întunecate scăpărându-i de furie.

[2] Cară-te.

– Încetează cu balivernele! Nu vrei altceva decât să te culci cu mine.

– De asta ai plecat de la cazinou?

– Da! zise ea repede.

– Minţi! se răsti Malko. Când ţi-am zis că îl cunosc pe Nader Mahfouz, ţi-ai închipuit că eram trimis de văduva lui Elias Karam să te spionez, sau Dumnezeu ştie ce altceva. Lucru total neadevărat. N-am nimic de-a face nici cu el, nici cu ea. Acum vino să vezi ceva.

O prinse de mână şi o târî până la uşă. O deschise şi îi arătă grenada lipită de tocul de lemn, apoi firul ars, agăţat încă de clanţă.

– Iată ce au lăsat în urmă cei doi vizitatori! Mâine dimineaţă, când ai fi deschis uşa, grenada ar fi explodat şi te-ar fi ucis.

Dahlia se uită la unealta de război pe care Malko o smulse de lângă zid şi o strecură în buzunar înainte de a închide uşa. Acest tip de capcană fusese utilizat frecvent în timpul războiului civil. Libanezii aveau multă imaginaţie. Foarte palidă, Dahlia Chalabe se sprijini de marginea patului. Malko văzu, aşezate pe scaun, bluza, rochia lungă şi colanţii negri pe care le îmbrăcase în seara din ajun. Femeia ridică privirea.

– Nu înţeleg, zise ea, dacă-mi spui adevărul, atunci de ce m-ai agăţat?

Malko se gândi că trebuia să-şi cântărească vorbele cu grijă şi să încerce să facă un pas înainte.

– Nu te-am agăţat, o corectă el, deşi aş fi putut s-o fac, pentru că eşti fermecătoare. Am vrut să te cunosc ca să înţeleg un anumit lucru.

– Ce anume?

– E o poveste lungă, însă am ajuns la concluzia că eşti amestecată în afacerea *Karin A* într-un fel care nu mi-e clar. De-acum, sunt sigur de asta. Aşa cum ţi-am spus mai devreme, mai mulţi indivizi au încercat să mă omoare. *În mod normal,* ar fi trebuit să pleci de la Casino du Liban împreună cu mine. Prin urmare, atacul a fost îndreptat şi împotriva ta. Cine ar vrea să te ucidă?

Dahlia rămase în faţa lui, cu ochii plecaţi, respirând precipitat, apoi îngăimă:

– Nu ştiu.

Malko se apropie de ea. Sfârcurile sânilor i se desenau prin djellaba, străpungându-i vesta.

– Îi cunoşti pe cei care au venit aici în noaptea asta, insistă el, altfel nu le-ai fi deschis. Cine sunt?

– Nu-i cunosc. Pleacă.

Câteva clipe, evitară să se privească în ochi. Totuşi, Malko nu putea s-o plesnească... Se hotărî să-şi joace ultima carte.

– Dahlia, spuse el, ai fost amanta lui Elias Karam. El a fost asasinat, iar ceea ce se întâmplă acum are legătură cu uciderea lui.

Femeia începu să tremure şi ochii i se umplură de lacrimi.

– Încă îl mai iubeşti?

Libaneza ridică brusc capul.

– Nu e adevărat! spuse ea cu o violenţă reţinută. A fost un ticălos, şi-a bătut joc de mine.

Îşi înghiţi lacrimile şi se duse să caute o batistă. Apoi scoase o ţigară, iar Malko i-o aprinse cu bricheta lui Zippo. Femeia se aşeză pe pat, uitându-se în gol şi plângând încet. Cel puţin, nu mai încerca să-l dea afară. O lăsă să se liniştească, apoi o întrebă:

– Am avut dreptate în legătură cu plecarea ta de la Casino du Liban?

Dahlia îşi îndreptă spre Malko privirea tulbure, deschise gura, apoi o închise şi sfârşi prin a spune încet:

– În parte, da. Dar m-a şocat faptul că l-am văzut pe Nader Mahfouz. Asta mi-a trezit amintiri neplăcute.

– Care anume?

– El a venit la mine să-mi spună să nu-i mai telefonez lui Elias, că asta îl deranja şi că îşi avea viaţa lui. S-a purta oribil cu mine. Mi-a oferit bani, mulţi bani, şi pentru că nu i-am luat, m-a tratat ca pe o târfă. Mi-a spus că voiam să-l şantajez pe Elias. Nu-i nimic adevărat! Îl iubeam, eram îndrăgostită până peste cap de el. Am crezut că şi el mă iubea.

Fuma, îşi trăgea nasul, vorbea cu voce joasă, cu spatele încovoiat şi privirea fixată în tavan. Era sinceră, sigură pe ea. Evident că nu era prima victimă a lui Elias Karam. Cu toată starea ei jalnică, Malko tot nu înţelegea.

– Ai vrut să provoci un scandal cu Perla? întrebă el.

Dahlia Chalabe îi aruncă o privire mânioasă.

– Eu, scandal! Aş fi vrut să-l uit, să nu-l fi cunoscut niciodată.

Încă o ipoteză spulberată. Dintr-odată, femeia spuse:

– La cazinou, m-am gândit că eşti ca Elias, că vrei să te joci cu mine. Mă îndrăgostesc uşor, mărturisi ea, privindu-l tulburată. Din cauza asta am plecat.

Ocoli ochii lui Malko. Brusc, n-o mai vedea în aceeaşi lumină.

– Deci nu erai la curent cu atentatul căruia i-am căzut victimă?

– Nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti! Eu plângeam într-un taxi. De ce să fi vrut să te omor? De-abia te cunosc.

Malko se întorcea de unde plecase.

– Dahlia, au vrut să ne omoare pe *amândoi*. Şi cred că înţeleg de ce.

– De ce?

Soneria telefonului îi făcu să tresară. Dahlia Chalabe răspunse. După o convorbire scurtă, puse receptorul în furcă şi-i aruncă lui Malko o privire întunecată.

– Era Moukhabaratul, spuse ea. Voiau să ştie dacă n-am păţit nimic. De ce le-ai vorbit de mine?

– Pentru că deţii răspunsul la o întrebare care mă frământă.

– Ce întrebare?

Malko se referi la esenţa subiectului.

– Afacerea *Karin A* a fost la început o tranzacţie comercială, îi explică el. Israelienii au prins de veste şi s-au infiltrat pentru a o manipula, transformând-o într-o armă politică împotriva lui Yasser Arafat. Încercau astfel să-l compromită în ochii preşedintelui Bush. Operaţiunea a reuşit perfect, şi astăzi se vede rezultatul. America le permite israelienilor să-i distrugă pe palestinieni, convinsă că Arafat reprezintă răul absolut.

Dahlia asculta stupefiată.

– Dar nu înţeleg, zise ea. Nu cunosc niciun israelian. Îi detest. Hezbollahul luptă împotriva lor. Ar trebui să-i omoare pe toţi, pentru că îi bombardează pe şiiţi!

Era atât de vehementă, încât sinceritatea ei nu putea fi pusă la îndoială. Malko reflectă rapid, convins de legătura dintre Dahlia Chalabe şi manipularea israelienilor. Mossadul nu era format din sadici. Nu ucidea decât dacă era *absolut* necesar.

– Dahlia, insistă el, spune-mi adevărul.

– Care adevăr?

Îi ocoli privirea.

– Ce ai făcut pentru afacerea *Karin A*? Ce ştii?

Dahlia Chalabe rămase tăcută câteva secunde interminabile. Apoi plecă ochii şi spuse cu o voce uşor tremurândă:

– N-am lucrat niciodată cu israelienii. Acum, lasă-mă.

– Şi Karam? El nu ţi-a cerut niciodată asta?

Malko văzu că trăsăturile femeii se crispează. Rămase tăcută o vreme, apoi spuse cu o voce clară:

– Nu.

– Atunci de ce vor să te ucidă?

Nu-i răspunse. Malko îşi dădu seama că femeia se afla la capătul puterii, dar încă se mai încăpăţâna. Mâinile îi tremurau uşor. Deodată, se ridică şi se duse să ia ceva din sertarul unei comode.

Reveni şi se aşeză la loc pe pat, ţinând în mâna dreaptă ceva ce semăna cu o ţigară cu haşiş.

Scotoci în geantă, scoase chibriturile şi îşi aprinse ţigara. Inspiră imediat fumul. Timp de câteva minute, se concentră asupra aceleiaşi manevre, ignorându-l pe Malko. Cămăruţa se umplu de un fum albăstrui şi aromat. Puţin câte puţin, trăsăturile Dahliei Chalabe se destinseră, iar privirea i se tulbură. Malko înţelese că nu mai putea scoate nimic de la ea. Era dusă... Ca şi cum ar fi fost singură, se întinse pe pat, continuând să fumeze. Malko se simţi învăluit de vaporii de haşiş. Nu ştia ce fel de comportament să adopte. În starea în care se afla, Dahlia Chalabe nu mai putea să vorbească.

După ce-şi va veni în simţiri, va încerca din nou. Înainte ca Moukhabaratul sirian să pună mâna pe ea.

În timp ce se gândea, realiză că Dahlia adormise. Scăpase din mână chiştocul de haşiş, iar

Malko îl ridică înainte ca mocheta să ia foc. După ce-l stinse în scrumieră, îşi spuse că era mai bine să rămână. Încet, se întinse lângă Dahlia Chalabe şi rămase nemişcat, cu ochii deschişi.

*

* *

Lumina rămăsese aprinsă. Fumul de haşiş impregnase plămânii lui Malko. Starea pe care o avea era puţin bizară.

Deodată, Dahlia Chalabe se mişcă în somn şi se întoarse spre el. Braţul ei îi cuprinse gâtul, pieptul i se lipi de el, iar buzele i se îndredeschiseră pentru a şopti:

– *Elias ayete*[3].

Cu ochii încă deschişi, Malko nu avu timp să-şi revină din surpriză. Dahlia îşi ridică faţa spre el. Buzele li se atinseră. Mai întâi, pentru un sărut, apoi limba Dahliei prinse viaţă, iar corpul ei se lipi şi mai tare de al lui. Puţin câte puţin, sărutările ei se transformară într-o îmbrăţişare pasională. La rândul său, Malko simţi cum pântecul îi ia foc. Începu s-o mângâie. Dahlia părea să-şi fi pierdut orice fel de inhibiţie. Malko îi simţea sânii tari în palmă. Femeia îi împinse limba până la amigdale. Malko îşi duse mâna la pântecul ei şi începu s-o mângâie peste ţesătura djellabalei. Apoi, ajunse la coapse şi reveni pe

[3] Elias, dragul meu.

sub materialul subţire. Când îi atinse sexul, femeia gemu încet.

Malko îi masă uşor clitorisul, care se întări rapid.

Dahlia începu să gâfâie, depărtându-şi coapsele cu o mişcare reflexă. Apăsă mâna lui Malko cu propria ei mână şi scoase un ţipăt scurt. Recăzu inertă pe pat şi Malko crezu că adormise la loc. Dar simţi curând cum mâna ei rătăcea pe corpul lui. Îi atinse pântecul şi, pe dibuite, îi eliberă sexul întărit. După asta, se aplecă, tot cu ochii închişi, şi îi prinse membrul cu gura. O gură atât de abilă, încât Malko simţi rapid cum plăcerea urca, iar bazinul i se ridică involuntar.

Tresărind din tot corpul, îşi împinse sexul până în fundul gâtului Dahliei. Aceasta nu protestă, înghiţindu-i docilă toată sămânţa. Apoi căzu pe spate şi închise ochii. Cinci minute mai târziu, dormea. Malko rămase cu ochii deschişi şi simţurile domolite. Se întrebă dacă îl confundase într-adevăr cu Elias Karam. Risca să nu afle niciodată acest lucru, pentru că, la trezire, avea de gând să-i pună alte întrebări.

*

* *

Colonelul El-Ghazali, epuizat, cu ochii roşii, posac, privea răsăritul de soare.

– Du-te şi adu-mi o şaorma, îi spuse unuia dintre oamenii săi. Şi o cafea *masbout*. Revin în cinci minute.

Coborî cu liftul până la subsol, unde se aflau celulele în care erau interogaţi suspecţii. Ultima din fund era deschisă, fiind păzită de unul dintre oamenii lui. Intră şi zise:

– Deci?

– Nu vrea să spună nimic.

– *Khara!*[4]

Colonelul sirian se uită la omul gol, legat de un fel de masă de bucătărie. Câţiva electrozi îi erau ataşaţi de sex, de sfârcuri şi de frunte. Faţa îi era toată numai o rană, iar o sudoare greţoasă îi acoperea corpul. Cu bărbia teşită, fruntea golaşă şi nasul spart, nu arăta deloc bine. Cu toate acestea, colonelul El-Ghazali se apropie de el cu o anumită blândeţe.

– Deci, întrebă el, tu ai parcat Mercedesul?

Deţinutul îşi întoarse spre el chipul deformat de lovituri şi zise cu o voce slabă:

– *Kess ekhtak chermonta!*[5]

– Trezeşte-l, ordonă El-Ghazali.

Adjunctul său aruncă pe faţa prizonierului conţinutul unei găleţi. Acesta începu să urle de parcă ar fi vrut să-şi smulgă corzile vocale. Lichidul era oţet pur. După ce termină de ţipat, colonelul sirian îi vârî sub nas o fotografie.

– Te recunoşti?

---

[4] La dracu'!

[5] Du-te-n mă-ta!

Era portretul-robot stabilit conform mărturiilor vecinilor lui Elias Karam. Bărbatul care parcase Mercedesul alb încărcat cu explozibil. Portretul deţinutului: fruntea pleşuvă, bărbia teşită, nasul gros şi mustaţa pe oală. Prizonierul întredeschise ochii şi murmură un singur cuvânt:

– *La*[6].

Colonelul sirian se aplecă deasupra lui cu o grimasă de dezgust.

– *Ya habibi*[7], o să spui până la urmă adevărul.

– *Kara aleik*[8], bolborosi bărbatul legat.

Colonelul El-Ghazali nu se formaliză şi se întoarse spre cei doi agenţi însărcinaţi cu interogatoriul.

– Băgaţi-i puţin plumb în cap.

Cei doi poliţişti dezlegară deţinutul şi îl dădură jos de pe masă. Apoi, unul dintre ei îi legă mâinile la spate cu un fir electric şi îl făcu să îngenuncheze, în timp ce colegul său îl lega la ochi. Pe urmă, îi traseră pe cap o cagulă neagră făcută dintr-o ţesătură groasă, căptuşită cu molton, şi i-o strânseră în jurul gâtului ca să nu şi-o scoată. Unul dintre ei apucă o bâtă de baseball şi începu să-l lovească în cap. Prizonierul se porni pe urlat.

Procedeul avea un avantaj enorm: mai întâi, nu lăsa urme, iar în al doilea rând, omul putea fi

---

[6] Nu.

[7] Prietene.

[8] Du-te la dracu'.

lovit tare, fără să existe riscul să-i crape ţeasta, lucru care ar fi pus capăt interogatoriului.

Satisfăcut, colonelul sirian părăsi celula, întorcându-se să-şi mănânce micul dejun. Nopţile astea de nesomn erau epuizante. Totuşi, era mulţumit. Foarte mulţumit.

Graţie agentului CIA, ancheta sa asupra uciderii lui Elias Karam făcuse un uriaş pas înainte. Urcă în birou şi reciti fişa suspectului. Joseph Zuccar, un creştin maronit, vechi membru al miliţiei falangiste, vinovat de tot felul de crime, una mai îngrozitoare decât alta. Specialist în explozibili. Probabil că el „pregătise" Mercedesul alb care-l trimisese pe lumea cealaltă pe Elias Karam. Însă mult mai interesant era altceva. Joseph Zuccar era unul dintre cei doi oameni care ieşiseră din clădirea în care locuia Dahlia Chalabe. Celălalt, şoferul maşinii, murise. Ambii avuseseră pistoale echipate cu amortizoare. Prin urmare, exista o legătură între asasinarea lui Elias Karam şi misiunea acestui agent CIA. Iar conexiunea era secretara şiită, Dahlia Chalabe.

Nu-i rămânea altceva de făcut decât s-o interogheze.

CAPITOLUL XVII

Malko deschise ochii. Îşi simţea mintea înceţoşată. Micul studio era impregnat de mirosul fad şi greu al haşişului. Dahlia Chalabe încă dormea. Îi trebuiră câteva secunde pentru a reveni la realitate şi la ceea ce se petrecuse în seara precedentă. Era posibil ca agenţii Moukhabaratului să apară dintr-o clipă într-alta. Mai întâi, *trebuia* să obţină confesiunea Dahliei... O zgâlţâi uşor, iar femeia se trezi tresărind. După privire, Malko îşi dădu seama că şi ei îi venea greu să se dezmeticească. Primele cuvinte pe care le articulă, cu ciudata ei dicţie sacadată, îi confirmară acest lucru.

– Ce cauţi aici, în patul meu?

Sări în picioare, înfăşurată în djellaba.

– Ai adormit, iar eu am rămas aici, zise sobru Malko, dar nu te-am violat, dacă de asta ţi-e teamă. Dimpotrivă, trebuie să vorbim.

– Despre ce?

Malko puse punctul pe i.

– Dahlia, zise el, ne cunoaştem puţin, însă hazardul ne leagă prin multe lucruri. Să rezum:

am venit la Beirut pentru a încerca să descopăr modul în care Mossadul israelian a putut manipula o livrare de arme destinată Somaliei şi gestionată de patronul tău, Abu Ali. Acesta mi-a spus ce ştia şi ne-a făcut cunoştinţă. Până aici, totul a decurs bine. Am ieşit împreună. În *aceeaşi seară*, după ce ai dispărut, cineva a încercat să mă ucidă. Asta s-a întâmplat ieri. Câteva ore mai târziu, au încercat să te omoare pe *tine*. Am anunţat Moukhabaratul sirian şi probabil că agresorii au fost arestaţi. Ţi se vor pune cu siguranţă aceleaşi întrebări pe care ţi le-am pus eu. Dar nu în aceeaşi manieră...

Dahlia îl înfruntă, cu acelaşi aer încăpăţânat.

– Nu ştiu nimic. Habar n-am de ce au încercat să te omoare. Cei doi bărbaţi de aseară mi-au spus prin uşă că voiau doar să-mi transmită un mesaj urgent din partea lui Nader Mahfouz.

– Care era mesajul?

– Asta nu te priveşte.

– Un mesaj la ora unu dimineaţa! Şi lăsând o grenadă la uşa ta...

– Poate că tu ai pus-o... În ceea ce priveşte Moukhabaratul, n-am de ce să mă tem, n-am făcut nimic rău. Acum, pleacă, trebuie să mă spăl şi să mă îmbrac.

Malko nu mai avea de ce să se lege. Făcu o ultimă încercare:

– Dahlia, crezi că patronul tău mi-a spus tot ce ştia despre afacerea *Karin A*?

– Sunt sigură, răspunse ea, ai văzut e-mailurile. Acum, pleacă, trebuie să mă spăl şi să mă duc la birou. Şi nu încerca să mă revezi.

După superba felaţie cu care îl gratificase, era ceva neaşteptat. Malko nu insistă. Prefera să nu se afle acolo la sosirea Moukhabaratului. Trebuia să se gândească. Cu grenada în buzunar, o şterse în timp ce femeia se afla în baie. Mercedesul său, cu geamurile sparte, era parcat lângă trotuar. Se urcă la volan.

După un *breakfast* consistent, se va vedea cu Robert Baker. În cazul în care colonelul El-Ghazali nu dădea cumva un semn de viaţă mai înainte...

*

* *

Eliane Razzouk ieşi în întâmpinarea bărbatului care tocmai intra în imensul său magazin. Aishti devenise Mecca hainelor de lux din vestul Beirutului. Elegant, cu părul pieptănat pe spate, cu mustaţa grizonată şi faţa un pic cam rotundă, ca a tuturor libanezilor, vizitatorul era unul dintre clienţii ei buni. Se sărutară, iar ea îl întrebă veselă:

– Ce vânt bun te-aduce, Refaat?

– Eşti întotdeauna atât de frumoasă, zise el.

Chiar şi în timpul zilei, Eliane Razzouk îşi făcea o datorie de onoare din a fi supersexy, foarte machiată, îmbrăcată cu bluze sugestive,

fuste scurte şi ciorapi. Mulţi dintre clienţii ei erau bărbaţi, şi asta mergea. Însă Refaat Hatem nu era un client ca oricare altul. Beneficiarul unei vechi averi maronite, fusese foarte apropiat de familia Gemayel şi încă mai trăgea o mulţime de sfori. Aliat oficial cu sirienii, avea totuşi, câteodată, anumite probleme.

– Vino să bei o cafea în biroul meu, îi propuse Eliane.

Refaat Hatem o urmă într-un mic birou cu pereţii tapetaţi cu fotografii de modă. Femeia închise uşa şi se aşeză la birou în cea mai sexy poziţie posibilă. Privirea libanezului se umezi.

– Nu te-ai schimbat deloc.

Punându-i mâna pe genunchi, urcă de-a lungul ciorapului până când simţi porţiunea de piele de dedesubt. Eliane Razzouk îl opri cu un zâmbet rece.

– Dacă vrei să te culci cu mine, ar trebui să mergem în altă parte. Şi, în plus, eu una nu vreau.

Fusese multă vreme amanta lui, iar el contribuise din plin la finanţarea magazinului. Jignit, îşi retrase mâna.

– Nu, zise el, n-am venit pentru asta. Am un mesaj important pentru „Piton", din partea lui Mandy.

– Spune.

– Trebuie să facă curăţenie, foarte repede.

Accentuă cuvântul „foarte". Schimbară o privire semnificativă, gândindu-se amândoi la

acelaşi lucru. Stăteau pe un vulcan. Amanta „Pitonului" îşi recăpătă prima sângele rece.

– Iau prânzul cu el, o să-i spun.

– Nu poţi să-l vezi *înainte*?

Femeia îl privi surprinsă.

– Este atât de urgent?

Bărbatul îi aruncă o privire dezagreabilă.

– Crezi că am venit de la Jounieh la ora asta, prin traficul acesta nebun, de plăcere?

Libaneza clătină din cap.

– Nu te supăra, *habibi*. Mă duc la el. Vrei să-i iei ceva soţiei tale? O să-i facă plăcere şi aşa e şi mai sigur. Am primit nişte bluze Versace foarte sexy.

Împotriva voinţei lui, Refaat Hatem o urmă în magazin, unde lăsă 100 000 de lire libaneze. Eliane Razzouk avea comerţul în sânge. Şi ce ispititoare era. Regretă că nu-i scosese chiloţii în birou.

*

* *

Robert Baker îl aştepta pe Malko pe peronul ambasadei. Acestuia i se adusese la Phoenicia un Mercedes nou, urmând să plătească reparaţiile celeilalte maşini. Americanul îl conduse imediat înăuntru.

– El-Ghazali mi-a telefonat în zori, îl anunţă el. Se pare că ieri seară ţi-a salvat viaţa...

– Exact, confirmă Malko. Dar nu ăsta e cel mai important lucru. Nu ţi-a spus nimic altceva?

– Ba da, că a fost vorba de nişte *shebabi* maroniţi, foşti miliţieni de-ai lui Elias Karam. Asta mă uimeşte. Ai avut vreun diferend cu ei? N-ai violat-o cumva pe tânăra văduvă?

– Nu, spuse Malko, n-am violat-o pe încântătoarea văduvă şi n-am avut niciun diferend cu ei. Sau cu vreo altă persoană din Liban. În afară poate de Hezbollah, dacă-şi mai aduc aminte.

– Aha, făcu americanul, redevenind serios. Devine interesant. Povesteşte-mi.

Într-o jumătate de oră, Malko rezumă tot ceea ce se întâmplase de la sosirea lui la Beirut. Concluzionă:

– Se pare că vizita mea la văduva lui Elias Karam a declanşat ceva, dar nu înţeleg de ce. E posibil ca Elias Karam să fi fost amestecat în afacerea *Karin A*?

– A avut o legătură cu Dahlia Chalabe.

– E adevărat, recunoscu Malko, şi nu este tipul de femeie pe care s-o atace. Crezi că au existat şi anumite legături cu israelienii?

– În orice caz, au fost multe, sublinie Robert Baker. Şi de lungă durată. De ani de zile, Karam a fost de partea sirienilor. Însă vechile legături ies uneori la iveală.

– Să-l fi lichidat sirienii din cauza asta?

Şeful staţiei CIA clătină din cap.

– Nu cred. Se mulţumesc să-i aresteze pe „micii" agenţi ai Mossadului, ca să demonstreze că sunt vigilenţi. În orice caz, *toţi* maroniţii îi

sărutau pe gură pe israelieni. Karam e mort. Rămâne secundul lui, „Pitonul". Acesta e un ucigaş lipsit de anvergură. Destul de prost şi foarte crud. Un creier de reptilă fără pic de sensibilitate.

– Oamenii lui au atacat-o pe Dahlia Chalabe...

– Da. Cred că ea deţine cheia poveştii. Trebuie să te întâlneşti din nou cu Abu Ali. Îi e destul de frică, aşa că o să coopereze. O să-l sun pe El-Ghazali ca să-i mulţumesc că te-a salvat. Poate că o să-mi mai spună câte cava.

– Eu mă duc în strada John Kennedy, zise Malko.

*

* *

Colonelul El-Ghazali păli şi puse stiloul pe masă, săgetându-şi adjunctul cu privirea.

– A murit! repetă el.

– Da, şefu'. Totuşi, atunci când Mahmoud a terminat cu el, era viu. Adineauri, când am vrut să-l pun în genunchi, am văzut că nu mai mişca. Dar, *wahiet Allah*[1], nici nu l-am atins.

Ofiţerul sirian încercă să-şi domolească furia rece care era pe cale să pună stăpânire pe el. Singurul martor capabil să dezlege afacerea Elias Karam îi scăpase printre degete. Nici măcar Moukhabaratul sirian nu putea face morţii să vor-

[1] Jur pe Allah.

beească. Iar el îşi anunţase deja superiorul, pe generalul Ghazi Kanaan, că elucidase misterul asasinării lui Elias Karam... Pentru că, fiind în viaţă, Joseph Zuccar ar fi vorbit până la urmă.

– Să-l ia naiba, zise el. N-a spus absolut nimic?

– Nimic.

El-Ghazali îşi aprinse o ţigară pentru a încerca să-şi domolească bătăile inimii. Îi mai rămâneau două piste: „Pitonul" şi, mai ales, Dahlia Chalabe. Şi el era convins de-acum că exista o legătură între afacerea *Karin A* şi uciderea lui Karam. Iar dacă israelienii îl asasinaseră, ce umilinţă reprezenta asta pentru Servicii! O crimă comisă în careul sacru, între Preşedinţie şi Ministerul Apărării... Se hotărî cât ai clipi. Sună la interfon şi-i spuse secretarei:

– Trimite-mi-l pe Rajoub.

Rajoub era mâna sa dreaptă, specialistul în situaţii delicate. Fin, inteligent, extrem de crud şi inventiv. Făcea pe oricine să vorbească, indiferent cât dura asta.

Acesta sosi după cinci minute, îmbrăcat într-un costum negru elegant şi cămaşă albă, fără cravată. Avea capul ras şi mustaţa îngrijit tăiată. Abdomenul musculos i se desena pe sub cămaşa de mătase. Colonelul sirian îi explică misiunea şi concluzionă:

– Fata asta cunoaşte nişte lucruri. Trebuie să le spună. *Yallah*.

– Nicio problemă, *effendi*.

Lui Rajoub îi plăcea să se ocupe de femei, mai ales dacă erau tinere şi atrăgătoare. Un mic viol nu făcea rău nimănui şi ajuta la obţinerea stării potrivite.

*

* *

După ce Malko intră în birou, Abu Ali se ridică împins parcă de un arc, privindu-l neliniştit. Pentru a ajunge la el, Malko trecuse prin faţa biroului Dahliei Chalabe, care lucra la computer. Aceasta se făcu că nu-l vede. Malko îl linişti pe libanez cu un zâmbet şi se aşeză fără să fi fost invitat.

– Mai am nevoie de nişte informaţii legate de *Karin A*, îl anunţă el.

Libanezul îşi depărtă mâinile într-un gest de neputinţă.

– Dar v-am spus tot.

Părea sincer.

– Ştiu, recunoscu Malko, dar poate că am uitat ceva care să explice ce mi s-a întâmplat aseară.

– Ce vi s-a întâmplat?

– Cineva a încercat să mă omoare. Am fost salvat de agenţii Moukhabaratului sirian.

În ochii libanezului, acesta era cel mai important argument.

– Sunt gata să vă ajut. Ce vreţi să ştiţi?

– Vreau să înţeleg modul în care aţi intervenit în derularea afacerii *Karin A*. Care a fost mai exact rolul dumneavoastră?

Abu Ali îşi aprinse febril o ţigară şi spuse cu vehemenţă:

– În primul rând, am răspuns în faţa vânzătorilor – iranienii – de siguranţa financiară a operaţiunii, aşa cum v-am spus deja. Primul e-mail pe care l-am primit de la *Karin A* indica faptul că încărcase jucăriile în Dubai. Asta însemna că încărcase armele în largul insulei Kish. I-am trimis imediat un e-mail lui Adel Mugrabi pentru a debloca fondurile.

– Bine, zise Malko. Apoi ce s-a mai întâmplat?

– I-am cerut Dahliei să trimită un e-mail pentru *Karin A*, care trebuia să se îndrepte spre Cornul Africii, Capul Hafoun. Armele urmau să fie debarcate în faţa orăşelului Baargaal, într-o zonă controlată de grupurile de fundamentalişti. Acolo nu există port, iar containerele trebuiau lăsate la apă în faţa coastei, apoi recuperate de feluci.

– Care era ruta prevăzută pentru *Karin A*?

Abu Ali se ridică şi îl conduse pe Malko în faţa unei hărţi a Golfului Persic şi a Africii de Est.

– Iată, zise el, după insula Kish, *Karin A* trebuia să rămână în apele iraniene şi să urmeze coasta la sud de Bandar Abbas, până la ieşirea din strâmtoarea Ormouz. Pe urmă, drumul ducea spre vest, către Africa, prin apele internaţionale ale golfului Oman.

– Când aţi trimis acest mesaj?

Libanezul reveni la birou, apăsă pe butonul interfonului şi-i ceru Dahliei să-i aducă dosarul lui *Karin A*. Femeia îşi făcu apariţia, cu privirile plecate, şi puse dosarul pe birou, ieşind fără să scoată un cuvânt. Abu Ali scoase o foaie de hârtie şi i-o arătă lui Malko.

– Iată. Pe 11 decembrie. De aici încolo, *Karin A* mai avea şase zile de petrecut pe mare – viteza cargoului e mică – înainte de a ajunge în apele somaleze, foarte aproape de Mogadiscio.

– Ce s-a întâplat după aceea?

– Cargoul a trimis un e-mail în care spunea că avea o avarie la motor şi că era obligat să se ducă pentru reparaţii într-un mic port yemenit, Hodeida.

– Pe ce dată?

– Pe 19 decembrie.

Malko se uită la hartă. Hodeida era mult mai la *nord*, nicidecum pe ruta pe care ar fi trebuit s-o urmeze *Karin A* pentru a ajunge la Cornul Africii.

– Aveţi acest e-mail?

– Nu-l găsesc, bolborosi Abu Ali scotocind prin hârtii.

Apelă din nou la interfon.

– Dahlia!

– Nu v-a uimit faptul că se ducea la Hodeida?

– Nu, singurul loc din această zonă în care se fac reparaţii este Yemenul. Iranienii nu permit accesul în porturile lor.

Dahlia Chalabe intră în birou. Urmă o scurtă conversaţie în arabă cu Abu Ali, apoi plecă. Chipul ei rămăsese impenetrabil.

– Îmi spune că dosarul este complet...

Reîncepu să răsfoiască şi scoase triumfător un e-mail.

– Iată-l, zise el, este datat 21 decembrie. Căpitanul spune că urma să ajungă la Hodeida, plecând mai departe după efectuarea reparaţiei.

Asta se potrivea cu versiunea israeliană şi a observatorilor flotei americane.

– Am confirmat primirea e-mailului şi i-am trimis unul şi lui Adel Mugrabi pentru a-l preveni în legătură cu întârzierea.

Flutură foaia de hârtie prin faţa lui Malko. Totul se potrivea.

– Apoi?

– Pe 29 decembrie, *Karin A* a trimis un e-mail în care se spunea că reparaţia fusese făcută şi că pleca mai departe, spre destinaţie.

– Somalia?

– Iată textul, spuse cu simplitate libanezul. Nu se face nicio menţiune. Însă eu asta am înţeles şi i-am transmis lui Adel Mugrabi. Am trimis un ultim e-mail, în care ceream să fiu anunţat la sosirea în faţa Baargaalului.

– Vi s-a răspuns?

– Nu, nu era nevoie.

Cinci zile mai târziu, *Karin A* era inspectată de israelieni.

– *Karin A* s-a învârtit în cerc timp de aproape trei zile, accentuă Malko fără milă, ca şi cum i-ar fi aşteptat pe israelieni. Până în dimineaţa zilei de 3 ianuarie, când nava a fost inspectată. Aş vrea să vorbesc cu Dahlia Chalabe în prezenţa dumneavoastră, adăugă el, pentru că există un mister. Este posibil ca ea să nu se fi supus ordinului primit?

Libanezul tresări.

– Să nu se supună! Dar de ce? Lucrează pentru mine de trei ani şi n-am avut cu ea nici cea mai mică problemă.

– Aţi fost singurul care i-a trimis e-mailuri cargoului *Karin A*?

– Singurul. Comanditarii palestinieni se întorseseră în Gaza sau în Cisiordania şi nu puteau comunica de acolo. I-am trimis e-mailurile lui Adel Mugrabi la o adresă electronică din Cipru, care nu ştiu cum le transmitea mai departe.

Malko îl privi direct în ochi.

– Domnule Ali, spuse el, nu văd decât o singură explicaţie a schimbării itinerarului lui *Karin A*. Înseamnă că a primit indicaţii diferite de cele dorite de dumneavoastră.

– Dar cum?

– O să încercăm să descoperim asta împreună. Puteţi s-o chemaţi pe Dahlia Chalabe?

Din nou, libanezul apăsă pe butonul interfonului, iar Malko o văzu pe Dahlia ridicându-se. Nu ajunsese încă la uşa biroului, când cea dinspre

stradă se deschise cu un bubuit şi trei mustăcioşi fioroşi îşi făcură apariţia! Aceştia coborâseră dintr-o maşină oprită în faţa imobilului. Ceea ce urmă semănă cu un balet bine pus la punct. Doi dintre ei se năpustiră asupra Dahliei Chalabe şi o înşfăcară, iar al treilea ţinea uşa deschisă.

Era o răpire în toată puterea cuvântului!

Malko îşi smulse Glockul de la centură şi îl armă.

Nu avu timp să facă mai mult: Abu Ali se repezi la el strigând:

– Nu faceţi nimic, e Moukhabaratul!

CAPITOLUL XVIII

Unul dintre cei doi agenţi Moukhabarat o aruncă pe Dahlia pe umăr şi ieşi afară cu ea. În trecere, capul tinerei şiite se lovi violent de zid, iar aceasta începu să urle. Treizeci de secunde mai târziu, maşina poliţiştilor demară cu un scrâşnet de pneuri de lângă trotuar, lăsându-l pe Malko interzis. Acesta era adevăratul chip al Siriei. Abu Ali era livid.

– Trebuie să-mi anunţ prietenii, bolborosi el.

Era deja la telefon. Malko puse pistolul la locul lui şi se repezi şi el la telefonul mobil. Aparent, colonelul El-Ghazali ajunsese la aceeaşi concluzie ca şi el.

Formă imediat numărul acestuia. Sună îndelung, apoi intră mesageria. El-Ghazali nu voia să vorbească cu el. Îl sună pe Robert Baker.

– Robert, spuse el imediat ce şeful staţiei CIA îi răspunse, au arestat-o pe Dahlia Chalabe. Au ridicat-o de sub ochii mei! Poţi face ceva? El-Ghazali nu-mi răspunde la telefon.

Americanul ascultă relatarea lui Malko.

– Nu pot face mare lucru, spuse el, sunt capabili să jure că nu ei au arestat-o. Pe de altă parte, adăugă el cinic, ei ştiu mai bine cum s-o facă să vorbească. Dacă ştie ceva... După aceea, ne vor povesti totul. O să-l sun totuşi pe El-Ghazali.

– Mulţumesc, zise Malko. Ţine-mă la curent.

Pe când ieşea, mobilul sună. Auzi mai întâi o voce de bărbat care îi rosti numele cu un puternic accent arab, apoi o femeie întrebă:

– Domnul Linge?

– Da.

– Sunt Perla Karam. Mai sunteţi în Beirut?

– Da, sigur.

– Dacă aveţi timp, puteţi trece să bem o cafea în biroul meu?

– Bineînţeles, răspunse el, puţin surprins.

– Peste o oră, dacă se poate. La revedere.

Încântat, îşi puse mobilul în buzunar. Era o surpriză îmbucurătoare. După arestarea Dahliei Chalabe, nu-i mai rămâneau prea multe piste de cercetat. În măsura în care nişte oameni legaţi de răposatul ei soţ încercaseră să-l asasineze, poate că era posibil să mai adune câteva informaţii de la apetisanta văduvă a lui Karam.

Îşi luă rămas-bun de la Abu Ali – foarte tulburat de arestarea secretarei sale – , pe care nu mai avea ce să-l întrebe. Trăia cu impresia frustrantă că adevărul îi stătea la îndemână, dar nu-l putea prinde.

*

* *

De data aceasta, mustăcioşii care păzeau intrarea în biroul din Shin-el-Fil se arătară surâzători. Un cuplu stătea de vorbă în hol: Nader Mahfouz şi femeia care se afla alături de el la Casino du Liban, la fel de spectaculoasă în taiorul mov şi ciorapii negri pe care-i purta. Văzându-l pe Malko, îşi întrerupseră discuţia. Nader Mahfouz se îndreptă spre el cu mâna întinsă.

– *Mehraba*! Sejurul dumneavoastră la Beirut a fost plăcut?

– Foarte plăcut, afirmă Malko.

– Daţi-mi voie să vă prezint o prietenă, îi propuse libanezul. Doamna Eliane Razzouk. Are unul dintre cele mai frumoase magazine de lux din Beirut, le îmbracă pe cele mai frumoase femei din oraş. Poate că aţi auzit de el: Aishti, pe strada Verdun.

– Am trecut prin faţa lui, zise Malko. Este în acelaşi imobil cu Holiday Inn.

Femeia căuta deja în geantă şi îi întinse o carte de vizită cu un zâmbet fermecător. În Liban, asta era la ordinea zilei.

– Treceţi pe la mine, cu siguranţă aveţi o logodnică şi doriţi să-i faceţi o plăcere. O să vă acord un discount maxim.

Malko îi mulţumi şi se îndreptă spre biroul Perlei Karam.

– Să văd dacă Perla vă poate primi, spuse Nader Mahfouz.

Câteva clipe mai târziu, reveni şi-i făcu semn lui Malko să-l urmeze. Perla Karam stătea pe acelaşi colţ al canapelei ca şi data trecută, la fel de sexy, îmbrăcată într-un taior Versace gri şi ciorapi negri. Tocmai răsfoia un superb album auriu, pe care-l închise. Malko zări sub copertă sigla „Claude Dalle", iar văduva lui Elias Karam spuse cu un oftat:

– Trebuie să termin casa din Broumana, pe care începuserăm s-o mobilăm. Luaţi loc. „Pitonul" mi-a spus că n-am avut dreptate când m-am înfuriat zilele trecute, continuă ea. Şi am vrut să vă cer scuze.

– Nu-i nimic, afirmă Malko, puţin uimit, dar încântat.

Poate că această întrevedere îi va permite să-i pună câteva întrebări interesante văduvei lui Elias Karam.

*

* *

Rajoub, adjunctul colonelului El-Ghazali, sprijinit de o masă, o fixa pe Dahlia Chalabe cu un surâs îngheţat. Se aflau în subsolul cartierului general al Moukhabaratului, unde tânăra şiită fusese condusă direct. Îngrozită, încerca să nu privească în jur. Podeaua de pământ, zidurile de cărămidă pe care erau fixate cârlige şi inele, un

pat de metal fără saltea, de care atârnau nişte chingi murdare şi fire electrice cu electrozi la capete.

Aşezată pe un taburet, dar nelegată, Dahlia Chalabe încerca să nu gândească.

– Ştii de ce te afli aici? întrebă Rajoub.

Femeia clătină din cap, prea îngrozită pentru a putea vorbi. Poliţistul îşi aprinse o ţigară, suflă fumul şi zise:

– Nici eu, sau foarte puţin. Însă şeful meu vrea să ştie din gura ta anumite lucruri. Eşti de acord?

– *Aiwa*, murmură ea.

– Bine, făcu Rajoub cu un zâmbet larg. Înainte de a sta de vorbă, aş vrea să-ţi arăt ceva. Vino cu mine.

Ieşiră pe culoarul îngust care mărginea subsolul, iar bărbatul împinse uşa celulei de alături, luminată de un bec puternic. Mirosul era îngrozitor. Un amestec dulce-acrişor de cadavru în descompunere, de sânge uscat şi de mucegai. Într-un colţ, se afla cadavrul unui bărbat gol, cu mâinile legate la spate, cu faţa deformată de lovituri şi gura întredeschisă într-un strigăt mut. Dahlia întoarse capul şi se sprijini de zid ca să nu cadă.

Pe un ton sentenţios, Rajoub îi explică:

– Vezi, băiatul ăsta ar fi putut scăpa cu bine. Însă s-a încăpăţânat să nu spună nimic, iar prietenul meu s-a enervat. Îl cunoşti?

– *La, la...*

Bărbatul îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Totuşi, ar trebui. A venit ieri seară să-ţi facă o vizită. Împreună cu un prieten. La tine, în strada Verdun.

– Nu le-am deschis, murmură Dahlia. Mi-au vorbit prin uşa închisă.

– Ce voiau?

– Aveau un mesaj din partea „Pitonului".

– Nader Mahfouz?

– Da.

– Îl cunoşti bine?

– Puţin.

– Care era mesajul?

– Mă ruga să trec a doua zi pe la Aishti, să mă întâlnesc cu prietena lui, Eliane Razzouk.

– Şi nu te-a mirat că au venit la tine în miezul nopţii?

– Ba da, mărturisi Dahlia Chalabe într-un suflet.

Rajoub trase câteva fumuri din ţigară şi continuă:

– O persoană pe care o cunoşti ne-a spus că cei doi *shebabi* veniseră să te omoare. Vreau să aflu de ce.

– Nu ştiu, reuşi să spună Dahlia. Nu le-am deschis, nu mi-au făcut nimic.

Rajoub clătină din cap.

– *Habibi*, e nevoie de un motiv ca să ucizi pe cineva. Le datorai bani?

Femeia scutură din cap.

– Ai refuzat să te culci cu ei?

Un nou gest de negare.

– Atunci, ce?

– Nu ştiu. Nu înţeleg.

Sirianul zâmbi cu indulgenţă şi scutură scrumul căzut pe frumosul său costum negru, întrebându-se ce căutase „Pitonul" acolo. Nu era un om care să aibă iniţiative. Însă cei doi *shebabi* s-ar fi putut folosi pur şi simplu de numele lui.

– Bine, zise el, eşti obosită. O să vorbim despre lucruri ceva mai vesele, ca să te mai destinzi. Se pare că ţi-o trăgeai cu Elias Karam.

Femeia plecă ochii, îngrozitor de jenată. Rajoub se apropie de ea, cu ochii strălucitori.

– Am văzut fotografiile cadavrului după atentat, continuă el. Avea o sculă frumoasă. Cred că te scobea bine cu ea.

Dahlia Chalabe rămase mută în faţa acestei agresiuni verbale. Brusc, tresări, simţind o mână pe sub fustă, la nivelul sexului său.

– Mă excită să mă gândesc la asta, făcu Rajoub. Ştii, şi eu sunt destul de bine dotat. În momentul ăsta, începe să se întărească... Poftim, pune mâna!

Îi luă mâna şi şi-o puse pe sex. Oripilată, Dahlia Chalabe şi-o retrase. Rajoub ridică imediat din sprâncene.

– Nu-ţi plac?

Femeia nu reuşi să răspundă, mintea îi era înceţoşată şi se simţea împietrită de groază.

Deodată, mâna poliţistului îi ridică fusta şi îi cuprinse sexul. Strecură un deget pe sub elasticul chiloţilor şi încercă să-l introducă în ea. Dahlia făcu un salt înapoi şi se prăbuşi peste cadavru. Rajoub se apropie şi, cu un aer răutăcios, îi spuse:

– Dacă te culcai cu Karam, poţi să mi-o sugi şi mie!

Ea întoarse capul, neîndrăznind să facă vreo mişcare. Răceala cadavrului începea s-o pătrundă, dar dacă se ridica, se apropia de torţionarul său. Acesta se aplecă şi o prinse de păr.

– Ce preferi, mi-o sugi mie sau *lui*?

Răvăşită de oroare, Dahlia Chalabe nu putea articula niciun cuvânt. Brusc, icni şi începu să vomite, fără să se poată reţine. Rajoub o observa în tăcere. Răsturnată peste cadavru, femeia tremura din tot corpul. Mirosul vomei se adăugă la duhoarea din celulă, lucru care îl incomoda chiar şi pe Rajoub.

Participase la suficiente astfel de interogatorii ca să-şi dea seama că femeia era învinsă, gata să spună tot ce ştia. Însă ideea unei felaţii din partea fostei amante a lui Elias Karam îl excita peste măsură. Era o stratagemă pe care ar fi putut s-o povestească prietenilor. Scoase din buzunar o batistă şi i-o întinse Dahliei Chalabe.

– Şterge-te.

Femeia se supuse, cu mâinile tremurânde şi privirea înnebunită de groază. Vru să-i înapoieze batista, dar Rajoub o aruncă pe jos şi spuse cu o voce prietenoasă:

– Preferi să ne întoarcem în camera cealaltă?

Dahlia Chalabe, incapabilă să articuleze vreun cuvânt, aprobă din cap.

– Bine, şi eu, zise Rajoub, dar acolo mi-o sugi.

Neprimind niciun răspuns, o luă de mână şi o ridică în picioare. Înfrântă, Dahlia se lăsă în voia lui. O împinse înapoi şi reveniră în celula vecină. Femeia se aşeză din nou pe taburet. Liniştit, Rajoub se aşeză în faţa ei, îşi descheie pantalonii şi îşi lipi sexul de faţa ei.

*

* *

Îngenuncheată pe podeaua de pământ bătătorit, Dahlia Chalabe trăia cea mai atroce experienţă din viaţa ei. Sexul gros şi tare al poliţistului intra şi ieşea tot mai repede din gura ei. Rajoub pătrundea în gura ei ca şi cum i-ar fi penetrat sexul. Simţi cum plăcerea urcă şi o prinse de păr pentru ca femeia să nu se poată eschiva. Aceasta trebui să înghită şi ultima picătură de spermă, apoi o dădu la o parte, aranjându-şi satisfăcut hainele. Rajoub nu o ducea strălucit, locuia într-un apartament modest şi avea un venit limitat. Avea nevoie de asemenea mici compensaţii.

Întinsă pe o parte, Dahlia încerca să nu vomite şi a doua oară. Îl supsese pe Elias Karam în cele mai neaşteptate locuri. La început, asta o dezgustase un pic, apoi prinsese gust şi îi plăcea atunci când îl simţea vibrând sau scoţând un stri-

găt sălbatic în momentul în care îşi dădea drumul în gura ei. Dar aici... Ar fi preferat să moară.

Vocea torţionarului o făcu să tresară.

– Ridică-te şi aşază-te pe taburet.

Femeia se supuse, iar el se postă în faţa ei pe un scaun de fier, cu braţele sprijinite de speteaza acestuia.

– De ce au vrut să te omoare? repetă el.

Dahlia Chalabe ridică spre el o privire îngrozită.

– Dar jur că nu ştiu, *wahiet Allah*!

Rajoub realiză că era prea speriată ca să mintă. Intrigat, zise cu o voce mai calmă:

– Bine, povesteşte-mi totul de la început.

– Care început?

– De când ai început să te culci cu Karam. Unde ţi-a tras-o prima oară?

Dahlia roşi.

– În biroul lui din Sinn-el-Fil. Îl întâlnisem la Vendôme, eram la o petrecere. El era la bar. M-a abordat şi mi-a propus să mă conducă. Cum avea şofer, nu mi-a fost frică.

– Ştiai cine e?

– Bineînţeles...

– Apoi...

– Nu m-a dus acasă, ci la biroul lui. În maşină mi-a spus că nu mai trăise niciodată aşa ceva, că era dragoste la prima vedere, că îi păream fermecătoare. A început să mă mângâie. Nu ştiam ce să mai fac.

– Dar nu erai virgină, nu? întrebă lacom Rajoub.

– Nu, avusesem doi prieteni. Elias m-a dus în biroul lui. Era foarte frumos. Piele neagră peste tot. Mi-a dat să beau whisky. A continuat să mă mângâie, apoi...

– Ţi-a tras-o!

Ea dădu afirmativ din cap, fără să răspundă.

– Prin urmare, l-ai revăzut des?

– De două sau de trei ori pe săptămână. Uneori, mă căuta la birou, pe strada John Kennedy, parcând ceva mai departe. Am ieşit chiar şi în public. Mi-a luat haine de la Aishti. O cunoştea pe patroană.

Evident, îşi spuse Rajoub, patroana era amanta gărzii lui de corp...

– Pe urmă?

Dahlia Chalabe îşi şterse ochii plini de lacrimi.

– Nimic. A încetat să se mai întâlnească cu mine. Mi-a spus că soţia lui era prea geloasă, că riscam să mă omoare...

Poliţistul sirian rânji.

– Dacă Perla ar fi trebuit să le omoare pe toate amantele soţului ei, ar fi făcut mai mulţi morţi decât războiul! Cât timp aţi fost împreună?

– Trei luni şi şase zile, spuse ea fără să se poată stăpâni, dominată încă de mândria femeii îndrăgostite. M-a părăsit cu două săptămâni înainte de... accident.

Dacă poate fi considerat accident o maşină doldora de explozibili. Era naivitatea tinereţii... Rajoub îşi mai aprinse o ţigară. Dahlia Chalabe spusese fără îndoială adevărul, dar el nu înţelegea încă nimic. Se întreba *de ce* Elias Karam se dusese să agaţe o mică şiită necunoscută, deşi ar fi putut avea cele mai frumoase femei din Beirut. Aici era şpilul... Brusc, adevărul îi sări în ochi.

– Spune-mi, zise el, Elias nu ţi-a cerut niciodată să-i faci vreun serviciu?

Dahlia Chalabe ridică încet capul, ocolindu-i privirea.

– Ba da, spuse ea, probabil că ştiţi asta foarte bine!

*

* *

Robert Baker întinsese pe birou harta reprezentând traseul navei *Karin A*, stabilit cu ajutorul fotografiilor luate din satelit şi al celor făcute dintr-un avion de recunoaştere Orion. Pe deasupra, Malko aşeză o foaie de calc cu traseul reieşit din spusele lui Abu Ali. Cele două trasee se suprapuneau până la Hodeida. În realitate, *Karin A* nu se îndreptase *niciodată* spre Somalia, aşa cum susţinea Abu Ali, virând către nord la ieşirea din Golful Persic în loc să-şi continue drumul spre vest.

Apoi, pe 29 decembrie, în timp ce Abu Ali îl credea pe drum către sud şi Somalia, vasul s-a îndreptat spre nord, în Marea Roşie. Apoi, fără un

motiv aparent, s-a oprit timp de trei zile. Acest lucru te făcea să crezi că aşteptase *de bunăvoie* marina israeliană. Acesteia, aflată în legătură cu *USS John-Young*, nu i-a fost greu să-l localizeze. De ce căpitanul lui *Karin A* modificase itinerarul?

Malko trase o concluzie evidentă:

– Nu văd decât o singură explicaţie: Abu Ali sau Dahlia Chalabe, ori amândoi, mint. I-au dat navei alte ordine.

– Dar de ce Abu Ali? se revoltă Robert Baker. El nu a avut niciodată legături cu israelienii. În plus, este un intermediar: n-are niciun interes să se amestece într-o afacere suspectă.

– Atunci, e vorba de Dahlia, concluzionă Malko. Dar nici *ea* nu avea niciun interes să facă asta.

– A fost perioada în care era amanta lui Elias Karam, sublinie americanul.

– Atunci, să fie el autorul manipulării? întrebă Malko, nedumerit.

– Nu găsesc o altă explicaţie, concluzionă şeful staţiei CIA.

– Prin urmare, Karam a reluat relaţiile cu israelienii. Dar de ce?

– Habar n-am, însă avusese o mulţime de legături cu ei în trecut. Nu mă pot gândi decât la o singură explicaţie. Pentru că sirienii l-au lăsat baltă timp de doi ani, a revenit la vechii săi sponsori. Sau poate că aceştia l-au „reactivat" deoa-

rece îl ştiau eliberat de relaţiile cu sirienii.

– Şi cine l-a ucis?

– Israelienii. Pentru a se debarasa de un martor incomod. A fost asasinat la câteva zile după inspectarea lui *Karin A*. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus la prima noastră întâlnire. Elias Karam a încercat în mai multe rânduri să intre în legătură cu mine, *după* inspectarea cargoului *Karin A*. Nu am dat curs cererii lui pentru că nu fusesem autorizat de la Langley şi nici nu înţelegeam *de ce* ţinea atâta să mă vadă. În lumina a ceea ce cunoaştem acum, este foarte probabil să fi vrut să mă pună la curent cu această manipulare. Sau poate că-i era frică şi voia să trădeze o dată în plus.

– Dar de ce?

Robert Baker zâmbi vag.

– În cazul lui Elias Karam, trădarea a fost întotdeauna o a doua natură. Probabil că era convins că putea obţine anumite avantaje de pe urma acestei informaţii. Israelienii, care „monitorizează" *toate* comunicaţiile noastre, au prins de veste şi...

– ...l-au lichidat! termină Malko fraza. Ca să nu fie descoperită această manipulare care a avut consecinţe devastatoare pentru Yasser Arafat şi palestinieni.

După toată această anchetă interminabilă, simţea o anumită satisfacţie pentru că reuşise să demonteze manipularea israeliană. Doar că, practic, nu avea din ce să întocmească un dosar.

Principalul martor, căpitanul palestinian, era în mâna israelienilor. Autorul manipulării din partea Mossadului, Elias Karam, era mort, iar Dahlia Chalabe, complicea lui Karam, se afla în mâinile sirienilor. Or, el nu anchetase cu scopul de a *explica*, ci de a furniza *dovezi* guvernului american şi Casei Albe. Iar acestea îi lipseau.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Robert Baker îşi aprinse o ţigară şi spuse:

– O să rezum într-un raport tot ce am aflat, inclusiv demersul lui Elias Karam în ceea ce mă priveşte, şi o să-l trimit Agenţiei. Dar nu trebuie să ne facem iluzii: fără *hard evidence*[1], va fi clasat cu siguranţă. Nu uita că afacerea *Karin A* a declanşat furia lui George Bush la adresa lui Yasser Arafat. Ca să-i demonstrezi că s-a înşelat, trebuie să ai dovezi solide. Asta şi pentru că Richard Perle, pricipalul său consilier, este un proisraelian convins.

– Ştiu, recunoscu Malko. Nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să ne rugăm ca sirienii să ne-o dea pe Dahlia Chalabe şi ca ea să accepte să vorbească cu noi. Şi, evident, să ne confirme supoziţiile.

– Nimic nu e imposibil, oftă şeful staţiei CIA. Dar nu trebuie să ne facem iluzii. E în joc credibilitatea preşedintelui Statelor Unite, aşa că cel mai bine ar fi să avem nişte muniţie.

[1] Dovezi materiale.

*

* *

Surprins, Rajoub o privea ţintă pe Dahlia Chalabe.

– Ce vrei să spui? Despre ce vorbeşti?

– Despre serviciul pe care i l-am făcut lui Elias. A fost pentru *voi*. El mi-a spus. Altfel, n-aş fi făcut asta niciodată.

Poliţistul sirian înţelese deodată că era pe cale să afle ceva de o importanţă enormă. Simţea furnicături în degete. Sinceritatea tinerei şiite era evidentă.

– Ce fel de serviciu? întrebă el.

– Povestea vaporului cu arme, *Karin A*. Elias mi-a explicat că nu voiaţi ca încărcătura să fie livrată în Somalia. Că livrarea trebuia să aibă loc aici, în contul Hezbollahului.

– Ce!

Lui Rajoub i se făcuse pielea de găină. O clipă, se întrebă dacă şefii lui îl informaseră corect. Dacă nu cumva făcuse el vreo gafă îngrozitoare...

– Vino, zise el, mergem în birou să-mi povesteşti totul.

Dahlia Chalabe nu se lăsă rugată, fiind sigură de buna ei credinţă. Povesti cum, fără ştirea patronului ei, Abu Ali, trimisese e-mailuri dictate de Elias Karam în locul celor ce-i fuseseră încredinţate. Elias Karam îi ceruse să oprească cargoul *Karin A* în Marea Roşie pentru a aştepta să

traverseze Canalul Suez în momentul în care erau de serviciu anumiţi vameşi egipteni ataşaţi cauzei Hezbollahului.

– Am fost muţumită că puteam face un serviciu şiiţilor şi Siriei, concluzionă femeia.

Poliţistul sirian, consternat, rămăsese stană de piatră. Dacă afacerea asta ieşea la iveală, era o catastrofă. S-ar fi înţeles astfel *cine* beneficia de pe urma ei. O privi lung pe Dahlia Chalabe. Deţinând un asemenea secret, şeful lui va decide cu siguranţă că era imposibil s-o lase în viaţă.

CAPITOLUL XIX

Perla Karam aruncă o privire scurtă la ceasul Breitling Callistino. Malko îşi dădu seama că întrevederea se apropia de sfârşit. Nu înţelegea totuşi de ce femeia ţinuse să-l reîntâlnească. Vorbiseră numai despre subiecte banale, lipsite de interes. Tocmai atunci Perla îl întrebă cu o voce intenţionat neutră:

– Aţi aflat ceva despre uciderea soţului meu?

Acesta era motivul invitaţiei.

– Cred că Moukhabaratul sirian se află pe o anumită pistă, răspunse Malko.

Tânăra văduvă avu o expresie dezgustată.

– Oh, au fost deja mai multe, dar s-au înfundat toate. Cum aţi aflat asta?

– Un prieten vechi, pretinse Malko. Un ofiţer sirian.

Perla Karam rămase tăcută câteva clipe, apoi îi aruncă o privire mult mai rece şi zise calm:

– Domnule Linge, ştiu că nu sunteţi jurnalist, dar puţin îmi pasă. Îmi sunteţi simpatic. Faceţi parte din „Moukhabaratul" american şi nu cred că ăsta e un inconvenient. Soţul meu a făcut parte multă vreme din Moukhabaratul libanez şi sirian. Prin urmare, spuneţi-mi cine v-a dat această informaţie şi la cine se referă ea?

– Un înalt ofiţer sirian. Informaţia implică o persoană care vă este foarte apropiată.

Femeia nu se clinti. Spuse doar atât:

– M-am gândit mereu că există un complice printre cei apropiaţi. Cine?

– Nader Mahfouz.

– „Pitonul"?

Repetă numele fără să ridice vocea, impasibilă. Malko aproape că îi vedea neuronii la lucru. Era o femeie raţională, care nu dădea lucrurile la o parte doar pentru că nu-i plăceau.

– Şi de ce „Pitonul"?

Tonul ei era incisiv, însă nu agresiv. Malko decise să-i pună o întrebare de încredere:

– Ar fi fost posibil ca soţul dumneavoastră să lucreze din nou pentru israelieni?

Trecu un înger, cu stele în şase colţuri pe aripi. Văduva lui Elias Karam îşi permise un surâs vag.

– Ce întrebare caraghioasă! Toată lumea ştie că soţul meu îmbrăţişase de multă vreme cauza siriană. Eu însămi sunt prosiriană. Sirienii sunt cei care ne-au smuls din războiul civil, impunând Acordul de la Taef, nicidecum israelienii. Iar eu îmi iubesc ţara, adică Libanul.

Asta voia să spună „nu". Femeia contraatacă:

– Dacă Moukhabaratul bănuieşte că „Pitonul" este amestecat în moartea soţului meu, de ce nu-l interoghează?

– Nu au dovezi...

Perla Karam râse sincer.

– După interogatoriu, vor avea! Chiar şi în cazul lui. Dar eu nu vă cred. „Pitonul" i-a fost întotdeauna devotat soţului meu. Niciodată nu a încercat să i se opună. Se cunoşteau de peste douăzeci de ani.

Se ridică şi îi întinse mâna.

– Spuneţi-le prietenilor dumneavoastră din Moukhabarat că se află pe o pistă falsă.

*

* *

Maşina banală a Moukhabaratului sirian, cu trei oameni la bord, se zgâlţâia din toate încheieturile pe solul denivelat al străzii 85 din sectorul 6, în periferia şiită din sud. Vehiculul ajunse în faţa unei clădiri ciuruite de gloanţe, căreia îi lipsea o bucată de acoperiş. Găuri mari se căscau în zidurile casei. Era un fost cartier general al Hezbollahului, bombardat cu mortiere. În curte, crescuse iarba, câţiva meseriaşi se instalaseră la primul etaj, unde nu mai existau nici uşi, nici ferestre, iar subsolul fusese transformat în garaj. Era una dintre bazele Moukhabaratului din periferia sudică, unde se făcea trafic cu maşini ce serveau diverselor operaţiuni speciale şi unde camioanele aduceau haşişul provenit din Bekaa. Din vânzarea acestuia era finanţat parţial *Maktab-el-Ightiyalat*. Şoferul merse până în fundul garajului şi opri maşina pe platforma unui

ascensor pentru mărfuri care deservea un al doilea subsol, rezervat oamenilor colonelului El-Ghazali. Jos, nu erau decât poliţişti. Cei trei pasageri ai maşinii coborâră şi se îndreptară spre o zonă puţin luminată, situată în spatele liftului. Doi dintre ei mişcară o placă de oţel grea, descoperind suprafaţa unui lichid întunecat la culoare şi urât mirositor. Era păcura rămasă de când instalaţia de încălzire a clădirii sărise în aer.

– Duceţi-vă după ea, zise Rajoub.

Cei doi subordonaţi se duseră la maşină, deschiseră portbagajul şi scoaseră din el ceva ce semăna cu un covor rulat, învelit într-o pânză kaki. Îl duseră lângă liftul de mărfuri. Persoana închisă în interiorul ruloului începu să se zbată.

– Calmează-te! zise încet unul dintre poliţişti, o să-ţi dăm drumul.

– Lăsaţi-mă, imploră vocea sufocată a Dahliei Chalabe. N-o să spun nimănui nimic.

– Ştim, făcu Rajoub.

Derulară pânza, iar Dahlia Chalabe se ridică în picioare. Se clătina, cu ochii acoperiţi de o bandă şi cu mâinile legate la spate.

Rajoub scoase de la curea un pistol automat PPK de 9 mm, prelungit cu un amortizor. Plasă vârful ţevii la doi centimetri de capul femeii şi apăsă pe trăgaci. Se auzi un bufnet uşor, iar prizoniera se prăbuşi ca trăsnită.

Cel puţin, nu-i fusese frică.

– Coborâţi-o, ordonă Rajoub, punând pistolul înapoi la curea.

Doar el ştia despre ce era vorba. Pentru mai multă siguranţă. Cei doi poliţişti apucară cadavrul şi îl aruncară în păcură, unde dispăru imediat, însoţit de câteva gâlgâituri. Acest bazin era un cimitir practic şi sigur. Când se umplea, era suficient să i se dea foc pentru a distruge orice fel de urme compromiţătoare. Poliţiştii aşezară la loc placa de oţel şi se duseră la maşină. Rajoub scoase de sub scaunul său o sticlă de Defender „Success" aproape plină, iar cei trei bărbaţi o trecură de la unul la altul, luând câte o înghiţitură. Alcoolul alungă mirosul scârbos al păcurei. După ce se săturară, Rajoub vârî sticla sub scaun şi se urcară în maşină. Nici măcar cei care lucrau în atelier nu văzuseră nimic. Securitatea statului sirian merita câteva mici sacrificii.

*

* *

Robert Baker puse telefonul în furcă, vizibil nedumerit.

– Colonelul El-Ghazali ne aşteaptă la Ministerul Apărării, anunţă el.

– De ce acolo? întrebă Malko, care venise să se întâlnească cu americanul pentru a-i raporta conversaţia sa cu Perla Karam.

– Pentru o comunicare importantă, aşa mi-a zis.

– Nu ţi-a spus nimic de Dahlia Chalabe?

– Nu. O să-l întrebăm. Plecăm după ce-l informez pe ambasador.

Ministerul Apărării libanez se afla în Yarzeh, în sud-estul Beirutului, la nivelul aeroportului. Era plasat pe o aglomerare de coline gemând de clădiri oficiale păzite zi şi noapte. Douăzeci de minute mai târziu, micul convoi porni la drum: Mercedesul blindat al şefului staţiei şi mai multe maşini Range Rover înţesate de puşcaşi marini. Pentru a ajunge la Yarzeh le trebuiră aproape patruzeci şi cinci de minute. Malko zări mai întâi un monument straniu, care se ridica în faţa primei coline. O grămadă de tancuri şi de vehicule blindate într-un turn de ciment, din care ieşeau în afară doar tunurile.

– Pentru libanezi, acest monument semnifică sfârşitul confruntărilor armate, explică Robert Baker.

Nu era urât, ci mai curând suprarealist. Tunurile acelea n-aveau cum să mai ucidă. Gărzile se dădură la o parte în faţa steguleţelor americane, după care delegaţia se îndreptă pe jos către clădirea principală, statul-major al armatei libaneze. Un comandant îi întâmpină cu căldură şi îi conduse în interior, până la un birou de la etajul şase, care oferea o panoramă superbă asupra pădurilor din împrejurimi. Peste tot erau fotografiile lui Bachir El-Assad şi ale preşedintelui libanez. Se instalară într-un mic salon, iar un *chaouch* le aduse ceai şi cafele. Robert Baker se aplecă spre Malko.

– Samir Geagea e pe undeva pe sub picioarele noastre... Într-o celulă, de ani de zile. Nu le-a

plăcut sirienilor, asta după ce asasinase o groază de oameni în contul lor. La vremea aceea, a ales greşit calul, pariind pe generalul Aoun, nu pe Elias Karam.

Se deschise uşa şi intră colonelul El-Ghazali, îmbrăcat în uniformă. Surâzând ca o mireasă, îi conduse într-un birou vecin, cu pereţii lambrisaţi, modern, elegant, cu mobilier sirian încrustat cu sidef. Pe o masă, erau aşezate pahare, sticle de apă minerală Sannine, o sticlă neîncepută de Defender „Cinci ani vechime" şi farfurioare cu fistic.

Un bărbat ieşi în întâmpinarea lor, afabil, cu burtă şi părul grizonat, pieptănat pe spate.

– Generalul Raymond Azar, îl prezentă colonelul sirian, şeful Biroului Doi libanez.

Se aşezară toţi patru pe o canapea în formă de L. Malko era puţin mirat de această defilare a autorităţilor. Colonelul El-Ghazali luă cuvântul, adresându-se mai întâi lui:

– Ţin să vă mulţumesc în numele statului libanez.

– Pentru ce?

– Pentru că ne-aţi ajutat să descoperim un spion israelian! Un om care ar fi putut provoca pagube ireparabile în societatea noastră.

Pulsul lui Malko o luă razna.

– Vorbiţi de Elias Karam?

– Da. Am interogat-o pe Dahlia Chalabe, secretara lui Abu Ali, în urma incidentelor din ultimele zile. A recunoscut că a apelat la manevre

frauduloase, fără ştirea patronului ei, pentru a deturna cargoul *Karin A* de la ruta stabilită. Asta se întâmpla în perioada legăturii ei cu Elias Karam, care i-a cerut acest serviciu, pretextând că era în beneficiul *nostru*!

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Dar ce fel de basme i-a putut îndruga? întrebă el.

Colonelul făcu un gest de lehamite.

– Dahlia Chalabe nu face politică. Elias Karam a făcut-o să creadă că încărcătura de arme de pe *Karin A* era destinată Hezbollahului şi că Siria nu voia să ajungă în portul iniţial, pentru a nu-i furniza Israelului pretextul de a lovi Libanul. Ea l-a ascultat orbeşte.

– Cum aţi dedus că Elias Karam acţionase în contul israelienilor?

De data asta, îi răspunse şeful Biroului Doi libanez:

– În contul cui altcuiva ar fi putut s-o facă, de vreme ce noi nu eram implicaţi în această afacere? Iar *Karin A* a fost inspectat de marina israeliană... Dahlia Chalabe ne-a spus că ea trimitea e-mailurile dictate de Elias Karam, fără ca măcar să le înţeleagă. După ce nava a fost interceptată, Elias Karam a încetat să se mai vadă cu ea. Cincisprezece zile mai târziu, a fost asasinat.

– De israelieni?

Cei doi se priviră.

– În lumina noilor evenimente, aşa presupunem. I-am spus mereu domnului Baker că nu am

fost amestecaţi în această afacere, sublinie colonelul sirian.

Povestea semăna cu *Poştaşul sună întotdeauna de două ori*. Sirienii asasinaseră atâta lume, încât li se puteau pune în cârcă toate crimele. Malko se cutremură.

– Aveţi dovezi legate de această manipulare?

– Da, declaraţia Dahliei Chalabe. Este foarte exactă şi zdrobitoare pentru Karam.

– Am putea avea şi noi acces la ea?

Colonelul El-Ghazali arboră un aer dezolat.

– Nu, din păcate. E vorba de o afacere foarte gravă, care periclitează securitatea celor două state ale noastre. Este un secret de apărare.

– Dar Dahlia Chalabe va fi judecată?

– Încă nu ştim, mărturisi generalul Azar. N-a comis nicio crimă împotriva statului libanez şi nici nu a colaborat cu Israelul, de vreme ce credea că acţionează în interesul Siriei şi al Libanului. Singurii pe care i-a prejudiciat au fost palestinienii.

Iar în Liban, ăsta nu era un păcat capital.

– Deci, continuă Malko, o să-i daţi drumul?

Un nou gest evaziv.

– Nu imediat, mărturisi generalul Raymond Azar. Mai întâi, trebuie să facem o anchetă aprofundată. În viitor însă, cu siguranţă.

Asta putea să însemne câteva luni sau câţiva ani... Samir Geagea aştepta de şase ani în celula sa... La capitolul drepturile omului, sirienii nu erau adepţii progresului. Frustrat, Malko insistă:

– Vă înţeleg rezerva în ceea ce o priveşte pe Dahlia Chalabe, dar Elias Karam e mort. Puteţi dezvălui, prin urmare, că a fost asasinat de Mossad.

– Am spus-o deja, dar nimeni nu ne-a crezut, obiectă colonelul El-Ghazali.

– Acum aveţi un mobil, insistă Malko. Au vrut să-l împiedice să vorbească.

– Absolut, recunoscu colonelul sirian. Dar e jenant pentru noi să admitem că acest om, care a făcut parte din tabăra siriană, care a devenit ministru libanez, a fost un trădător. Prin urmare, preferăm să păstrăm tăcerea...

Un duş rece. Sirienii erau, cu siguranţă, complicaţi. Însă logici. Malko se agăţă de un ultim aspect.

– Şi asasinii? Şi cei care au încercat să mă omoare?

O tăcere grea, care dură câteva minute, fu ruptă de colonelul El-Ghazali.

– Continuăm ancheta. Am arestat un complice, dar încă n-a vorbit. Cred că vom descoperi toată reţeaua şi că-i vom pedepsi pe vinovaţi. Dar asta ar putea să dureze. Noi vrem să vă mulţumim. Israelienii sunt aliaţii dumneavoastră, iar nouă nu ne sunt duşmani.

La un semn discret al generalului Raymond Azar, colonelul El-Ghazali deschise sticla de Defender şi umplu paharele.

– Pentru pace în regiune! zise generalul libanez.

Ciocniră. Asta nu angaja pe nimeni cu nimic. Frustrarea lui Malko ajunsese la paroxism. De data aceasta, terminase treaba, demontase manipularea cargoului *Karin A*, dar nu avea nici cea mai mică dovadă materială de oferit Casei Albe.

După câteva fraze amabile şi lipsite de importanţă, generalul Azar se ridică, dând semnalul de plecare.

– Sper ca, pe viitor, să putem colabora din nou, sugeră călduros colonelul El-Ghazali.

Fură conduşi la maşină. Robert Baker remarcă cu tristeţe:

– Ai făcut treabă bună! Dar...

– Stai aşa! exclamă Malko. Dacă Dahlia Chalabe a trimis e-mailurile pentru *Karin A*, atunci acestea au rămas pe hard diskul computerului.

CAPITOLUL XX

– Dumnezeule! Aşa e! făcu Robert Baker după câteva clipe de gândire, adăugând imediat: Dacă Moukhabaratul n-a trecut deja pe-acolo. E suficient să scoată hard diskul din computer. Dacă Dahlia Chalabe a trimis aceste e-mailuri, cu siguranţă că le-a şters din prima memorie, apăsând de două ori pe „ştergere". Se poate transfera memoria discului pe un alt computer, dar asta ia timp şi se face la faţa locului. Prin urmare, e mai uşor să pui mâna pe computer.

– Sper că Moukhabaratul nu s-a gândit încă la asta, zise Malko. Merită să încercăm.

– Da, dar cum? Te duci şi-i ceri politicos lui Abu Ali să-ţi dea voie să cauţi în computerul secretarei sale? O să moară de frică şi o să anunţe Moukhabaratul.

– E adevărat, recunoscu Malko. Trebuie să folosim o metodă mai *indirectă*.

Şeful staţiei CIA îi aruncă o privire neliniştită.

– Nu uita că suntem supravegheaţi. Mai ales tu. Şi că sirienii nu vor cu niciun chip ca afacerea să iasă la iveală.

– Din cauza asta trebuie să acţionăm rapid dacă vrem să punem mâna pe dovada concretă a acestei mani ulări, ledă Malko.

Trecuse deja de ora cinci şi erau blocaţi pe şoseaua aglomerată care ducea spre vest. Malko mai trebuia şi să-şi recupereze maşina de la ambasadă. În cel mai bun caz, nu putea ajunge în centru mai devreme de ora şase.

– Bob, trebuie să mă ajuţi.

Robert Baker se întoarse spre el.

– Cum?

– Trebuie să-mi găseşti pe cineva capabil să intre în noaptea asta în sediul firmei Marfa Trading Company şi să recupereze computerul Dahliei Chalabe.

Şeful staţiei nu răspunse imediat, aflat vizibil în conflict cu el însuşi.

– E complicat, spuse el în sfârşit, foarte complicat.

– Ai cu siguranţă nişte „instalatori", îi sugeră Malko. Nu putem aştepta până mâine dimineaţă. Moukhabaratul nu va interveni în timpul nopţii. Noi însă putem...

– Asta numai dacă nu se află în *interiorul* birourilor societăţii, obiectă americanul. E vorba de un furt prin efracţie... Mai ales că n-am pe nimeni la dispoziţie care să se ocupe de astfel de treburi. Ar trebui să întreb la Langley şi să le explic...

De ce să nu aştepte Judecata de Apoi... Malko înţelese că şeful staţiei CIA, în ciuda dorinţei sale de a-l ajuta, nu va face nimic. Din cauza asta era pe ducă CIA. Nu mai erau agenţi secreţi, ci nişte funcţionari cărora le era frică de întuneric.

– OK, concluzionă el, va trebui să mă descurc.

Americanul îşi exprimă neliniştea:

– Să nu cumva să faci vreo prostie!

– Nu mai mult ca de obicei, îi promise ironic Malko.

Jignit, Robert Baker căzu într-o muţenie totală până la ambasadă, unde cei doi bărbaţi se despărţiră cu o strângere de mână mai curând rece. Malko se aruncă la volanul noului său Mercedes şi demară spre centru. Pe acest sens, circulaţia era acceptabilă.

*

* *

Rajjik Mahtoub, patronul firmei de închiriat automobile, ascultase cererea lui Malko fără să-l întrerupă şi fără să dea vreun semn de surpriză. Se strâmbă şi aruncă un ochi la vechiul său ceas.

– E aproape şapte, zise el simplu. Ar fi trebuit să mă anunţaţi din timp.

– N-am avut cum.

Libanezul bău o înghiţitură de cafea turcească şi oftă.

– Bine, mă duc să-l caut eu însumi.

– Vă gândiţi la cineva anume?

– Da. Sper că e acasă. Dacă nu, rămâne pe mâine seară. Băiatul ăsta e sigur şi competent. Un specialist în încuietori şi în explozibili. Cu cât îl veţi plăti?

– Cât costă?

Libanezul reflectă câteva clipe.

– O mie de dolari. Va fi foarte mulţumit şi foarte discret.

Malko mai avea o singură îndoială.

– Ce e el? Şiit, sunnit, creştin?

Rajjik Mahtoub îi adresă un zâmbet amuzat.

– Profesionist.

– Unde mă întâlnesc cu el?

– Dacă e acasă, aici, pe la zece.

– Cum îl cheamă?

– „Pussy" Masoud. Puteţi să-i spuneţi „Pussy".

*

* *

Eliane Razzouk, instalată pe una dintre canapelele adânci, aliniate în holul hotelului Phoenicia, pândea scara rulantă care aducea oamenii la nivelul străzii. Era un loc strategic deoarece, pentru a ajunge la lifturi, trebuia să treci prin faţa ei. Era nervoasă. „Pitonul", amantul ei, îi explicase că, dacă rata misiunea, riscau amândoi să aibă probleme mari. Cu toate acestea, femeia era obişnuită cu situaţiile dificile. Era o aventurieră animată de o ambiţie feroce, care, plecată de la zero, avusese numai reuşite, servindu-se fie de trupul ei, fie de cap, fie de ambele. De-a lungul anilor, îşi construise un trecut emoţionant, cu atâtea detalii, încât, uneori, îşi uita singură adevăratul *background*. Un lucru bun de altfel, pentru că nu era prea vesel.

Deodată, îl zări pe scară pe bărbatul pe care-l aştepta. Se ridică imediat de pe canapea şi se îndreptă spre magazinul de bijuterii de lângă chioşcul de ziare. Ca şi cum ar fi fost pierdută în gânduri, se lovi uşor de el, scuzându-se în arabă. Apoi se opri în loc, vrând parcă să-l identifice.

– Sunteţi prietenul lui Nader! exclamă ea. Ne-am întâlnit la biroul din Sinn-el-Fil.

– Exact, zise Malko.

– Nu v-am recunoscut, se sclifosi Eliane Razzouk. Sunt teribil de mioapă, dar nu vreau să port ochelari. E o prostie, nu-i aşa?

– Deloc, o asigură Malko.

O analiză pe această târfă planturoasă cu zâmbet fermecător, foarte sexy în taiorul ei mov. Cum era de-abia ora opt, nu-i era foame şi n-avea nimic de făcut până la zece, îi propuse tinerei libaneze să bea împreună un pahar în salonul de ceai din spatele lor.

Eliane Razzouk arboră imediat o expresie dezolată.

– Mi-ar face mare plăcere, dar am o întâlnire. (Scoase un mic hohot de râs). Cu un bărbat.

– Nu e de mirare, spuse Malko. Sunteţi extrem de seducătoare.

– Din păcate, e o întâlnire de afaceri. Cu un bărbat din Abu Dhabi, care îmi datorează mulţi bani. De fiecare dată când vine la Beirut, îmi devalizează magazinul pentru femeile lui. Doar că nu plăteşte... De data asta, am jurat că-l taxez. Am nevoie de banii ăştia. Sunt 30 000 de dolari.

– E o sumă, recunoscu Malko. Unde e acum?

– În camera lui. Cu nişte prieteni, cred.

– De ce nu urcaţi la el?

Femeia îl privi amuzată.

– N-am chef să fiu violată! Pentru bărbaţii din Golf, o femeie care urcă în cameră nu poate fi decât o târfă. Şi, în plus, nici nu mă plăteşte... Aşa că aştept. Deja s-a făcut o oră. Oamenii ăstia nu au noţiunea timpului. Ultima dată, a coborât la două dimineaţa... Nici măcar nu cinase. Mă duc să cumpăr un ziar ca să mai treacă timpul. Vă doresc o seară excelentă.

Se depărtă şi se duse la chioşcul de ziare. Malko decise să ia o gustare în cameră.

*

* *

Străduţa pe care se găsea firma de maşini nu era deloc luminată. Farurile Mercedesului lui Malko luminară vitrinele întunecate şi maşinile parcate lângă trotuar. Se opri în faţa magazinului lui Rajjik Mahtoub şi lăsă aprinse luminile de poziţie. Era zece fără cinci.

Coborând din camera lui de la Phoenicia, o revăzuse pe Eliane Razzouk care, aşezată pe aceeaşi canapea, îi adresă un surâs resemnat. Din prudenţă, luase cu el pistolul Glock, cu un glonţ pe ţeavă. Această zonă din Hamra era complet lipsită de viaţă în timpul nopţii. Douăzeci de minute mai târziu, tresări: un bărbat apăruse din întuneric şi se oprise lângă Mercedes. Malko coborî

geamul şi zări o faţă colţuroasă, un păr tuns perie şi un nas mare. Un ins oarecare.

– Pe mine mă aşteptaţi? întrebă necunoscutul.

– Sunteţi „Pussy" Massoud?

– Da.

– Urcaţi.

Nou-venitul ocoli maşina şi se instală pe locul din faţă, aşezând la picioare o valijoară metalică. Avea probabil vreo patruzeci de ani, era zvelt, îmbrăcat cu un bluzon din denim şi cu nişte pantaloni închişi la culoare.

– Ştiţi ce trebuie să faceţi? întrebă Malko.

– Da, mi-a explicat Rajjik. Aveţi banii? Daţi-mi-i acum. Aşa, suntem amândoi mai liniştiţi.

Malko îi întinse teancul subţire de bancnote de o sută de dolari. „Pussy" Massoud îl luă şi ieşi imediat din maşină. În oglinda retrovizoare, Malko îl văzu făcând câţiva paşi şi dându-i banii unui al doilea bărbat care aştepta la câţiva metri mai încolo. Apoi, libanezul reveni şi urcă în Mercedes.

– Să mergem, spuse el simplu. Opriţi-vă la capătul străzii John Kennedy, în faţa palatului Joumblat. Sunt întotdeauna locuri de parcare şi nu e departe de locul unde trebuie să lucrez.

Îl ghidă pe Malko prin labirintul de străduţe înguste şi întunecate din Hamra şi, atunci când Mercedesul se opri, se întoarse spre el.

– Mă duc să văd cum stă treaba. Rămâneţi aici.

Se scurseră câteva minute, apoi „Pussy" Massoud se întoarse la fel de silenţios precum plecase. Strada era complet pustie. Mai circulată era strada Clemenceau, paralelă cu John Kennedy şi mai lată.

– Broasca nu pare prea complicată, anunţă el, dar în faţă se află un stâlp care luminează cam tare. Trebuie să scăpăm de el.

– Cum?

Libanezul deschise cutia cu unelte şi scoase o praştie şi o pungă cu bile de oţel.

– Cu asta, zise el. Mă întorc.

Ascuns în umbră, ochi corpul de iluminat şi, la a treia încercare, globul de sticlă explodă. Se întoarse, se aşeză lângă Malko şi se uită la ceas.

– Facem un tur, spuse el, să vedem dacă apare vreo reacţie. La întoarcere, totul o să fie în regulă.

Malko porni din nou de-a lungul universităţii americane, până la strada Clemenceau, făcând un ocol mare care-i conduse prin faţa hotelului Phoenicia. Se întrebă dacă Eliane Razzouk dăduse peste datornicul ei. La întoarcere, strada John Kennedy era la fel de liniştită. Malko se uită la acele luminoase ale Breitlingului său: zece şi patruzeci de minute. Geamurile firmei Marfa Trading Company erau întunecate, însă o maşină parcase în faţă, cu farurile stinse şi trei bărbaţi în interior. Malko o depăşi şi se opri mai departe. „Pussy" Massoud păru brusc îngrijorat.

– Mă duc să văd, propuse el.

Se pierdu în întuneric şi reapăru câteva clipe mai târziu.

– Câţiva indivizi încearcă să intre acolo, îl anunţă el pe Malko.

*

* *

Pulsul lui Malko se acceleră. La ora asta, nu putea fi decât Moukhabaratul, care n-avea niciun motiv să acţioneze clandestin. Prin urmare, aliaţii Mossadului avuseseră aceeaşi idee ca el. Se întoarse spre „Pussy" Massoud.

– Aşteaptă-mă aici.

Libanezul clătină din cap.

– Nu, m-aţi plătit, aşa că vin cu dumneavoastră. Nu vorbiţi araba.

Plecară pe jos, de-a lungul zidului clădirii lui Walid Joumblat. Maşina era tot în faţa buticului, cu un om la volan. Când trecuseră prima dată, fuseseră trei. Însemna că doi se aflau în imobilul firmei. Malko grăbi pasul. Înăuntru era întuneric.

Fără să ezite, scoase pistolul şi se strecură prin deschizătura uşii.

– Supraveghează-l pe tipul din maşină, îi spuse el lui „Pussy" Massoud.

Cu pistolul în mână, pătrunse în birourile pe care le cunoştea bine. Se ciocni practic de un bărbat care tocmai ieşea din biroul Dahliei Chalabe, cu un computer în braţe. Malko îi puse ţeava pistolului la tâmplă, iar cu cealaltă mână îl împinse înapoi. Având ambele mâini ocupate, bărbatul nu

opuse rezistenţă. Ieşiră amândoi pe trotuar. Şoferul maşinii nu se mişcase de la locul lui.

– Ia-i computerul din mâini, îi ordonă Malko lui „Pussy" Massoud. Pe urmă, du-te la Phoenicia şi aşteaptă-mă acolo.

Fără să ezite, „Pussy" Massoud smulse computerul din mâinile necunoscutului ameninţat cu arma de Malko şi se îndepărtă în fugă. Trebuia să mai fie şi un al treilea bărbat în magazin, însă deocamdată era invizibil. Portiera maşinii se deschise brusc şi Malko zări un om care flutura o armă. Fără să se gândească, apăsă pe trăgaciul Glockului. De trei ori. Bărbatul se prăbuşi pe asfalt. Cel pe care-l surprinsese încercând să fugă cu computerul o şterse în direcţia străzii Van-Dick.

Malko privi în jur. „Pussy" Massoud dispăruse, iar bărbatul rămas în birourile de la Marfa Trading Company nu dădea niciun semn de viaţă. La rândul său, alergă spre Mercedes, se urcă la volan şi demară, uitându-se în oglinda retrovizoare. Se pregătea să întoarcă pe strada Van-Dick când văzu o siluetă apărând din birourile vandalizate, care se precipita în direcţia maşinii oprite lângă trotuar. Malko acceleră prin labirintul străduţelor din jurul universităţii americane şi, fără să ştie cum, se trezi pe Minet-el-Hosn, marea promenadă de pe malul mării, care ducea la Phoenicia. Se opri pe o alee paralelă şi formă numărul lui Robert Baker. Intră mesageria. Sună apoi la serviciul de permanenţă al ambasadei americane

şi dădu peste securitate. Le comunică numărul său şi ceru ca Robert Baker să-i telefoneze de urgenţă. Cinci minute mai târziu, îl sună ofiţerul de gardă.

– Primul secretar este la o recepţie la ambasada Franţei, îl anunţă el. Şi-a închis mobilul.

– Dă-mi numărul de la ambasada Franţei.

După ce-l obţinu, sună. Din păcate, recepţia nu avea loc la ambasadă, ci la reşedinţa ambasadorului. Un nou transfer. În sfârşit, dădu peste garderoba reşedinţei şi ceru să vorbească imediat cu Robert Baker.

Cinci minute mai târziu, acesta era la telefon.

– Ce s-a întâmplat? întrebă şeful staţiei CIA, după toate aparenţele, *foarte* neliniştit.

– Urcă-te în maşină şi ne întâlnim în faţa hotelului Phoenicia, spuse Malko. Cât mai repede. Este *foarte* important.

– Vin imediat, zise americanul. Ajung într-un sfert de oră.

Malko plecă. După cinci minute, era în faţă la Phoenicia. De-abia parcase lângă trotuar, că un bărbat ieşi dintr-o maşină oprită mai în faţă. „Pussy" Massoud veni către el, cu preţiosul computer în braţe.

– Mulţumesc, zise Malko. Noapte bună.

Libanezul nu puse nicio întrebare şi se îndepărtă.

Meritase cei o mie de dolari, chiar dacă nu fusese obligat să deschidă niciun fel de încuie-

toare. La volanul Mercedesului, Malko pândea maşinile care soseau. Cherokee-ul blindat al şefului staţiei CIA apăru zece minute mai târziu. Malko luă în braţe computerul şi se duse la maşina americanului, care părea stupefiat.

– Iată computerul Dahliei Chalabe, spuse Malko. Dă-i-l unui expert în informatică de la ambasadă şi fă să vorbească hard diskul dinăuntru. Pe mâine.

Robert Baker avu eleganţa să nu-l întrebe cum anume îl procurase. Cu inima uşoară, Malko îi dădu maşina unui valet şi se urcă în lift. Coborând la primul etaj, în hol, avu impresia că halucinează! Eliane Razzouk stătea în acelaşi loc, lângă un teanc de reviste. Se duse la ea, iar libaneza îi adresă un zâmbet necăjit.

– Ei, da, tot n-a coborât, dar eu vreau cei 30 000 de dolari ai mei! Doriţi să bem un ceai împreună?

– Mai curând o vodcă, zise Malko.

După ce-şi bău paharul de Stolichnaya, se mai destinse un pic. Simţea Glockul vârât la centură, dar asta nu-i diminua starea de euforie. Trase cu ochiul la vecina de masă. Aşa cum stătea, picior peste picior, cu haina taiorului deschisă, sub care se vedea muselina neagră, era într-adevăr foarte apetisantă.

– Până la ce oră rămâneţi? întrebă el.

– Nu ştiu. Peste un sfert de oră, îl sun în cameră. Mor de foame şi pur şi simplu nu mai pot!

Mai trăncăniră o vreme, apoi ea se ridică şi se duse la recepţie. La întoarcere, păru învinsă.

– Ticălosul ăsta s-a culcat! zise ea. Nu vrea să fie deranjat până mâine dimineaţă.

– Daţi-mi voie să vă ofer puţină şampanie, ca să vă consolez, îi propuse Malko.

Eliane Razzouk făcu o mutră ofuscată.

– Aici? Sunt prea cunoscută. Dacă mă vede cineva cu dumneavoastră, ce-o să creadă? Numai prostituatele vin aici cu bărbaţi.

– Atunci, să mergem în altă parte.

Femeia clătină din cap.

– Nu, sunt prea obosită.

Dorind să uite de tensiunea din seara aceea, Malko îi sugeră deodată:

– Şi dacă apelăm la *room service* din apartamentul meu? N-o să vă vadă nimeni.

Eliane Razzouk ezită câteva clipe, apoi oftă.

– Da, e o idee bună, dar dumneavoastră urcaţi primul. Nu vreau să fim văzuţi împreună în lift... Ce număr are camera?

– 872 şi 874.

– Atunci, pe curând. Îmi termin ceaiul.

*

* *

Sticla de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1995 se afla deja de zece minute în frapieră atunci când Malko începu să creadă că libaneza îi trăsese clapa. Deodată, auzi un ciocănit uşor în uşă. Deschise şi Eliane Razzouk se strecură înăuntru.

– Groaznic! spuse ea, era un saudit în lift, care a început să mă pipăie, voia să mă ducă în camera lui şi să-mi dea cinci mii de dolari. Asta m-a tulburat foarte tare. Poftim, puneţi mâna!

Luă mâna lui Malko şi şi-o aşeză pe sânul stâng. Îi simţi bătăile inimii, dar şi sfârcul tare, care-l apăsa în palmă... Eliane Razzouk îi aruncă o privire care ar fi scufundat chiar şi un portavion. Într-o fracţiune de secundă, Malko îşi dădu seama de extraordinarul număr pe care-l juca femeia.

– Oh, daţi-mi puţină şampanie, ceru ea.

Malko scoase dopul sticlei de Taittinger şi turnă puţin într-o cupă. Libaneza bău cu lăcomie.

– Ah! Ce bine e! oftă ea. Ce seară! Ce fericire că v-am întâlnit!

Privirile li se încrucişară. Ceea ce citi Malko în ochii ei îl făcu să aibă instantaneu o erecţie. Pe fruntea ei stătea scris: „Culcă-te cu mine." Femeia îi întinse cupa.

– Încă puţin.

Bău totul dintr-o înghiţitură şi spuse cu o voce slabă:

– E cald aici.

– Scoateţi-vă haina, sugeră Malko.

O ajută să se dezbrace, apoi ea îşi reluă locul în picioare, sprijinită de consolă, cu sfârcurile sânilor iţindu-se prin muselina neagră. Purta un sutien de târfă, care-i descoperea în întregime mameloanele. Era un lucru de bun augur. Cu mintea eliberată, Malko îşi spuse că femeia nu va ieşi

pe uşă înainte de a se culca cu ea. De altfel, Eliane Razzouk nu mai era la vârsta la care te întâlneşti cu un bărbat în camera lui doar ca să-l ţii de mână.

– La ce vă gândiţi? întrebă ea deodată.

– La dumneavoastră, spuse Malko, turnându-i încă puţină şampanie.

Se apropie s-o atingă, încercă s-o sărute, dar femeia întoarse capul, iar el îşi înfundă gura în gâtul ei, urcând apoi şi muşcându-i în joacă urechea.

– O, nu, nu face asta, gâfâi ea.

Îi atinse uşor sfârcurile şi continuă să se joace cu urechea Elianei Razzouk, simţind că bazinul începe să se onduleze. Era începutul dezgheţului. Femeia puse pe masă cupa goală şi întrebă:

– Dar ce faci?

Fără să-i răspundă, Malko îi descheie bluza de muselină şi îşi strecură mâna prin deschizătură, atingând pielea netedă a sânilor şi sfârcurile dezgolite. În acelaşi timp, îi ridică bărbia, iar de data asta libaneza nu-şi mai feri gura. Foarte repede, se sărutară pasional, în timp ce el se juca cu sânii femeii. Aceasta se smulse brusc din îmbrăţişare şi spuse cu o voce îngrozită:

– Dumnezeule, dacă află Nader, mă omoară!

– N-o să afle niciodată, afirmă Malko.

Era deja prea excitat pentru a se mai lansa în digresiuni obscure. Îi ridică fusta taiorului mov şi îşi strecură mâna între coapse, atingând pielea

de sub ciorapi. Cu mâna cealaltă, reuşi să-i descheie copcile bluzei. Învârti între degete unul dintre sfârcuri. Eliane scoase un ţipăt înăbuşit, iar pântecul i se lipi de al lui. Malko încercă să-i smulgă chiloţii, în ciuda protestelor ei neconvingătoare. Îi trase de-a lungul coapselor, apoi se îndepărtă de ea la timp pentru a-şi scoate hainele. Cu gura umflată, cu privirea tulbure, pieptul gol, fusta ridicată pe şolduri, cu picioarele puţin desfăcute, probabil ca să-şi ţină echilibrul, ar fi trezit la viaţă şi un mort. Malko nu mai pierdu timpul cu vorbe galante. Se aplecă puţin, găsi deschizătura sexului umed şi o pătrunse până-n prăsele pe Eliane Razzouk. Există zile care te împacă cu viaţa. În aceeaşi seară, recuperase computerul Dahliei Chalabe şi se înfipsese în pântecul amantei bărbatului care, foarte probabil, vrusese să-l asasineze.

*

* *

Bine înfipt în ea, Malko îi aruncă pantofii, mătură cu o mână tot ce se găsea pe consolă, pentru ca libaneza să se poată întinde pe spate, şi începu s-o penetreze cu mişcări puternice, frământându-i sălbatic sânii. Când îşi dădu drumul în ea, fără să-i pese dacă ea terminase sau nu, femeia începu să tremure.

Era seara *lui*.

Toate lucrurile bune având un sfârşit, se regăsiră faţă în faţă, cu răsuflarea întretăiată şi, în ceea ce-l privea pe Malko, satisfăcut din plin.

– N-am simţit niciodată atât de tare, oftă Eliane, eşti o brută.

Era flatant, dar, foarte probabil, şi inexact. După ce îmbrăcă un halat de baie, Malko, potolit şi totuşi galant, îi turnă puţină şampanie. Eliane reuşise să-şi pună chiloţii. Se aşezară pe pat şi continuară să golească sticla. Cu toate acestea, Eliane Razzouk părea nervoasă, grăbită să plece, uitându-se fără încetare la ceas.

– Trebuie s-o şterg, oftă ea.

Sfârcurile lungi ale sânilor descoperiţi de bluza încă descheiată păreau să spună contrariul... Malko simţi un nou impuls şi întinse mâna spre ei.

– Eşti nesătul! se sclifosi Eliane. Trebuie să plec.

Cordonul halatului lui Malko se desfăcu, scoţând la iveală o nouă erecţie. Eliane Razzouk arboră imediat o expresie fals ofuscată.

– Iar ai chef! Eşti un băiat neruşinat, care trebuie potolit.

Însoţindu-şi vorbele de fapte, luă sticla de Taittinger şi turnă şampania rămasă în ea pe sexul lui Malko! Acesta nu ezită. Apucând-o de ceafă pe Eliane Razzouk, îi apăsă capul până când gura ei întâlni membrul ridicat. De formă, libaneza se opuse câteva secunde, apoi buzele ei îl acoperiră pe Malko. Înţepăturile bulelor de acid reci ale şampaniei se potriveau de minune cu gura caldă Elianei. Atât de bine, încât, în curând, nu-şi mai dori decât un singur lucru: să reintre în pântecul

ei. De data asta, o puse pe pat, în patru labe, îi ridică fusta şi, fără ca măcar să-i mai scoată chiloţii, o prinse de şolduri cu toată înflăcărarea de care mai era în stare. Eliane Razzouk începu să guiţe, cu capul în aşternut. Cu sângele pulsându-i în tâmple, Malko ejaculă pentru a doua oară, fără niciun scrupul.

Întinsă sub el, femeia scoase o exclamaţie bruscă.

– Dumnezeule, e îngrozitor de târziu. Trebuie să plec! Şi să inventez o poveste...

Într-o clipită, redeveni aproape prezentabilă, apoi îşi strecură în gura lui Malko limba vioaie.

– Te sun mai târziu, ca să-ţi spun noapte bună, îi propuse ea.

*

* *

Malko tocmai ieşise de sub duş şi se uita la CNN când sună telefonul. La ora asta, nu putea fi decât Eliane Razzouk. Ridică receptorul şi spuse „alo". La celălalt capăt al firului urmă o pauză, apoi se auzi o exclamaţie înăbuşită şi telefonul pus brusc în furcă. Mirat, aşteptă, dar nu mai sună nimeni... Bizar. Nu-i era somn. Reflectând, începu să-şi pună singur întrebări. De ce se aruncase de gâtul lui Eliane Razzouk? De ce voise să-i telefoneze mai târziu? Aparent, intenţiona să se ducă la amantul ei oficial. Examină telefonul, dar nu găsi nimic suspect. Totuşi, nu era deloc liniştit. La două dimineaţa, îl sună pe Robert Baker.

– Ce s-a mai întâmplat? întrebă acesta, vizibil furios pentru că fusese trezit din somn.

– Ai vreun artificier la ambasadă? îl chestionă Malko.

– Un artificier? Pentru ce?

– Ca să verifice ceva.

– Nu.

Americanul se corectă imediat.

– Există unul pe care-l cunoşti bine, e Mahtoub. E urgent? Vrei numărul lui de mobil?

– Îl am, zise Malko.

Formă numărul lui Rajjik Mahtoub, care răspunse imediat, deloc surprins de un apel la o oră atât de târzie.

– Prietenul meu mi-a spus că totul a decurs bine, spuse el. Aveţi vreo problemă?

– Poate, zise Malko. Cred că sunteţi un expert în explozibili. Puteţi veni la Phoenicia pentru a verifica un telefon, ca să pot avea şi eu o noapte liniştită? Apartamentul 872-874.

– Nicio problemă, îl asigură Rajjik Mahtoub.

De parcă Malko i-ar fi cerut să-i aducă un pachet de ţigări. Îmbrăcă o camaşă şi nişte pantaloni, apoi aşteptă în faţa televizorului. Mahtoub bătu la uşă după o jumătate de oră, aducând cu el o mică trusă. Malko îi explică bănuielile pe care le avea.

– Mă întreb dacă nu cumva mi s-a întins o cursă cu ajutorul telefonului ăsta, zise el.

Flegmatic, libanezul deschise trusa plină de şurubelniţe.

– Mai întâi, trebuie să-l debranşăm. Duceţi-vă în baie, nu se ştie niciodată.

Malko îl ascultă şi, cu pulsul accelerat, aşteptă crispat explozia.

Zece minute mai târziu, vocea calmă a lui Rajjik Mahtoub îl strigă. Reveni în cameră şi văzu telefonul demontat, întins pe pat, iar lângă el câteva piese care nu erau ale unui telefon *normal*. O placă ce semăna cu un mastic gălbui, mai multe fire, un cilindru minuscul de metal strălucitor şi un cub mic şi roşu.

– Aţi avut noroc, spuse cu simplitate libanezul. Telefonul ar fi trebuit să explodeze atunci când aţi fi răspuns.

– Dar am răspuns!

Rajjik Mahtoub clătină din cap.

– Da, dar detonatorul electric n-a funcţionat. Probabil că a stat mult timp în umezeală. E foarte fragil. Conţine cinci grame de Semtex. Suficient ca să vă smulgă capul de pe umeri. Cineva v-a pus gând rău.

Simţind cum i se taie picioarele, Malko se uita la telefon. Toate piesele jocului de puzzle erau la locul lor. În aceeaşi seară, Mossadul încercase să recupereze computerul Dahliei Chalabe, ştergând dovezile manipulării şi eliminându-l pe Malko. Dintr-o singură lovitură, regla toate conturile anterioare. Brusc, realiză ce făcea libaneza în holul hotelului Phoenicia: se afla acolo pentru a-l intercepta, în timp ce complicii ei îi aranjau telefonul. Pentru nişte specialişti, nu

era deloc greu să-i intre în cameră. Rajjik Mahtoub era pe cale să-şi pună la loc şurubelniţele.

– Aţi făcut bine că m-aţi sunat, spuse el calm. Sunt ani de zile de când n-am mai văzut un telefon atât de minuţios aranjat...

Se simţea o undă de admiraţie în vocea lui.

*

* *

– Iată *adevăratele* e-mailuri trimise navei *Karin A* de către Dahlia Chalabe la ordinul lui Elias Karam, anunţă Robert Baker. *16 decembrie; e-mail nr. 1*. După încărcarea armelor în largul insulei Kish: „Îndreptaţi-vă spre Hodeida, în Yemen. Este o schimbare de destinaţie." *19 decembrie; e-mail nr. 2*: „Pe 29 decembrie, plecaţi din portul Hodeida şi mergeţi spre nord, în direcţia Canalului Suez." *1 ianuarie; e-mail nr. 3*: „Opriţi-vă şi aşteptaţi pe mare, vor urma alte instrucţiuni." Astfel, căpitanul Akkawi nu a cunoscut niciodată adevărata destinaţie a navei *Karin A*!

Malko puse pe masă cele trei e-mailuri. Misterul lui *Karin A* fusese, în sfârşit, dezlegat. Specialiştilor în informatică ai ambasadei le trebuiseră două zile pentru a descifra hard diskul Dahliei Chalabe. Nader Mahfouz şi Eliane Razzouk dispăruseră. Se părea că libanezii nu încercaseră să-i împiedice să părăsească ţara. La ora asta, se aflau probabil în Israel. De-acum, CIA avea un dosar gros de transmis Casei Albe, explicând modul în care Mossadul îl derutase pe preşedintele Bush. Cu consecinţele cunoscute:

discreditatrea lui Yasser Arafat în ochii Administraţiei americane, furnizarea pretextului pentru declanşarea operaţiunii „Metereze", programată din 2000: invadarea Cisiordaniei şi nimicirea Autorităţii Palestiniene, urmărindu-se desfiinţarea definitivă a acordurilor de la Oslo.

Soarele strălucea deasupra Beirutului.

Robert Baker îi întinse lui Malko ziarul *L'Orient-Le jour*. Acesta citi manşeta ce se întindea pe şase coloane: „O reţea de spionaj israeliană dezamorsată la Beirut." Trei indivizi surprinşi în timp ce jefuiau localul unei societăţi libaneze legate de o tranzacţie cu materiale militare. Imad Rezz, Hassam Hachem şi Mohammed Abu Melkem fuseseră aduşi în faţa procurorului militar Riad Talih.

Malko ridică privirea şi văzu zâmbetul lui Robert Baker.

– E cireaşa de pe tort, zise el. Au fost prinşi cu mâţa-n sac. Trebuie să sărbătorim.

Scoase dintr-un dulap o sticlă de Defender şi umplu două pahare.

Malko ştia că adevăraţii manipulatori ai afacerii *Karin A* se aflau la Ierusalim, în cabinetul lui Ariel Sharon. Dar nu era cazul să-i strice plăcerea.

– Când pleci? întrebă americanul.

– Curând, răspunse Malko.

Nu-i mai spuse că avea întâlnire la cină cu văduva lui Elias Karam. Însă nu putea ieşi învingător la infinit. De data aceasta, puţină umezeală îl

împiedicase să se transforme în căldură şi lumină. Din păcate însă, norocul nu era veşnic.

– Trimit la Langley, printr-un curier special, toate datele pe care le-ai strâns, concluzionă Robert Baker. Îmi închipui figura preşedintelui Bush când o să descopere că a fost manipulat de bunii săi prieteni israelieni. O să fie furios.

– Dacă asta ne apropie de pace, zise Malko, atunci merită o lovitură în amorul lui propriu.

Îşi imagină mutra de cotoi satisfăcut a lui Frank Capistrano, consilierul special însărcinat cu securitatea Casei Albe, atunci când îi va dezvălui adevărul şefului său.

Malko simți că şoferul furgonetei vira la stânga pentru a-l împinge în râpa ce mărginea autostrada. Răsuci volanul la dreapta din toate puterile, însă furgoneta era mult mai grea decât mica sa Kia.

Se prăvăli pe panta abruptă, rostogolindu-se ca un butoi. Simți o lovitură puternică la cap şi îşi pierdu cunoştința. Sesizând miros de benzină, îi mai trecu prin minte un ultim gând: urma să ardă de viu.

Numărul 147 al seriei SAS originale, apărut în Franța la editura Gérard de Villiers în anul 2002.

Alte apariții SAS la editura Meteor Press:

- **Piraații!**
- **Bătălia pentru rachetele S-300 (1)**
- **Bătălia pentru rachetele S-300 (2)**
- **Capcana din Bangkok**
- **Lista Hariri**
- **Filiera elvețiană**
- **Ostatic la talibani**
- **Renegatul (1)**
- **Renegatul (2)**
- **Sursa Yahalom**

Lei ~~25,00~~
Lei 20,00

www.meteorpress.ro

ISBN 978-973-728-507-2
9 789737 285072

Distribuţie la:
telefon/fax 021.222.33.12
e-mail: comenzi@meteorpress.ro